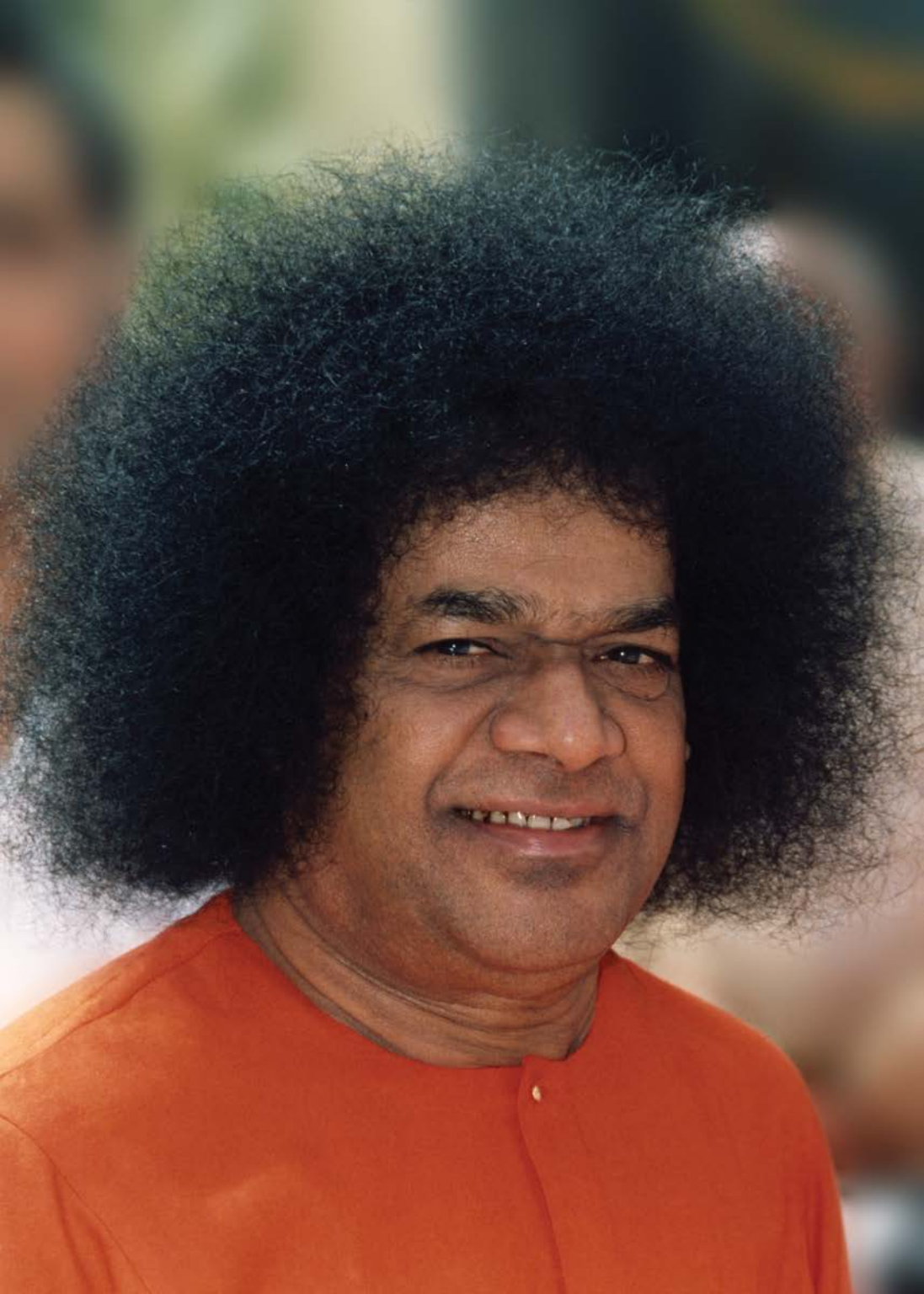

సనాతన సారథి

జూన్ 2012

సనాతన సారథి

సత్య, ధర్మ, శాంతి, ప్రేమలద్వారా మానవజాతి సామాజిక,
నైతిక, ఆధ్యాత్మిక అభివృద్ధికి అర్పితము

సంపుటము 55

సంచిక 6

జూన్ 2012

ప్రచురణ తేదీ

మే 23

1. తొలి పలుకు	సం॥	226
2. భక్తి లేనిదే ముక్తి రాదు	అవతార అనుగ్రహ భాషణం	228
3. “అహం వైశ్వానరో భూత్వా...”	ఆర్.జె. రత్నాకర్	233
4. భక్తులకు మార్గదర్శకాలు	శ్రీవారి దివ్యబోధ	236
5. స్వామి మాటే మహామంత్రము	ఎల్. వి. సుబ్రహ్మణ్యం	242
6. సాయి “శ్రీనివాసుడు”	వి. విజయసాయి	244
7. సంపూర్ణ ప్రేమావతారులు	డా॥ కె.వి. కృష్ణకుమారి	245
8. ‘మీ ఆయన చేతికి కర్ర ఇవ్వు’	కామరాజు విజయలక్ష్మి	247
9. జ్ఞాపకాల పందిరి (8వ భాగం)	ప్రొ॥ కె. అనిల్ కుమార్	248
10. ‘ఛాయాచిత్రాలు... దివ్యలీలా విచిత్రాలు’	“సాయిదాసు”	251
11. విశ్వామిత్రుడు (రామాయణంలో కీలక పాత్రలు - 2)	గరిమెళ్ళ కృష్ణమూర్తి	254
12. మహా మహిమాన్విత ప్రేమావతారి (15వ భాగం)	బి.వి. రమణరావు	256
13. ‘శివం’ వార్షికోత్సవం	ఆర్.ఎమ్. కృష్ణారావు	259
14. పల్లివాసుల సేవ	అనిల్ కుమార్ రేగళ్ళ	260
15. శ్రీ సత్యసాయి ఆరాధన మహోత్సవం	దివి చతుర్వేది	261
16. ధ్వని - ప్రతిధ్వని	చిన్నకథ	264

© శ్రీ సత్యసాయి సాధనా బ్రహ్మ, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతి నిలయం

ఎడిటర్ : బి.వి. రమణరావు, అసిస్టెంట్ ఎడిటర్ : వి. శ్రీనివాసులు

టెలిఫోన్ : 287375 (సనాతన సారథి Extn. 128) STD : 08555 ISD CODE: 0091-8555

వార్షిక చందా: భారతదేశంలో: ₹ 60.00 విదేశాలకు: ₹ 550, లేక \$ 13, లేక £ 9, లేక € 9

గమనిక: అడ్రసు కవరుపై గల మీ చందానెంబరు ప్రకృత చందాగడుపు ఎంతవరకు ఉన్నదో సూచించడం జరిగింది. మూడు పువ్వుల గుర్తు (***) ఉన్నట్లయితే మీ చందాను వెంటనే రెన్యూవల్ చేయించుకోగలరు.

అధికారికమైన వెబ్సైటు: శ్రీ సత్యసాయి సాధనా బ్రహ్మ, పబ్లికేషన్స్ విభాగం: www.sssbpt.org,

సనాతన సారథి: www.sanathanasasarathi.org

E-mail: editor@sssbpt.org

శ్రీ సత్యసాయి సాధనా బ్రహ్మ, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతి నిలయం, అనంతపురం జిల్లా (ఆం.ప్ర) - 515134 తరపున ప్రశాంతి నిలయంలోని శ్రీ సత్యసాయి ఆశ్రమ పరిధిలో ఉన్న శ్రీ సత్యసాయి ప్రెస్ షెడ్ (120'X40')లో ముద్రింపబడి ప్రచురింపబడింది.

ముద్రాపకుడు, ప్రచురణకర్త : కె.ఎస్. రాజన్

తొలి పలుకు

అభివృద్ధి

“భక్తి లేని జగద్గుర్త (రాజు) కన్న భక్తి కలిగిన దాసుడే భవ్యుడగును” అన్నారు భగవాన్. అద్వైత సిద్ధాంతాన్ని ప్రతిపాదించిన ఆది శంకరులు సహితం “భజ గోవిందం మూఢమతే” అని ప్రబోధించారు. దీనిని బట్టి భక్తికి గల ప్రాముఖ్యత ఇట్టే మనకు అర్థమవుతుంది. **“స్వామిపట్ల ఎంతో భక్తితో వస్తున్నామని మీరంటున్నారు. కానీ, ప్రాపంచిక విషయాలపట్ల విరక్తి లేదే!”** అన్నారు భగవాన్ ఒకానొక సందర్భంలో. అంతేకాదు, పరమాత్మా కావాలీ, ప్రపంచమూ కావాలి అని ఆశించడం జోడుగుట్టాలమీద స్వారీ చేయడంలాంటిదనికూడా హెచ్చరించారు. **“ఈనాటి భక్తులు సిరి భక్తులుగా రూపొందుతున్నారేకానీ, హరి భక్తులుగా అభివృద్ధి కావటం లేదు. హరి పాదసేవనంచేత సిరికూడా లభ్యమవుతుందనే సత్యాన్ని గుర్తించుకోవటం లేదు”** అని సెలవిస్తూ, **“భక్తియే యున్న సాయి సర్వంబు నొసగు”** అని హామీ ఇచ్చారు. భక్తియొక్క ప్రాముఖ్యతను విశదీకరిస్తూ భగవాన్ పలు సందర్భాలలో అనుగ్రహించిన దివ్యోపన్యాసాలను కూర్చి **“భక్తి లేనిదే ముక్తి రాదు”** అన్న శీర్షికతో అందిస్తున్నాం.

మహాభక్తుడైన తిరువళ్ళవర్ భోజనం చేసే సమయంలో ఒక సూదిని, ఒక కప్పు నీళ్ళను పక్కన ఉంచుకొని, క్రింద పడిన మెతుకులను సూదితో గ్రుచ్చి తీసి నీటిలో ముంచి తిరిగి కంచంలో వేసుకునేవారట. అన్నం పరబ్రహ్మస్వరూపమనీ, సమాజంలోని అన్నార్తుల్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని ఆహార పదార్థాలను వ్యర్థం చేయకుండా జాగ్రత్త వహించాలని విద్యార్థులకు బోధిస్తున్న సందర్భంలో తిరువళ్ళవర్ ఆదర్శాన్ని భగవాన్ ఉదాహరించారు. మితాహారమునకు, హితాహారమునకు సంబంధించి భగవాన్ సందేశాన్ని, ఆదర్శాన్ని అందించే హృద్యమైన రచన, **“అహం వైశ్వానరో భూత్వా...”**

1976 జూలై 10వ తేదీన ప్రశాంతి నిలయంలో జరిగిన వివిధ రాష్ట్రాల సాయిసంస్థల అధ్యక్షుల సమావేశంలో భగవాన్ బాబావారు - సాయిసంస్థ సేవ,

అధ్యాత్మికతలు ప్రాతిపదికగా ఏర్పడినదే తప్ప ఏదో ఒక ప్రత్యేక మతానికి సంబంధించినది కాదని స్పష్టం చేస్తూ, సర్వమతసమ్మతమే సాయిమతమని ఉద్ఘాటించారు. భక్తులు సాయి అవతార దివ్యోద్యమంపట్ల, సాయి సంస్థల స్వరూప, స్వభావాలపట్ల సరియైన అవగాహన పెంచుకొని ఎవరు ఏ ప్రశ్న అడిగినా తగిన సమాధానం చెప్పడానికి సిద్ధంగా ఉన్నప్పుడు కువిమర్మకుల నోళ్లు వాటంతటవే మూతపడతాయని అన్నారు. కుక్కలు మొరిగితే చుక్కలకు వచ్చిన నష్టమేమిటనే భావనతో కువిమర్మలను అన్నివేళలా ఉపేక్షించడం తగదనీ, దానివల్ల భక్తుల విశ్వాసంకూడా దెబ్బతినే ప్రమాదం ఉందని హెచ్చరించారు. **“భక్తులకు మార్గదర్శకాలు”** అనే శీర్షికతో ప్రచురింపబడిన ఈ దివ్యోపన్యాసం భక్తులలో ఉత్సాహాన్ని, ఉత్తేజాన్ని నింపి అవతారోద్యమంలో మరింత సమర్థవంతమైన సాధనాలుగా రూపొందడానికి ప్రేరణ కలిగిస్తుందని ప్రత్యేకించి చెప్పనక్కర్లేదు.

“స్వామి మాటే మహా మంత్రము” అంటున్నారు, తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానం కార్యనిర్వహణాధికారి శ్రీ ఎల్.వి. సుబ్రహ్మణ్యంగారు. వారు శ్రీ సత్యసాయి ఉన్నత విద్యాసంస్థ పూర్వ విద్యార్థికూడా కావడం ముదావహం. ఇటీవల తిరుపతిలో రేడియో సాయి రికార్డింగ్ స్టూడియో ప్రారంభోత్సవ కార్యక్రమంలో ముఖ్య అతిథిగా పాల్గొని వారు చేసిన స్ఫూర్తిదాయకమైన, సందేశాత్మకమైన ప్రసంగం ఈ సంచికలో ప్రచురింప బడింది. సనాతన ధర్మ విలువలపట్ల నిర్లక్ష్య ధోరణి ప్రబలుతున్న నేటి సమాజంలో సాయి భక్తులు నిర్లిప్త ప్రేక్షక పాత్ర వహించడం తగదనీ, స్వామి మనలో తెచ్చిన పరివర్తనను మన ప్రవర్తనలో వ్యక్తపరచి తోటివారిలో చైతన్యం తీసుకురావలసిన అవసరం ఎంతైనా ఉన్నదని వారన్నారు.

స్వామివారి ప్రేమామృత హృదయాన్ని, విశ్వవిభూతి తత్వాన్ని ఆవిష్కరించే రచన **“సంపూర్ణ ప్రేమావతారులు.”** స్వామి భక్తులనుండి కోరేది ఆర్తితో కూడిన హృదయ

నివేదనయేననీ, 'దాసోహం' అనిపించి, 'సోహము'నకు నడిపించి అంతర్యామిని సందర్శింపజేయటమే స్వామి సంకల్పమని అంటున్నారు రచయిత్రి.

సంపూర్ణమైన విశ్వాసంతో మన సమస్త భారాన్ని సమర్పించి స్వామి పాదాలను ఆశ్రయిస్తే చాలు, మనం వారి కృపకు పాత్రులం కాగలమన్న సందేశంతో మీ ముందుకు వస్తోంది ఈ మాసం **'జ్ఞాపకాల పందిరి.'** అనిల్ కుమార్ గారు తాను రాష్ట్రమంతటా పర్యటించి భగవాన్ అవతార వైభవం, సందేశాలపై చేసిన ప్రసంగాలను గురించి ప్రస్తావిస్తూ, కేవలం ఉపన్యాసాలు వినడంవల్లనో, పుస్తకాలు చదవటంవల్లనో ఎవరూ స్వామి భక్తులు కాలేరనీ, పిచ్చుక కాలికి తాడు కట్టి దగ్గరకు లాక్కున్నట్లుగా బాబావారే భక్తులను తమ సన్నిధికి రప్పించుకుంటారని అంటున్నారు.

ఫోటోగ్రాఫర్ కేమెరా మీట నొక్కి ఉన్నది ఉన్నట్లుగా తీసేది ఛాయాచిత్రము. ఐతే, డివైన్ ఫోటోగ్రాఫర్ స్వయంగా కేమెరా క్లిక్ మనిపిస్తే ఆవిష్కృతమయ్యేది మామూలు ఛాయాచిత్రము కాదు, అది దివ్యలీలా వి'చిత్రము! మన కంటికి రాయిగా కనిపించేది ఆ లీలా వినోద సంకల్పిస్తే ఛాయాచిత్రంలో సాయిగా గోచరిస్తుంది. ఆ చిత్రావతీ తీర విహారి తలుచుకుంటే 'చిత్ర' విచిత్రాలకు కొదవేముంటుంది! అటువంటి ముచ్చటైన సన్నివేశాలను **'ఛాయాచిత్రాలు... దివ్యలీలా విచిత్రాలు'** శీర్షికన మచ్చుకు కొన్ని అందిస్తున్నారు శ్రీ 'సాయిదాసు.'

చిత్రంబులు త్రైలోక్య ప

చిత్రంబులు భవలతా లచిత్రంబులు స

న్మిత్రంబులు మునిజన వన

చైత్రంబులు సాయితేవుని చారిత్రంబుల్

ఈ అవతారంలో మొదటి 16 సం॥లు లీలలు, తరువాతి 16 సం॥లు మహిమలు, ఆ తరువాత ఉపదేశాలకు ప్రాధాన్యత ఇస్తామని భగవాన్ ఒకానొక సందర్భంలో చెప్పారు. అలాగని భగవాన్ తమ 32వ ఏట నుండి కేవలం ఉపదేశాలకే పరిమితం కాలేదు. ఒకవైపున ఆచరణాత్మక ఆధ్యాత్మిక ప్రబోధలు సల్పుతూ మానవాళిని దివ్యపథంపై నడిపిస్తూనే మరొకవైపు ప్రపంచవ్యాప్తంగా తమ లీలావిభూతులనావిష్కరిస్తూ భక్తులనాడుకొంటూనే ఉన్నారు. అయితే, 1940, 50 దశకాలలో తమ సన్నిధికి వచ్చిన భక్తులను ఆదుకోవడంతోపాటు బాలకృష్ణుని దివ్యలీలలను తలపిస్తూ వారితో ఆడుకొన్నారుకూడా. **"అ సందబాలుదే ఆనందబాలుడై తన గుంపుతో ఆడుకొనగ వచ్చె"** అన్న సత్యాన్ని గ్రహించి చిన్ననాటనే స్వామిని ఆరాధించి, వారితో ఆడి పాడి తరించిన అదృష్టవంతులలో గుమ్మగట్ట సుబ్బారావు కుటుంబం ఒకటి. వారు భగవానుని సంపూర్ణ అనుగ్రహానికి పాత్రులైన అద్భుత గాథను వివరిస్తుంది ఈ మాసం **'మహామహిమాన్విత ప్రేమావతారి'.** తమ సన్నిధిలో వరలక్ష్మీ వ్రతం ఆచరించిన భక్తురాలినుండి చాటవాయనం అందుకోవడానికి భగవాన్ స్త్రీ రూపంలో సాక్షాత్కరించి విస్మయం గొల్చి, వినోదం పంచిన అద్భుత ఘట్టాన్ని చదువుతుంటే, **"స్వామీ, నీ మహిమెన్నగ మేమెంత! కడలిని కొలువగ కడవెంత!"** అనిపిస్తుంది.

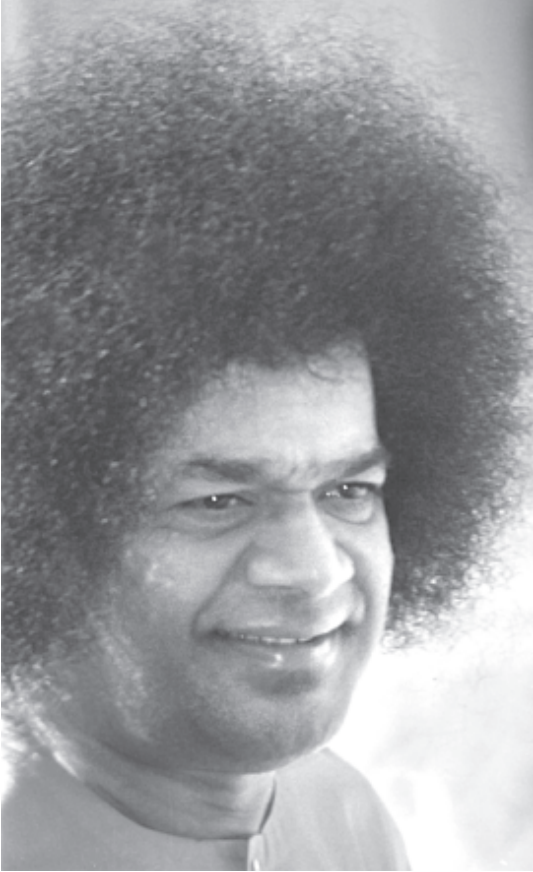
-సం॥

చందాదారులకు గమనిక

'సనాతన సారథి' క్రమం తప్పకుండా ముందు నెల చివరి వారంలో (ఉదాహరణకు, జూన్ పత్రిక మే నెల 23న) పోస్టు చేయబడుతుంది. అందుచేత ఏ నెల పత్రిక ఆ నెల మొదటివారంలోపు చందాదారులను చేరవలసి ఉన్నది. కనీసం రెండవ వారాంతానికికూడా మీకు చేరని పక్షంలో దయచేసి మీ స్థానిక పోస్టల్ కార్యాలయాన్ని సంప్రదించండి. అయినప్పటికీ పత్రిక లభ్యం కాకపోతే వెంటనే మాకు పోస్టు/ ఫోను/ ఇమెయిల్ ద్వారా మీ పూర్తి చిరునామా (ఇంటి నెంబరు, వీధి పేరు, పిన్ కోడ్ లతో సహా) స్పష్టంగా తెలియపరచిన వెంటనే మీకు పత్రిక పంపగలము.

- కన్వీనర్

భక్తి లేనిదే ముక్తి రాదు

ధనమున్నదని పెద్దలను జెన్నగుగాని
పుడమినద్దానిచే ముక్తి రాదు
బలమున్నదని మిడిసిపడవచ్చునేకాని
పుడమినద్దానిచే ముక్తి రాదు
విద్వాంసుడని పెద్ద బిరుదొందనగుగాని
పుడమినద్దానిచే ముక్తి రాదు
పదవి కలదని పల్కుబడి జూపనగుగాని
పుడమి నద్దానిచే ముక్తి రాదు

భక్తి సంపాదనముననే ముక్తి కలుగు
రామ భక్తులు కానిచో రాదు ముక్తి
శాశ్వతములు కావు మిగిలినవి సత్యముగను
భక్తియేయున్న సాయి సర్వంబునొసగు

భక్తి అంటే నిశ్చల విశ్వాసం, నిర్భయం, నిరహంకారం, సద్గుణం, సమర్పణం. భగవంతునికి మిమ్మల్ని మీరు సంపూర్ణంగా సమగ్రంగా సమర్పించుకుని లేశమైనా అహంభావం లేకుండా ఆయన హస్తాలకు అధీనులైపోవాలి. అప్పుడే భక్తుడు అనిపించుకోగల అర్హత పొందుతారు. భక్తి అనగా కేవలం జపము, ధ్యానము, పూజలు, పురస్కారములు - ఇవి కావు. భగవంతునిపై గల ప్రేమయే భక్తి. కర్మ ఫల సంసర్గముచేత కలుషితము కానటువంటి నిశ్చల, నిర్మల, నిస్వార్థ ప్రేమయే భక్తి... భగవంతునిపై గల అనురక్తియే భక్తి. ఈ భక్తిని మాత్రమే పోషించుకున్నప్పుడు భుక్తి, శక్తి, రక్తి, ముక్తి అన్నీ మనకు ప్రాప్తిస్తాయి. సామాన్య భక్తి, అనన్య భక్తి, ఏకాంత భక్తి, శాంత భక్తి, సఖ్య భక్తి, వాత్సల్య భక్తి, అనురాగ భక్తి, మధుర భక్తి అని భక్తి పలు విధములు.

సామాన్య భక్తి అనగా శ్రవణం, కీర్తనం, విష్ణు స్మరణం, పాద సేవనం, అర్చనం, వందనం, దాస్యం, స్నేహం, ఆత్మనివేదనం.

1. శ్రవణం: తన శరీరము, ఇల్లు మరచి ఏడు దినములు ఏకాగ్రతతో భగవత్ చింతన సలిపినటువంటివాడు పరీక్షిత్ మహారాజు. శ్రవణం చేసినదానిని మననం చేసి, ఆచరణలో పెట్టి చూపించిన వ్యక్తి పరీక్షిత్ మహారాజు. ఈ మూడింటి ఏకత్వమే దివ్యత్వం పొందుటకు మార్గం.

2. కీర్తనం: సర్వకాల సర్వావస్థలయందు భగవన్నామ సంకీర్తన సలిపి యావత్ ప్రపంచమునకే దివ్యమైన

వాతావరణమును కల్పించిన వ్యక్తి బ్రహ్మమానస పుత్రుడు నారదుడు.

3. విష్ణు స్మరణం: నిరంతరము భగవంతుని చింతన గావించినటువంటి పరమ భక్తుడు ప్రహ్లాదుడు. తండ్రి ఎన్ని హింసలకు గురి చేసినప్పటికీ కన్నీరు కార్చక, దైవనామ స్మరణ చేసి, నామస్మరణ మాత్రమే సార్థకత చేకూర్చు మార్గమని జగత్తునకు బోధించినవాడు.

4. పాదసేవనం: సకలైశ్వర్య స్వరూపిణియైన లక్ష్మి, ‘సిరి ప్రధానము కాదు, హరి పాదసేవనమే ప్రధానము’ ని లోకమునకు చాటి, నిరంతరము హరి పాదసేవనంచే జీవితమును అంకితము గావించుకొన్నది. ఈనాటి భక్తులు సిరి భక్తులుగా రూపొందుతున్నారే కానీ, హరి భక్తులుగా అభివృద్ధి కావటం లేదు. హరి పాదసేవనంచేత సిరికూడా లభ్యమవుతుందనే సత్యాన్ని గుర్తించుకోవటం లేదు.

5. వందనం: నమస్కారమే సర్వస్వమునకు ఆస్కారమనే భావముతో అనగా అహంకారమును వదలి, దివ్యత్వములో లీనమై, దశేంద్రియములను భగవంతునికి హృదయపూర్వకంగా అంకితము గావించటం, శరణాగతి స్థితి పొందటం అనే భావములను చాటించుతూ వచ్చాడు అక్రూరుడు.

6. అర్చనం: పృథు చక్రవర్తి షోడశోపచారములచేత దైవత్వాన్ని ప్రసన్నం గావించుకొని, తన మనోభీష్టములను నెరవేర్చుకొన్నటువంటి వ్యక్తి. ఈ అర్చనంలో ‘అంగార్చన’ ప్రధానమని చాటుతూ వచ్చాడు. “నేత్రకమలం సమర్పయామి, శ్రోత్రకమలం సమర్పయామి, హస్త కమలం సమర్పయామి, హృదయకమలం సమర్పయామి”. అనగా, హృదయము, హస్తములు మొదలగువాటిని కమలములతో పోల్చి భగవంతునికి అర్పితం గావించుకుంటూ వచ్చాడు. కానీ, కలి ప్రభావమువల్ల ‘నేత్రకమలం సమర్పయామి’ అని చెప్పటం, పుష్పమును వేయటం జరుగుతున్నది. అంతేగాని, పవిత్రమైన దృష్టిని అభివృద్ధిపరచుకోవటం లేదు. మన దృష్టిని దైవదృష్టిగా పెట్టవలెనేకానీ, అన్యకార్యములకు ఉపయోగించరాదు. ఈరీతిగానే, దైవనామస్మరణ, పరోపకార విషయములందు, పవిత్ర కార్యములందు తప్ప మరో విషయములో చెవులను దుర్వినియోగం చేయరాదు.

7. దాస్యం: హనుమంతుడు మహాబలవంతుడు, గొప్ప గుణవంతుడు, అహంకార రహితుడు, నిరంతరము తాను రామదాసుడనని వినయ విధేయతలు ప్రకటించిన వ్యక్తి. రామసేవ తప్ప అన్యసేవల నాశ్రయించేటటువంటివాడు కాదు. సేవాభావములో హనుమంతుణ్ణి మించినవారు జగత్తులో కానరాదు. శాంతుడు, బలవంతుడు, గుణ వంతుడు హనుమంతుడు. ఇట్టి హనుమంతుడు అశోక వనంలో ప్రవేశించాడు, లంకనంతా ధ్వంసం చేస్తూ వచ్చాడు. రావణాసురుడు, “ఎవడవురా నీవు?” అని ప్రశ్నించాడు. హనుమంతుడు అహంకారంతో విజ్ఞప్తిగ లేదు. “దాసోహం కోసలేంద్రస్య”, “నేను శ్రీరామచంద్రుని దాసుడను” అన్నాడు. “దాసునికే ఇంత బలముంటే ఇంక ప్రభువుకు ఎంత బలముంటుందో యోచించుకో” అని హెచ్చరించాడు. రామునికి ఒక్కతూరి సరెండర్ అయిపోతే, అర్పితమైపోతే ఇంక ప్రాణము పోయినా సరే, “నా జీవితమంతా నీకే అర్పితము” అని తనను తాను అర్పితం గావించుకోవాలి. అట్టి మహాభక్తుడు హనుమంతుడు. ఇదీ దాస్యమునకు సరియైన అర్థము.

8. స్నేహం: నిరంతరము కృష్ణ స్నేహము తప్ప అన్య స్నేహము కోరనటువంటివాడు అర్జునుడు. స్నేహమనగా ప్రేమ అని మరొక అర్థము. కృష్ణుణ్ణి ప్రేమించినటు వంటివాడు కనుక సమస్త శక్తులను సాధించినటువంటి వ్యక్తి, పరమ భక్తుడు, మహావీరుడు, శూరుడు, చిత్తశుద్ధి కలిగినవాడు, నిర్మల హృదయుడు. భగవంతుని సన్నిధి పెన్నిధిగా భావించిన హృదయం పవిత్రంగా ఉంటుంది. రుద్రభూమి, భద్రభూమియందు అతడు కృష్ణుని బలము, ఆశ్రయము, ప్రేమ తప్ప అన్యములాశించలేదు. “నీ ఆజ్ఞలను శిరసావహించి నా కర్తవ్య కర్మల్లో పాల్గొంటాను” అన్న భక్తుడు, మిత్రుడు అర్జునుడు.... కృష్ణుని అంతటి స్నేహితుడు ఈ జగత్తులో తనకు లేడని విశ్వసించాడు. కష్ట సుఖములయందు, జయాపజయములయందు, అరణ్య వాసమునందుకూడా నిరంతరము కృష్ణుడే తన స్నేహితుడని విశ్వసించాడు. ఇదే సఖ్యత. కష్టములందు దూషించడము, సుఖములందు వర్ణించడం - ఇది కాదు సఖ్యత. ఎన్ని కష్టములైనా సరే, ‘నీవు తప్ప నాకన్యము లేదు’ అనే విశ్వాసముతో కృష్ణుణ్ణి ఆధారం చేసుకున్నాడు

అర్జునుడు. రెండు దేహములు, ఒక్క ప్రాణము... ఇదీ నిజమైన స్నేహము.

9. ఆత్మనివేదనం: బలి చక్రవర్తి దీనికి చక్కని ఉదాహరణము. “భగవంతుడా! నాదన్నది ఏమున్నది! సర్వమూ నీదే” అనే ఆత్మార్పిత భావముతో తనను తాను అర్పితము గావించుకొన్న వ్యక్తి బలి చక్రవర్తి.

అనన్య భక్తి: భగవంతునికంటే జగత్తులో అన్యమైనది లేదు అనే విశ్వాసముచేత సర్వమునూ భగవత్ స్వరూపముగా విశ్వసించటము; “విశ్వం విష్ణు స్వరూపం”, “ఏకం సత్ విప్రాః బహుధా వదంతి” - ఉన్నది ఒక్కటే. ఇట్టి భావముచేత దివ్యత్వాన్ని స్మరించుచూ జీవితమును సార్థకము చేసుకోవడమే అనన్య భక్తి. ఏది చూసినా దైవస్వరూపమే, ఏది విన్నా దైవనామమే, ఏది చేసినా దైవసేవనే, ఎక్కడ నడిచినా దైవ ప్రదక్షిణమే అనే భావనతో సర్వకర్మలను భగవదంకితము గావించుకొని తన జన్మను సార్థకము గావించుకొను ఏకాత్మ భక్తినే అనన్య భక్తిగా భావిస్తూ వచ్చినారు. ఇది అందరికీ సులభ సాధ్యము కాదు. భగవంతుడు సర్వవ్యాపకుడు అని చెప్పటము సులభమే కానీ, ఆ సర్వవ్యాపకత్వమును అనుభవించటము చాలా కష్టం.

“నీవే తప్ప నితః పరంబెరుగ” అని పలకటం అనన్య భక్తి అని భావిస్తున్నాము. శరణాగతియే అనన్య భక్తి అని భావిస్తున్నాము. కానీ, ఒకప్రక్కన, ‘నీవు తప్ప నాకు దిక్కెవరు?!’ అంటూ, ఇంకొకప్రక్క నావారూ, నా బంధువులూ ఉన్నారని విస్మరించటంలేదు; విశ్వసిస్తున్నారు. భగవంతుడు తప్ప అన్యములేదనే భావనే అనన్య భక్తి.... భక్తి అంటే నిజముగా భగవంతునితో అనురక్తిగా జీవించడమే! భగవంతునితో విభక్తము కానివాడే భక్తుడు. భక్తుని మొదటి లక్షణము ఎవ్వరినీ ద్వేషించకుండా ఉండటము. “సర్వజీవ నమస్కారం కేశవం ప్రతిగచ్ఛతి”, “సర్వ జీవ తిరస్కారం కేశవం ప్రతిగచ్ఛతి” అని మనం తెలుసుకోవాలి.

ఏకాంత భక్తి: “అంతర్ బహిశ్చ తత్సర్వం వ్యాప్య నారాయణ స్థితః”. ఏ నారాయణుడు సర్వత్రా వ్యాపించి ఉన్నాడో, బహిర్ముఖములో ఉన్నాడో, నా అంతర్ముఖములో

కూడా ఉన్నాడన్న గాఢమైన విశ్వాసం గలవాడు ఏకాంత భక్తుడు. “సర్వత్రా ఉన్నటువంటివాడే నాయందు ఉన్నాడు. సర్వత్రా ఉన్నవాడు సమష్టి స్వరూపుడు, నాయందు ఉన్నవాడు వ్యష్టిస్వరూపుడు” అన్న విశ్వాసమే ఏకాంత భక్తి. ఇంకా, మనస్సును అరికట్టి దివ్యమైన అనుభూతియందు చేరి ఉండుట ఏకాంత భక్తి.

మనస్సును అరికట్టుట అనగా కేవలం మనస్సును అటూ ఇటూ తిరుగకుండా ఒకచోట నిలబెట్టుటము అని భావిస్తున్నారు. ఇది చాలా పొరపాటు. మనస్సునందు చేరిన కల్మషాన్ని, మాలిన్యాన్ని దూరం చేసి పరిశుద్ధము గావించడమే! ఒక ప్రదేశములో నిలబెట్టుటకు, దానికి నిలబడే స్వభావము లేదు. మనస్సుకు లయము ఉన్నదిగాని స్థిరమనేది లేదు. సంకల్ప వికల్పములను అణగద్రొక్కడమే ఏకాంత భక్తి. సంకల్ప వికల్పములచేతనే మానవత్వము దెబ్బతింటూ వస్తున్నది. ఇది ఏవిధంగా ఉండాలంటే, దానికి ఒక ఉదాహరణ. భూమియందు ఎన్ని వృక్షములు పుట్టుచూ, పెరుగుచూ, నశించుచూ ఉండినప్పటికీ భూమికి ఎటువంటి బాధలూ లేవు. ఏకాంత భక్తియందు మనస్సు అట్టి స్థిరమైన పరిస్థితియందు లయమై ఉంటుంది. సర్వలయందూ భగవంతుడు ఉండినప్పటికీ, ఇట్టి లయమైన మనస్సు కలిగిన వారియందు భగవంతుడు ప్రత్యక్ష రూపములో తన దివ్యత్వాన్ని అందిస్తుంటాడు. తలుపులు బిగించుకొని ఒక విగ్రహాన్ని గట్టిగా పట్టుకొని, ఆరాధన చేసినంత మాత్రాన అది ఏకాంత భక్తి కాదు; అది కేవలం ఏకాకి భక్తి! స్వస్వరూపమునందున్న ఆత్మస్వరూపుణ్ణి మనము దర్శించాలిగాని, కల్పితమైన స్వరూపాన్ని అనుభవించటం భ్రాంతి మాత్రమే. అయితే, కల్పితములైన ఆరాధనలు కూడా ప్రాథమిక స్థాయిలో అవసరమే. కానీ, ఎంతకాలమైనా ఆ దశలోనే జీవితాన్ని ధారపోస్తూ ఉండకూడదు... మనస్సును అంతర్ముఖము చేసుకొంటివా, క్షణములో సాక్షాత్కారాన్ని అనుభవిస్తావు. ఈ సాక్షాత్కారమే ఏకాంత భక్తి.

శాంత భక్తి: ఈ భక్తిలో భగవంతుని పొందిన వారెవరు? మహాకరిన దీక్షను పట్టి సాధించిన భీష్ముడు.

అతడు యుద్ధములో అర్జునుడు వేసిన అమ్ములచేత కూలిపోయాడు. శరీరమంతా ఈ అమ్ములే చేరి ఉంటున్నాయి. తాను క్రింద పడేటప్పుడు భూమిమీద పడలేదు; అతని శరీరము అమ్ములపైనే ఆధారపడి ఉంటుందాది. దానినే “శరతల్పము” అన్నారు. తాను తిరిగి అర్జునుడినే కోరినాడు - అంత శాంతమూర్తి - ఎవరు తనను నేలకూల్చినారో ఆ అర్జునుడినే అడిగాడు, “అర్జునా! నాకు బెడ్ మాత్రం తయారు చేసినావు, కానీ, పిల్లో (దిండు) ఇవ్వలేదే” అని. తల క్రిందికి పడిపోతుందాది. అప్పుడు అర్జునుడు తిరిగి రెండు అమ్ములను వేసి వాటి మధ్యభాగములో తలపెట్టాడు. ఆనాడు మొదలుకొని ఉత్తరాయణ పుణ్యకాలము వచ్చేంతవరకు 56 దినములు భీష్ముడు భగవచ్చింతన చేస్తూ ఉన్నాడు. ఈ కాలమును కూడా వృథా చేయకూడదని రాజనీతి, గృహనీతి, శాంతి బోధలను చేస్తూ వచ్చాడు. దీనినే మహాభారతంలో శాంతిపర్వము అన్నారు. ఇంతటి నిగ్రహశక్తి కలిగిన మహాపురుషుడు భీష్ముడు. దీనికంతా శాంతభక్తియే మూలాధారము. యుద్ధ సమయంలో అర్జునుని రౌద్రాన్ని బలపర్చే నిమిత్తమై భీష్మునిపైకి కృష్ణుడు వస్తుంటే, “ఏ భగవంతుడు నన్ను చంపడానికి వస్తున్నాడో ఆ భగవంతుడే నన్ను రక్షించాలి” అని భీష్ముడు ప్రార్థిస్తూ వచ్చాడు. “ఓ రామా! నన్ను రక్షించు, ఓ ఈశ్వరా! నన్ను రక్షించు” అని ఎవ్వరినీ ప్రార్థించలేదు. అంతటి నిశ్చల భక్తి, నిర్మల భావము! అదే శాంత భక్తి.

ఇంక వాత్సల్య భక్తి: ఈ వాత్సల్యములో ఉండిన మాయాతత్వాన్ని ఎవ్వరూ అర్థం చేసుకోలేరు. కృష్ణుని నోటియందు 14 లోకములు చూసిన యశోద మాయచేత, “ఇతను నా కుమారుడే. ఇంత గొప్ప లోకాలు నా కుమారుని చిన్న నోటిలో ఎట్లా కనిపిస్తాయి?!” అని తను చూచినదాన్ని మరచింది. వాత్సల్యము కేవలం దేహ సంబంధంగా ఉంటుంది. గోవర్ధనగిరి ఎత్తి కృష్ణుడు గోవులను కాపాడుతున్నప్పుడు, “అయ్యో, ఇంత పర్వతమును ఎత్తినాడే! దీనిని క్రింద ఏరీతిగా పెట్టగలడు? ఈ పర్వతం మధ్యలో ఉన్న తాను క్రిందికి పడిపోతాడో ఏమో” అనుకొని అందరూ వెళ్ళిపోయినప్పటికీ యశోద

అక్కడనే కాచుకొని ఉంటుంది. ఇక్కడకూడను ఒక మాయనే. కృష్ణుడు ఒక పెద్ద శబ్దము వచ్చేటట్లు సంకల్పించాడు. ఆ శబ్దమును భరించుకోలేక కన్నులు, చెవులు మూసుకొన్నది యశోద. తక్షణమే భూమిపైనున్నది పర్వతము, తాను ప్రకృతున్నాడు. ఏరీతిగా ఎత్తినాడో అరీతిగా దింపినాడు. ఇంత యోచనకు ఆమె ఏమాత్రము లోతుగా పోలేదు. ఎత్తిన పరమాత్ముడు దింపలేదా అనే విచారము లేకపోయింది. ఇట్టి విచారణ వాత్సల్యంలో నిర్మూలమవుతుంది. ఉద్ధవుడు వచ్చి కృష్ణుని వార్తలు చెబుతున్నప్పుడు యశోద వెళ్ళి, “ఉద్ధవా! నా గోపాలుడు బాగున్నాడా?” అని ప్రశ్నించింది. “లీలామానుష విగ్రహుడు, బృందావనవిహారి, మునిమానస సంచారి ఏవిధంగా పోయినా నాకక్కరలేదు. నా గోపాలుడు బాగున్నాడా?” అని అడిగింది. కనుక, వాత్సల్యమనేది సంకుచిత స్థానానికి తీసుకు వస్తుంది. భక్తులు కృష్ణునిగురించి ఎన్ని వర్ణనలు చేసినప్పటికీ తనకు అక్కర్లేదు. తనకు కావలసింది గోపాలుడే. ఈరీతిగా యశోద వాత్సల్యముచేత తరించింది.

అనురాగ భక్తికి ఉదాహరణ గోపికలు. ఇంట్లో అత్త, భర్త; బయట గోపాలుడు.... వారికి మరొక చింత ఏమాత్రము లేదు. తమ కర్తవ్యాన్ని నిర్వర్తిస్తూ దివ్యత్వాన్ని అనుభవిస్తూ వచ్చారు.

అయితే, **మధుర భక్తి** ఒక్క రాధకు తప్ప అన్యులకు లేదు. ‘కృష్ణా’ అనుకునేటప్పటికి ఆమె తన దేహాన్ని తాను మరచిపోయేది. “ఆయన పరమాత్మ, నేను ప్రకృతి” అనే భావముతో ఉండేది. ఎక్కడ ఏ వృక్షము నీలంగా కనిపించినప్పటికీ, ‘కృష్ణా’ అని పోయి ఆ వృక్షాన్ని పట్టుకునేది. సమస్త పదార్థములందు కృష్ణుడు తప్ప అన్యము కనిపించలేదు. నిరంతరము కృష్ణ నామమే, కృష్ణ మురళీ గానమే. ఆమె ప్రాణం విడిచేపూర్వం కూడా ఆ మురళీ నాదమునే వినాలని కోరింది. కట్టకడపటి స్థితిలో ఆమెవద్దకు కృష్ణుడు వెళ్ళాడు. “రాధా! నీకేం కావాలి?” అని అడిగాడు.

“పాట పాడుమా కృష్ణా పలుకు తేనే లోలుకునటుల మాటలాడుమా ముకుంద మనసు తీరగా

వేదసారమంత తీసి నాదబ్రహ్మముగను మార్చి

వేణువండు తిరుగబోసి గానరూపముగను మార్చి

పాట పాడుమా కృష్ణా....” అన్నది. కృష్ణుడు వేణుగానం వినిపిస్తుంటే కన్నులు మూసుకున్నది. ఆమెలోనుండి ఆ జ్యోతి కృష్ణునిలో ప్రవేశించింది. ఈరకమైన స్థితి పొందటానికి కారణమేమిటి? నిశ్చలమైన భక్తి, నిర్మలమైన ప్రేమ, నిస్వార్థమైన హృదయం - ఈ మూడే దీనికి కారణం. తను, మన, ధనములను ఈ మూడింటినీ అర్పితము గావించినది రాధ. ఈ తనువెవ్వరిది? ఈ మనస్సెవ్వరిది? ఈ ప్రాణమెవ్వరిది? ఈ మూడూ కృష్ణుడు అందించినవే అని భావించింది.

వ్యభిచార భక్తి తగదు

ఈనాడు ఆధ్యాత్మికమునకు అనేక అంతరాయములు కలుగుతున్నాయి. మానవుని మనస్సు అసలే చంచలమైనది. దానికి మరింత చంచలత్వమును పెంచే వాతావరణం ప్రపంచంలో అధికమవుతున్నది. కారణమేమిటి? ఈనాడు లోకంలో అనేకమంది మాతాజీలు, స్వాములు, బాబాలు పుట్టుకొస్తున్నారు. ఎవరినైనా సరే, ఒక్కసారి నమ్మిన తరువాత జీవితాన్ని చాలించేవరకు ఆ నమ్మకాన్ని నిల్పుకోవాలి. దైవం ఒక్కడే. ‘ఏకం సత్’. అదే నిజమైన దైవత్వం. ఆ ఒక్కడానినే మీరు ఆశించండి, విశ్వసించండి. అనవసరంగా వారివద్దకు, వీరివద్దకు పోయి మీలో ఉన్న నమ్మకాన్ని పాడుచేసుకోవద్దు. ఒకచోట మొక్కను నాటిన తరువాత దానికి ఎరువు వేసి, నీరు పోసి పెంచాలి. అట్లుగాకుండా ఆ మొక్కను ఇక్కడ కొన్ని రోజులు, అక్కడ కొన్ని రోజులు... ఈరీతిగా పెరుకుతూ పాతుతూ ఉంటే అది ఎంతకాలం బ్రతుకుతుంది! అట్లే, ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో ఇష్టమొచ్చినట్లు గురువులను మార్చుకోవడం వ్యభిచార భక్తి అవుతుందేగాని నిజమైన భక్తి కాజాలదు. అలాంటి చంచలత్వానికి మీరు తావీయకూడదు. అందరియందు భగవంతుడున్నాడని మీరు విశ్వసించండి. ఎందుకంటే, “మమైవాంశో జీవలోకే జీవభూతస్సనాతనః” అని భగవద్గీత చెప్పింది. కనుక, అందరినీ భగవత్స్వరూపులుగా భావించండి, తప్పు లేదు. కానీ, ఇది వదలి అది, అది వదలి మరొకటి... ఇలా

మార్చుకునేవారు దొంగ భక్తులేగాని సరియైన భక్తులు కారు. మీ భక్తి నిర్మలమైనదిగా, నిశ్చలమైనదిగా, నిస్వార్థమైనదిగా ఉండాలి. ఎన్ని కష్టములు, నష్టములు సంభవించినా వాటిని తట్టుకొని నెట్టుకొని ముందుకు సాగాలి. ఎంతోమంది భక్తులు, సాధువులు, మహనీయులు, పతివ్రతలు ఎన్నో కష్టాలను ఎదుర్కోవలసివచ్చింది. కానీ, పట్టిన పట్టు విడువకుండా వారు దైవానుగ్రహాన్ని సాధించారు. మహాభక్తురాండ్రయిన మీరా, సక్కుబాయి ఎన్ని కష్టాలకు గురి అయినారో మీకు తెలుసు. మీరాను మహారాణాయే తప్పు పట్టి బయటికి నెట్టాడు. ఆ సంఘటన ఆమెకు షాక్ మాదిరి తాకింది. అయితే, అది ఒక్క సెకెండు మాత్రమే! తక్షణమే ధైర్యాన్ని కూడదీసుకొంది. “చలోరె మన్ గంగా యమునా తీర్...” అని పాడుకుంటూ ద్వారకకు బయలుదేరింది. ‘ఇడ’, ‘పింగళ’ - ఈ రెండింటి మధ్యనున్న సుషుమ్నయే గంగా యమునా తీరము. అక్కడికి వెళ్ళవలసిందిగా ఆమె తన మనస్సుకు బోధించింది. అలాంటి స్థిరమైన భక్తిని మీరు పోషించుకోవాలి.

భావప్రియుడు భగవంతుడు

పరమాత్మునికి భావమే ముఖ్యం. అణుమాత్రమైన పదార్థములో బ్రహ్మాండమంత భావాన్ని భక్తులు నింపగలరు. ద్రౌపది ఇచ్చిన ఆ చిన్న బలుసాకులో అంత భావం ఉండటంవల్లనే సృష్టి అంతయు తృప్తి పడింది; క్షుద్ధాధ ఒకే క్షణంలో తీరిపోయింది. రుక్మిణి త్రాసులో వేసిన ఒకే ఒక తులసీ దళములో ఆ భావం ఇమిడి యుండటంవల్లనే పద్మాలుగు లోకములను తన బొజ్జలో ధరించిన భగవంతునికి సమముగా అది తూకమైనది. ఇంక, కుచేలుడు తెచ్చిన ఆ పిడికెడు అటుకులకు ఆనాడు ఒక నయాపైన విలువకూడా ఉండదు. అయినా వాని భార్య భక్తిశ్రద్ధలతో, వినయవిశ్వాసములతో ఇచ్చినది కాబట్టి, అది అంత ఫలితమిచ్చినది. కొండంత పరమాత్మునికి కొండంత పూలు అక్కరలేదు. అణువంత పదార్థములోనే బ్రహ్మాండమంత భావాన్ని ఇమడ్చాలి. అదే భక్తికి గుర్తు.

(శ్రీవారి దివ్యోపన్యాసాలనుండి)

“అహం వైశ్వానరో భూత్వా...”

ఆర్.జె. రత్నాకర్, శ్రీ సత్యసాయి సెంట్రల్ ట్రస్టు సభ్యులు

అన్నా ధృవని భూతాని పర్వన్యా దన్న సమ్భవః
యజ్ఞా ధృవతి పర్వన్యో యజ్ఞః కర్మసముద్భవః

“జీవులన్నియు వర్షములనుండి ఉత్పన్నమగు ఆహార
ధాన్యములపై ఆధారపడి జీవించును. వర్షములు
యజ్ఞాచరణమువలన కలుగును. యజ్ఞము విహిత
కర్మాచరణమువలన కలుగును”

కర్మ బ్రహ్మాధ్వం విద్ధి బ్రహ్మక్షర సముద్భవమ్
తస్మా త్వర్షగతం బ్రహ్మ నిత్యం యజ్ఞే ప్రతిష్ఠితమ్

“క్రమబద్ధములైన కర్మములన్నియు వేదములచే
విధింపబడినవి. వేదములు దేవాదిదేవుని నుండి
ప్రత్యక్షముగా వ్యక్తము చేయబడినవి. అందుచే
సర్వవ్యాపకమైన బ్రహ్మము యజ్ఞ కార్యములయందు
శాశ్వతముగా ప్రతిష్ఠింపబడినది.”

(భగవద్గీత అధ్యాయం 3 శ్లో. 14, 15)

అన్నాధారమైనది దేహము. శ్వాసాధారమైనది
ప్రాణము. వర్షాధారమైనది నది. వేదాధారమైనది యజ్ఞము.
ప్రేమాధారమైనది సృష్టి. అన్నింటికీ హేతువు ఆనందము.
ఆ ఆనందమునకు ఆధారము ఆత్మనే. ఏతావాతా, ఈ
విశ్వానికంతయు ఆధారము ఆత్మ ఒక్కటే.

పుట్టినప్పటినుంచి గిట్టేదాకా మనము జీవించి
యుండడానికి ఆహారము అవసరము. ఏ పనిచేసినా మనము
దేహముతోనే చేయగలుగుతాము. పని చేయటానికైనా,
మాట్లాడటానికైనా, ఆలోచించడానికీకూడా మనకు శక్తి
అవసరము. ఆ శక్తి దేహానికి ఆహారముద్వారానే
సమకూరుతుంది. “అన్నాధ్యేవ ఖల్విమాని భూతాని
జాయంతే, అన్నేన జాతాని జీవంతి”, అని

తైత్తిరియోపనిషత్తులో చెప్పినట్లుగా, ప్రాణములన్నియు
అన్నమునుండియే ఉద్భవించుచున్నవి, ఆ పుట్టినవన్నియు
అన్నమువల్లనే జీవించుచున్నవి.

స్వామివారి దివ్యోపన్యాసాలలో అనేకమార్లు ఆహారపు
టలవాట్లగురించి విపులంగా చెప్పేవారు. “ఓస్ట్ వేస్ట్ ఫుడ్,
ఫుడ్ ఈజ్ గాడ్”, “అన్నం పరబ్రహ్మ స్వరూపం” అన్న ఆ
స్వామి పలుకులు మనందరికీ గుర్తుండి తీరాలి.

ప్రేమరతనాలు - 6

కేవలము నోటితో భుజించేది మాత్రమే కాదు
ఆహారము; పంచేంద్రియాలతో మనం ఆస్వాదించే ప్రతి
అనుభూతి మనకు ఆహారమే అన్న వారి దివ్య పలుకులు
మనందరం గుర్తెరిగి ప్రవర్తించాలి. అందుకే స్వామివారు
చెప్పారు:

See no evil, see what is good
Hear no evil, hear what is good
Speak no evil, speak what is good
Do no evil, do what is good
Think no evil, think what is good
This is the way to God

(చెడును చూడకు, మంచినే చూడు
చెడును వినకు, మంచినే విను
చెడును అనకు, మంచినే పలుకు
చెడును చేయకు, మంచినే చేయ
చెడును తలచకు, మంచినే తలచు
దైవసన్నిధికి మార్గమిదే)

చూడటం (కన్ను), వినటం (చెవి), మాట్లాడటం (నోరు) వీటన్నింటిద్వారా మనం స్వీకరించే అన్ని ప్రతిస్పందనలు మనకు ఆహారంగానే భావించాలని భగవాన్ ఉపదేశించారు. అందుకే, మనం మంచినే చూడాలి, వినాలి, తలచాలి, మాట్లాడాలి, చేయాలి. తద్బిన్నంగా మనం ప్రవర్తించినప్పుడు ఏవిధముగానైతే చెడు ఆహారము మనల్ని అనారోగ్యం పాలుచేస్తుందో, అదేవిధంగా చెడు చూపులు, మాటలు, తలంపులు, చేతలు మన మనస్సును, బుద్ధిని అనారోగ్యం పాలుచేస్తాయి, పెడమార్గం పట్టిస్తాయి.

నేను కాలేజీలో చదువుకున్నప్పుడు ఏ విద్యార్థిదైనా పుట్టినరోజు వచ్చిందంటే, చాక్లెట్లు, లవంగములు, అక్షతలు అన్నీ ట్రేలో అమర్చుకొని ప్రశాంతి మందిరానికి వెళ్ళి స్వామివారి ఆశీర్వాదము పొందడం ఆనవాయితీగా ఉండేది. ఆ అదృష్టం కేవలం విద్యార్థులకే పరిమితం.

ఒకరోజు ఒక తోటి విద్యార్థి స్వామి ఆశీస్సులకై మందిరంలో కూర్చోనియున్నాడు. నేను కూడా దగ్గర్లోనే రెండవ వరుసలో ఉన్నాను. స్వామివారు వచ్చి ఆ విద్యార్థిని ఆశీర్వదించారు. కానీ, అతని ట్రేలో ఉన్న అక్షతలు (పసుపు కలిపిన బియ్యం) చూసి, “**ఎందుకు ఇన్ని కలిపావు? కొన్ని అయితే చాలు. అయినా అక్షతలు వేస్తేనే ఆశీర్వదించినట్లా? ఈ బియ్యం తినడానికి ఉపయోగ పడతాయి కదా! ఎంతోమంది భోజనం లేక పస్తులుంటున్నారు. కాబట్టి, ఈరీతిగా బియ్యాన్ని వృథా చేయడం మంచిదికాదు**” అని చాలా సున్నితంగా, చాలా ప్రేమతో మా అందరినీ చూస్తూ అన్నారు.

ప్రతి చిన్న విషయంలోనూ ఎంతో గొప్ప ఆదర్శాలను మాకు నేర్పారు.

ఇంకొక పర్యాయము స్వామివారు బృందావనం (వైట్ ఫీల్డ్, బెంగళూరు) వెళ్ళారు. వారివెంట పదిహేను మంది పిల్లల్ని తీసికొని వెళ్ళారు. భగవాన్ వెంట ప్రయాణమంటే అది స్వర్గతుల్యము. ఒకరోజు మమ్మల్ని పిలిచి, “కార్లు ఏర్పాటు చేశాను. వెళ్ళి బెంగళూరు చూసి రండి” అని చెప్పి మధ్యాహ్న భోజనానికని రూ॥ 500 ఇచ్చారు.

బెంగళూరు వెళ్ళి కొన్ని విశేష ప్రాంతాలను సందర్శించి, భోజనం చేసి తిరిగి బృందావనం చేరాము. స్వామివారు మమ్మల్ని పిలిచి ఆరోజు మేము నగరంలో చూసిన విశేషాలనుగురించి వాకబు చేశారు. మధ్యాహ్న భోజనం గురించి కూడా విచారించారు. “ఎంత ఖర్చు అయింది?” అనే ప్రశ్నకూడా మాకు ఎదురైంది.

“453 రూపాయలైంది స్వామీ,” అని మేము సమాధానము చెప్పాము.

వెంటనే స్వామివారు, “ఎందుకు అంత ఖర్చయింది? 15 మంది భోజనానికి 453 రూపాయలు ఖర్చు చేశారా?! మన క్యాంటీన్లో అయితే కడుపునిండా భోజనం చేయటానికి కేవలం రెండు రూపాయలు మాత్రమే. 15 మంది భోజనం చేస్తే కేవలం 30 రూ॥లు ఖర్చవుతుంది. 470 రూ॥లు మిగిలితే ఇంకా 235 మంది కడుపునిండా తినవచ్చు కదా!” అని కొంత స్వరం పెంచి మాట్లాడారు.

ఒక తల్లిగా సిటీ (నగరం)లో ఖర్చుల కనుగుణంగా భోజనానికి స్వామివారే స్వయంగా మాకు 500 రూ॥లు ఇచ్చారు. కానీ, ఒక తండ్రిగా, గురువుగా, చుట్టూ జరిగే వాస్తవాలను తెలుసుకొని బాధ్యతాయుతంగా మసలుకోవాలని చిన్న వయస్కులమైన మాకు నేర్పించారు.

26 సంవత్సరాల క్రిందట 500 రూ॥లు పెద్ద మొత్తమే. ఆ డబ్బుతో తన బిడ్డలు ఇంకా కొంతమంది తినగలిగి ఉండేవారని స్వామివారు ఆనాడు చెప్పిన మాటలు మాకు జీవితాంతము గుర్తుంటాయి.

అన్నదానం, నారాయణసేవ అనే కార్యక్రమాలు ప్రశాంతి నిలయంలో విధిగా నిర్వహించే నిత్య క్రతువులు. వేలకొలది ప్రజలు వచ్చి ప్రసాదాన్ని స్వీకరించిన రోజు స్వామివారి ఆనందానికి అవధులుండేవి కావు. ఏ పొట్ట నిండినా, తనదే కదా!

**అహం వైశ్వానరో భూత్వా ప్రాణినాం దేహమాశ్రితః
ప్రాణాపాన సమాయుక్తః పచామ్యన్నం చతుర్విధమ్**

(అన్ని జీవులయొక్క శరీరములయందు జరరాగ్నిని నేనే. నేను నాల్గు విధములైన ఆహార ద్రవ్యములను

జీర్ణము చేయుటకు పైకి పోవునట్టియు,
క్రిందికి పోవునట్టియు ప్రాణాపాన వాయువులతో
కూడియుండును)

అన్న భగవద్గీత వచనానుసారం సకల జీవుల్లో ఉన్న చైతన్య
స్వరూపం స్వామివారే కదా!

ఈ దేహము ఆహారపు మూట మాత్రమే. మన
ఆలోచనలన్నియు మనము భుజించు ఆహారముపై
ఆధారపడి ఉంటాయి. కావున, సాత్వికాహారము
తీసుకోవడంవలన సాత్వికమైన ఆలోచనలే మనకు
వస్తాయి. అధ్యాత్మిక జీవనమును గడుపవలెనని
అభిలషించువారికి సాత్వికమైన ఆహారము భుజించుట
చాలా అవసరము. మన రాగద్వేషములుగానీ, అభిమాన
మమకారములుగానీ ఆహార విహారములవల్లనే
సంభవించును. కావున, మితాహారముచేత, హితాహారము
చేత మన దేహారోగ్యమునేగాక మానసిక ఆరోగ్యమును
కూడా కాపాడుకోగలము.

ఆహారాన్ని మితంగా తీసుకోవాలని స్వామివారు
తరచూ చెప్పేవారు. స్వామివారి బరువు ఎప్పుడూ 108
పౌండ్ల ఉండేది. దాదాపు 50 సంవత్సరాలుగా తాను అంతే
బరువు ఉన్నానని మాతో చెప్పినప్పుడు మాకు ఆశ్చర్యం
కలిగింది. నలభై సంవత్సరాలుగా ప్రతి దినం మా ఇంటి
నుంచి స్వామివారికి భోజనం నైవేద్యం చేసే మహద్భాగ్యం
మా కుటుంబానికి కలిగింది. చిన్నప్పటినుండి వ్యక్తిగతంగా
ఎన్నో పర్యాయములు స్వామివారితో కలిసి నేను భోజనం
చేశాను. ముఖ్యంగా చివరి ఎనిమిది సంవత్సరాలపాటు
అనుదినము రెండు పూటలా వారితో కలిసి భోజనం చేసే
దివ్యావకాశాన్ని, మహద్భాగ్యాన్ని స్వామివారు నాకు
ప్రసాదించారు. ప్రద్రసోపేతమైన వంటకాలు మాకు
పెడుతూ స్వామి మాత్రం రెండు ముద్దలు తిని భోజనం
ముగించేవారు. మేము మొదట కలిపిన పదార్థం ఇంకా
గొంతు దిగకముందే స్వామి భోజనం పూర్తి అయ్యేది.
ఆహారం విషయంలో వారి కఠోరమైన క్రమశిక్షణ చూసి
మేము ఆశ్చర్యపడని రోజు లేదు.

ఒక పర్యాయం ఒక సన్నిహిత భక్తుడు ఉండబట్టలేక
స్వామిని అడిగారు, “స్వామీ, మీరు ఇంత తక్కువగా

“హరిర్ధాతా హరిర్భోక్తా
హరిరన్నం ప్రజాపతిః
హరిః సర్వ శరీరస్తు
భుక్తే భోజయతే హరిః”

భుజిస్తూ ఎంతో ఉత్సాహంగా, ఉల్లాసంగా భక్తులకు దర్శన
స్పర్శన సంభాషణ భాగ్యమును ప్రసాదిస్తూ, నిరంతర
కార్యాచరణమగ్నులై ఉండగల్గడం మాకు విస్మయం
కలిగిస్తున్నది. బహుశా మీరు మీ దేహానికి కావలసిన శక్తిని
పంచభూతాలనుండి గ్రహిస్తున్నారేమో!”

వెంటనే స్వామి, “పిచ్చివాడా! పంచభూతాల నుండి
నేను శక్తిని గ్రహించడమేమిటి! పంచభూతాలే నా నుండి
శక్తిని పొందుతున్నాయి” అంటూ సృష్టిలోని సర్వశక్తులకూ
తామే మూలమన్న సత్యాన్ని వెల్లడించారు.

స్వామివారు సర్వదేవతాతీత స్వరూపులనడానికి
ఇంతకంటే వేరు నిదర్శనం అవసరం లేదు.

సకల చరాచర జగత్తుకు శక్తినందించే అన్నపూర్ణేశ్వరి
సాయిమాత. వారి ప్రేమ పరమాన్నమును తనివితీర
భుజించే అదృష్టం కలిగిన మనమందరం ధన్యజీవులం.

“సమస్త లోకాః సుఖినో భవంతు”

భక్తులకు మార్గదర్శకాలు

మనము ఈనాడు సమావేశమై ఏ ఏ నిర్ణయాలు ఉత్తమమైనవని విశ్వసించామో వాటిని ఆచరణలో పెట్టుకోవడానికి పూనుకోవాలిగాని, సారెసారెకు ఇలాంటి సమావేశములు జరుపుకోవటము, నిర్ణయాలు తీసుకోవడం, తదుపరి ఏమాత్రము ఆచరణలో పెట్టకుండాపోవటం... ఈవిధంగా ఉండటంచేత ఇలాంటి సమావేశాలు జరిపికూడా ప్రయోజనము ఉండదు. స్టేట్ ప్రెసిడెంటు, స్టేట్ కన్వీనర్స్ కూడను మున్ముందు ప్రత్యేకమైన శ్రద్ధ వహించి తద్వారా సంస్థలను భద్రము చేయటానికి తగిన కృషికి పూనుకోవాలి.

మన సంస్థ దేనికి సంబంధించినది అనే విషయము తెలియనటువంటివారు మన ఆర్గనైజేషన్ లో అనేకమంది ఉంటున్నారు. నిజముగా మన సంస్థ కేవలం ఆధ్యాత్మికమునకు సంబంధించినదా? లేక, ఒక మతమునకు సంబంధించినదా? లేక, ఒక ప్రత్యేకమైన ఆదర్శమునకు సంబంధించినదా? అనేటటువంటిది ఎవ్వరూ సరిగా అర్థము చేసుకోలేకపోతున్నారు. “క్రిస్టియానిటీ ఒక రిలిజియన్ అయిపోయింది, ఇస్లాం ఒక రిలిజియన్ అయిపోయింది, పార్శీ ఒక రిలిజియన్ అయిపోయింది, అట్లే, ‘సాయి రిలిజియన్’ ఒక ఇండివిజువల్ రిలిజియన్ అవుతుందా?” అని బయట కొందరు అడుగవచ్చు. ఇప్పుడు కొంతమంది ఇది స్పిరిచువాలిటీ అండ్ సర్వీస్ కి సంబంధించినదని నిర్ణయము చేసుకుంటున్నారు. మరొకవైపున కొంతమంది ఇది రిలిజియన్ కి సంబంధించిందని చెప్పుకుంటున్నారు. ఈనాడు మనము నిర్ణయించుకున్నదానిలో మనము చేసేది ఒక మతమునకు కాదనీ, కేవలము స్పిరిచువాలిటీ, సర్వీస్ కోసం స్థాపించినదని నిర్ణయము చేసుకోవడానికి పూనుకోవాలి. మన బ్రస్టీలను ఎవరైనా ప్రశ్నించినప్పుడు ఎదుర్కొని జవాబివ్వడానికి సంసిద్ధులై ఉండాలి.

అయితే, మనది అంతా స్పిరిచువాలిటీయేగానీ, మతము కాదని చెప్పటానికి వీలులేదు. ఎంబ్లమ్ మనము పెట్టుకున్నాము కదా! మతము కాదని ఏరీతిగా చెప్పటం?! “పైకి మతముతో సంబంధము లేదని చెబుతున్నావు, మరి అన్ని మతములకు సంబంధించిన గుర్తులు వేసుకున్నావే! దీనియొక్క అంతరార్థము ఏమిటి?” అని మరొకరు ప్రశ్నిస్తారు. ఆనాటినుండి మనము ఎంబ్లమ్ పెట్టుకొని ఈనాడు మతము కాదని చెబితే, “వీళ్లు సమయస్ఫూర్తిగా మారుతున్నార”ని చాలా హేళన చేస్తారు. మనది మతమే. కానీ, ఏ మతము? సర్వమత సమ్మతము అని చెప్పాలి. ఇంగ్లీషులో ‘ఎసెన్స్ ఆఫ్ ఆల్ రిలిజియన్స్’ అన్నారు. ‘మీది ఎలాంటి రిలిజియన్?’ అని ఎవరైనా అడిగినప్పుడు దానికి సర్వమత సమ్మతమని చెప్పవచ్చును. మిగతా విషయాలలో

‘స్పిరిచువాలిటీ అండ్ సర్వీస్’ - ఇది సులభమైన మార్గము. క్రిస్టియన్స్ను, మహమ్మదీయులను, ఇంకా ఇతర మతములవారిని దీనిలో చేర్చుకోవడం... ఇలాంటిదానిని “రిలిజియన్ ఆఫ్ లవ్” అంటారు. ఆధ్యాత్మిక తత్వాన్ని, దివ్యత్వాన్ని అభివృద్ధిపరచుకొనేకోసమని రాముని పూజించు, కృష్ణుని పూజించు, క్రీస్తుని పూజించు, అల్లాను పూజించు, లేక ఎవరినైనా పూజించు. ఇది నీ ‘స్పిరిచువల్ ప్రోగ్రెస్’కోసం చేస్తున్నట్లు భావించు. ఇది రిలిజియన్ కాదు, రిలిజియన్ ఆఫ్ లవ్. లవ్ ఈజ్ గాడ్.

మన మతము అనేది రిలిజియన్ ఆఫ్ లవ్ (ప్రేమమతము).... మనము ‘స్పిరిచువాలిటీ’ అని అంటున్నాము. మన సాధన మనము చేసుకుంటున్నాము. విద్య, వైద్యము వీటిని అభివృద్ధి చేస్తూనే ఉన్నాము. సమాజసేవలు సల్పుతూనే ఉన్నాము. ఈ సాధనా క్యాంపులుగానీ, భజన, బాలవికాస్ అభివృద్ధులుగానీ అన్నీకూడా స్పిరిచువల్ కోసం సంబంధించినవిగా ఉండటంతో ఏ అభ్యంతరమూ ఎవరూ చెప్పటానికి వీలులేదు. మన పుస్తకాలలో వేసిన ఎంబ్లెమ్ను జగత్ వ్యాప్తి గావించినాము కనుక, ఈనాడు ఆ ఎంబ్లెమ్ను కాదనటంలో ఏమాత్రము అర్థము ఉండదు. కనుక, మనది ఒక రిలిజియన్ కాదని చెప్పటానికి వీలుకాదు. సర్వమత సమ్మతమైన మతమని చెప్పటంలో ఏవిధమైన అభ్యంతరమూ లేదు. ఇంతవరకు చర్చించుకున్న విషయములో నేను గమనించాను. మనది రిలిజియన్ కాదు; కేవలం స్పిరిచువాలిటీ, సర్వీస్ అని అన్నారు. కానీ, సాయిసంస్థ మున్నందు చాలా పెరగబోయే మహావృక్షము. కనుక, ఈ వృక్షానికి లేనిపోని దెబ్బలు రాకుండా ఉండటానికి పరిస్థితిని మనము ఈనాడే గుర్తించి తగిన ఆదర్శములను సిద్ధము చేసుకోవడం అత్యవసరము. మనము సమయస్ఫూర్తిగా మనయొక్క భావాలుకానీ, జవాబులుకానీ మార్చుకోవటానికి ప్రయత్నం చేయ కూడదు. ఒక్క విషయముపైన, ఒక్క పాయింటుపైన, ఒక్క మాటపైన మన జీవితమంతా నిలిచేటట్లుగా ఉండాలి. ఎవరైనా వచ్చి, “నీవు మతము లేదని చెప్పావే, మతముల చిహ్నములతో ఎంబ్లెమ్ ఎందుకు పెట్టుకున్నావు?” అని అడిగినప్పుడు, దీనికి జవాబు చెప్పటానికి కొన్నికొన్ని మార్పులు చేసుకుంటే, మన సంస్థ భద్రత కొంతవరకు

తగ్గిపోతుంది, మనకున్న బలముకూడా తగ్గిపోతుంది. కనుక, ఈనాడు దీనికి సరియైన అర్థాన్ని అందించే ఆన్సర్స్ తెలుసుకోవాలి. ఈ సమావేశములో సరియైన ఆన్సర్స్ తెలుసుకోవడానికి కృషి చేయాలి. ఒక్కొక్కరు ఒక్కొక్క అర్థము చెప్పటానికి ప్రయత్నించకూడదు. అందరూ ఒకే ఆన్సర్ చెప్పేరీతిగా చేయాలి. దాన్ని బట్టే పరులు దీనిని అనుసరించాలి.

ఇంక రెండవ విషయము: స్వామి విషయము అందరూ తెలుసుకోవడానికి వీలుకాదు. మీరందరూ ఎరిగిన విషయమే. సంస్థలు విరివిగా జగత్తులో పెరిగే కొలది దానికి అవాంతరములుకూడా పెరుగుతూ ఉంటాయి. ఇంతేకాకుండా, మన సంస్థల దినదినాభివృద్ధి చూచి, ఇతర సంస్థలు అసూయా భావము పెంచుకోవటం జరుగుతుంది. అంతేకాక, వ్యక్తిగత ద్వేషానికి కొంత పూనుకుంటున్నారు. ఇలాంటి సమయంలో వాటినికూడా తగిన విధముగా ఎదుర్కోవటానికి సరైన రీతిగా సిద్ధముగా ఉండాలి. ఇక్కడ ఒక విషయం. స్వామి విషయంలో ‘మిరకిల్స్’ అని ఉపయోగపెడుతున్నాం. కానీ, ఇది నిజంగా చూస్తే మిరకిల్స్ కాదు. పవిత్రమైన సంస్కృత భాషలో ఇది ఆధ్యాత్మిక శక్తి, దివ్యశక్తి, భగవత్ శక్తి అని చెప్పుకోవడంలో ఏవిధమైన తప్పు లేదు. అయితే, ఈ పదములకు ఆంగ్లభాషయందు సరియైన పదములు చిక్క ‘మిరకిల్స్’ అని ఉపయోగిస్తున్నారు. వేరు భాషలో పదములు చిక్క మనము మొదటినుండి వీటిని అంగీకరిస్తూ వస్తున్నాము. అంగీకరించకపోయినా దీనికి మనము అడ్డుచెప్పక ఊరకుంటున్నాము. కాబట్టి, మనము అంగీకరించినట్లుగా అర్థమవుతుంటాది. మర్నెట్ వ్రాసిన ‘మేన్ ఆఫ్ మిరకిల్స్’ పుస్తకమును అంగీకరించి మన బుక్స్టాల్లో పెట్టుకొని అమ్ముతున్నాము. ఇంతేకాకుండా, కస్తూరి వ్రాసిన పుస్తకములలో అనేకచోట్ల స్వామియొక్క దివ్యశక్తులని వర్ణిస్తూ ‘మిరకిల్స్’ అని ఉపయోగపెట్టాడు. ఈనాడు ‘మిరకిల్స్’ గురించి ఎవరైనా వాదోపవాదములు ప్రారంభించినప్పుడు ఇది దివ్యశక్తి అనీ, అయితే, ‘మిరకిల్’ అనే పదము తప్పు అనీ ఖండించడానికి పూనుకోవాలి.

రెండు ప్రశ్నలు జగత్తులో చెలరేగుతూ వస్తున్నాయి. “దేవుడు లేడు, దేవుడు కాదు” అనేది కొందరి వాదన. అయితే, ఇది ఈనాటి ప్రశ్న కాదు. అనాదికాలమునుండి దేవుడు లేడని, దైవశక్తులు కాదని వాదోపవాదములు జరుగుతూనే వస్తున్నాయి. ఇవి ఈనాటితో తీరేటటువంటివి కావు. ఎవ్వరూ సరియైన జవాబు ఇవ్వడానికి వీలుకాదు. దేవుడు లేడని చెబుతూనే ఉంటున్నారు, దేవుడు కాదని చెబుతూనే ఉన్నారు; కానీ దైవత్వము అనేది దినదినాభివృద్ధి అవుతూనే ఉన్నది. దీనికి ఏవిధమైన ఆటంకము రావడానికి ఎక్కడకూడను అవకాశము లేదు. ఇది వారివారి విశ్వాసములపైన, వారివారి నమ్మకములపైన, వారివారి అనుభవములపైన ఆధారపడి ఉంటుంది. కనుక, ఇందులో ఎవ్వరూ జోక్యము చేసుకోవడానికి వీలుండదు. అది వ్యక్తిగతమైన విశ్వాసముపై ఆధారపడి ఉంటుంది.

ఈవిధమైనది మిరకిల్ అనీ, లేక మేజిక్ అనీ ... ఇలాంటి పదాలు కొందరు చెప్పుకుంటూ రావచ్చును. ఈవిధమైనవి అనేకముగా లోకములో ఉండటంచేత దీనినికూడా ఆవిధముగా భావించుకొని పొరపడి ఉండవచ్చును. అయితే, ఇది సహజమైన దివ్యశక్తి అని అనుభవజ్ఞులకు మాత్రమే అర్థమవుతుంది. మనము మిరకిల్స్ ను మాత్రమే లక్ష్యమునందుంచుకొనక స్వామి చేస్తున్న సమాజసేవలు, విద్యారంగమందు సలిపే అభివృద్ధులు, మహిళా విభాగమందు చేసే సమాజ సేవలు వీటియొక్క తత్వాన్ని జగత్తునకు అందించి, నిరూపించి తగిన ఆదర్శం బోధించాలి. ఈ మిరకిల్స్ కేవలం స్వార్థంకోసం ఉపయోగపెట్టుకోవడంగాని, సమాజమునకేమైనా కీడుచేయటంగానీ, ఇతరులకు అపకారం చేయటంగానీ, వ్యాపార రంగములో దీనిని ఉపయోగపెట్టడంకానీ జరుగుతున్నదా? లేదే! ఇది సమాజమునకు మంచి చేసేదే; న్యాయము, నీతి, నిజాయితీలను పోషింపజేసేదే; మానవత్వముయొక్క ఏకత్వాన్ని నిరూపింపజేసేదే అనే జవాబు చెప్పడానికి మనము ఎందుకు సంసిద్ధముగా లేము?! ఇది సహజమైన ప్రేమతో ఉద్భవించే దివ్యశక్తి తప్ప అన్యమైనది కాదు. ఇది

కేవలం ప్రదర్శన సంబంధమైనది కాదు, ఇది నిదర్శన స్వరూపమైనదని నిరూపించడానికి సంస్థలు ఎందుకు సంసిద్ధము కాకూడదు? “మా స్వామియొక్క ప్రధానమైన మిరకిల్ ప్రేమ, ప్రేమ.... ఇదే పెద్ద మిరకిల్” అని ఎందుకు గట్టిగా చాటడానికి సంసిద్ధులుగా లేకుండా ఉన్నాము?! సర్వజగత్తుకు మానవత్వములో ఉన్న దివ్యత్వాన్ని ప్రకటించే ప్రదర్శనమే మా స్వామియొక్క ప్రేమ అని నిరూపించటానికి సంసిద్ధులుగా ఉండాలి. వచ్చే వ్యక్తులందరూ కేవలం మిరకిల్స్ చూసి రావటం లేదు. స్వామియొక్క ప్రేమతత్వాన్ని, స్వామి బోధనయొక్క అంతరార్థమును ఆదర్శముగా తీసుకొని వారు వస్తున్నారే తప్ప మిరకిల్స్ పై ఆధారపడి వచ్చేటటువంటివారు కాదు. స్వామి చేసే సమాజసేవ, అదే ఆకర్షిస్తున్నదిగాని, మిరకిల్ కాదు ప్రధానమైనది. ఈవిధముగా వాదించటానికిగాని, ఈ సత్య స్వరూపమును నిరూపించటానికిగాని మనము కొంత వెనుకంజ వేయటంచేతనే ఇలాంటి వాదోపవాదములకు, కొన్ని విధములైన దుష్ప్రచారమునకు అధికంగా పూనుకోవడానికి వారు సంసిద్ధులై వస్తున్నారు.

అయితే, మన సుందరరావు చెప్పాడు - “ఎనుగు పోతుంటే చిన్న దోమ ఏమి చేసుకుంటే మనకేమి అని కొన్ని విషయాలలోపల కొంతవరకు అలక్ష్యము చేసుకొని మనము పోవచ్చును” అన్నాడు. అది సహజమే. ఎలిఫెంట్ పెద్దదే, మస్కిటో చిన్నదే. కానీ, మస్కిటో ఎలిఫెంట్ యొక్క సూక్ష్మమైన భాగములో కరచినప్పుడు అదికూడను ఒకతూరి చెవి అల్లాడిస్తుంది. ఎలిఫెంటు దోమపైన కూర్చుందా? లేక, దోమ ఎలిఫెంట్ పై కూర్చుందా? ఇక్కడ ఎలిఫెంట్ పైననే మస్కిటో కూర్చుని ఎలిఫెంట్ ను బాధపెట్టడానికి పూనుకుంటుంది. ఎలిఫెంట్ ను ఆధారము చేసుకొని ఎలిఫెంట్ రక్తాన్నే పీల్చుకుంటుంది. అయితే, ఇలాంటి సమయములో ఒక్కొక్కతూరి తోకతోనైనా కొట్టవలసివస్తుంది, లేక చెవితోనైనా దానిని చంపవలసివస్తుంది. కొంతస్థాయివరకు ఆ ఎలిఫెంటు భరించుకుంటుంది తప్ప మితిమీరిపోయిన సమయంలో, అతిసూక్ష్మమైన స్థానంలో దోమ కుట్టిందంటే, అదికూడ ఊరికే ఉండటానికి పూనుకోదు. చాలా సూక్ష్మమైన

స్థానములో కరిచేటట్లు ఉన్నప్పుడు వారిని ఏదోరీతిగా ఎదుర్కోవటానికి మనం ప్రయత్నం చేయాలి. కేవలం మన ప్రచారంకోసం కాదు, మన సత్యాన్ని ప్రపంచమునకు చాటే నిమిత్తం. ఎందుకంటే, కొంతమంది అసూయా భావముచేత కొన్నిరకములైన కల్పనలంతా అభివృద్ధిపరచటానికి పూనుకుంటున్నారు. మంచికి చెడు ఎదురవుతూనే ఉంటుంది. కాచిన చెట్టుకే రాళ్ల దెబ్బలు తగులుతుంటాయి. అయినప్పటికీ ఒక్కొక్క సమయంలో మనము తామనము చేయటము మంచిది కాదు. ఇంతేకాకుండా, మనము చేసే పవిత్రమైన సేవలయొక్క అంతరార్థమును కూడ జగత్తునకు నిరూపణ చేయాలి.

ఇప్పుడు చిన్న ఉదాహరణము: బెంగళూరులో కాలేజి ఉంటున్నది. ఏ కాలేజిలోనూ లేని రిజల్టు మన కాలేజిలో వస్తున్నాయి. సత్యసాయి కాలేజి అంటే ఏమిటో, సత్యసాయి కాలేజి రిజల్టు ఎలా వస్తున్నాయో, సత్యసాయి కాలేజి విద్యార్థులు ఏవిధమైన డిసిప్లినలో ఉంటున్నారో అనేవి తెలియనివారు చాలామంది ఉంటున్నారు. కనుక, అలాంటి సమయములో సత్యసాయి చేసే కార్యములు ఎలాంటివో, సత్యసాయి సంస్థలు దేశానికి ఏవిధమైన ఆదర్శమును నిరూపిస్తున్నవో సంస్థలుగానీ, అధ్యక్షులుగాని, కాలేజి ప్రిన్సిపాల్ గాని ప్రపంచానికి చాటటానికి కొంత ప్రయత్నం చేయాలి. దీనివలన జగత్తుకు మంచిదేకానీ, ఇది స్వార్థ దృష్టి కాదు కదా! ఎందుకంటే, జగత్తంతా ఈవిధమైన ప్రచారములపై ఆధారపడి ఉంటున్నది కనుక, మనము కొంతవరకు దీనిని అనుసరించటం అత్యవసరము. ఇందులో తప్పేమీ లేదు. మిగతా సంస్థలలో లేనివన్నీ వేసుకుంటున్నారు. మనం ఉన్నది వేసుకోవడంలో ఎందుకు వెనుకంజ వేయాలి? కనుక, మన సంస్థలలో చేసే సేవలగురించి జగత్తుకు తెల్పటానికికూడను కొంతవరకు ప్రయత్నం చేయాలి.

ఒక చిన్న ఉదాహరణ చూడండి. పోయిన సంవత్సరం అనేక సంస్థలలో నర్సులతోపాటు, స్వీపర్స్ తోపాటు స్ట్రైక్ చేశారు. బెజవాడ, గుంటూరు, హైదరాబాదులలో మన వాలంటీర్లే పోయి రోడ్లు ఊడ్చినారు, హాస్పిటల్స్ లో నర్సుల పని చేశారు. సర్వమత సమ్మతమైన, జాతి మత భేదము

లేకుండా ఇలాంటి సేవలు చేస్తుంటే, ఈ సత్యాన్ని లోకానికి నిరూపించటం అత్యవసరం. సత్యసాయి సంస్థలు లోకాదర్శమైన కార్యాలు చేస్తున్నాకూడను, ఈ ఆదర్శవంతమైన కార్యాలనంతా మూసిపెట్టి వాళ్లు సత్యసాయికి, మిరకిల్ కి మాత్రమే సంబంధము పెట్టుకున్నప్పుడు మనము ఎందుకు ఊరుకోవాలి? మనము అనేక సమాజసేవలు, ప్రభుత్వముకూడను చేయలేని సేవలు చేయటానికి పూనుకుంటున్నాము. అలాంటి సమయంలో గవర్నమెంటుకుగానీ, పబ్లిక్ కుగానీ, ఇలాంటి కుక్కలకుగాని చక్కని జవాబు నివ్వడంలో మన సంస్థలవారు సంసిద్ధులై ఉండాలి. అందరికీ దివ్యశక్తులను, దైవశక్తులను, దైవ విభూతులను తెలుసుకోవటం సాధ్యం కాదు. కనుక, మనము చేసేటటువంటి సత్యమైన అనుభూతులను, సత్యమైన క్రియలను, సేవలను జగత్తునకు నిరూపించటానికి మన సత్యసాయి సంస్థలు ముందంజ వేయాలి. సమాజసేవయే సత్యసాయి ప్రధానమైన ప్రబోధ అని లోకానికి నిరూపించాలి. ఇలాంటివి ఎదుర్కొని పోరాడటానికి కొంతవరకు పూనుకోవాలి. ఇందులో నేను చేరుకోవటానికి వీలుకాదు. నాకు సర్వము ఒక్కటే. చెడ్డకు మంచి, మంచికి చెడ్డ రెండూ జంట పక్షులవలె వస్తుంటాయని నాకు తెలుసు. నేను ఇందులో ఏమాత్రము ప్రవేశించకూడదు. మీరు చెడ్డను విన్నప్పుడు విచారపడుతున్నారు, మంచిని విన్నప్పుడు సంతోషపడుతున్నారు. సంతోషము, విచారము రెండూ మీకున్నవి కనుక, మీరే తగినరీతిలో వారిని ఎదుర్కోవటానికి ప్రయత్నం చేయాలి. నాకు రెండూ సమానమే. ఈ రెండింటియొక్క సమతత్వము మీకు వచ్చేంతవరకు మాత్రం దానితో మీరు పోరాడక తప్పదు. ఆ స్థానములో మీరు లేరు కనుక, ఆ స్థితికి మీరు రాలేదు కనుక కొంతవరకు దీనిని ఎదుర్కొనే శక్తిని మీరు పెంచుకోవాలి.

ఇప్పుడు ఒక చిన్న ఉదాహరణ. చుక్కలను చూచి కుక్కలు మొరుగుతుంటాయి. ఎవరో “నేను స్వామికి జాబు వ్రాశాను, దానికి జవాబు రాలేదు” అన్నాడు. నాకు ఈ కుక్కలకు సమాధానము వ్రాసే పనేనా?! ఇంతకంటే నాకు

పనిలేదా? నా భక్తులు స్వామియొక్క హేండ్ రైటింగ్, స్వామియొక్క సిగ్నచర్ కావాలని 24 గంటలసేపు పరితపిస్తుంటే కూడా నేను వారికి వ్రాయటం లేదు. ఏదో పొద్దుపోక తమ పదవిని దుర్వినియోగపరచుకునే దుష్ట బుద్ధులకు దుమ్ము కొట్టాలికానీ, అలాంటివారికి నేను జవాబు పంపించాలా?! నాకేమి పని పట్టింది?! తన ద్యూటీని సక్రమంగా చేసుకోలేని వ్యక్తి ఇంకొకదానిలో ప్రవేశించటం ఎంత చిల్లర బుద్ధిగా ఉంటుందో యోచన చేసుకోండి. ఇలాంటివాటిని నేనేమాత్రము లక్ష్యం చేయను. దీనికి జవాబు ఇవ్వనక్కర్లేదు. కానీ, కొంతవరకు ఎదుర్కోవడానికి మీరు సంసిద్ధులుగా ఉంటుండాలి. వాళ్లది వ్యక్తిగతమైన ద్వేషమా, అసూయా భావమా అనేది జగత్తుకే తెలుస్తుంటుంది. మనము ఇలాంటి విషయాల్లో ఒకరిని సరిపుచ్చటానికి ప్రయత్నము చేయకూడదు. మన సెల్ఫ్ సేటిస్ ఫేక్షన్ కోసం ప్రయత్నం చేయాలి. లోకమంతా సత్యసాయి సంస్థలు ఉండగా ఒక్కరైనా దీనికి సరియైన జవాబు ఇవ్వకపోతే ఏమైపోతుంది? వీరంతా సరియైన విశ్వాసము లేనివారేమో అని భక్తులపైన కొన్ని అపోహలు బయలుదేరతాయి. దీనివల్ల ఏమవుతుంది? మన విశ్వాసం కూడా క్రమక్రమేణ తగ్గుతుంటుంది. చుక్కలను చూచి కుక్కలు మొరిగినప్పుడు కుక్కలను తగినరీతిగా కొంత తరిమికొట్టాలి. ఒక్కొక్క సమయంలో కుక్కలు తమ నీడను తాము చూసుకొని మొరుగుతుంటాయి. ఈ కుక్కలు ఎందుకోసం మొరుగుతున్నాయో తెలియకుండా ప్రకృవీధి కుక్కలకూడా మొరుగుతుంటాయి. ఇవి కుక్కల లక్షణాలు. ఎన్నో కుక్కలు మొరుగుతున్నాయి. దీనిని మనం లక్ష్యం చేయనక్కర్లేదు. అయితే, ఒక్కొక్క సమయంలో కొంత నిద్రాభంగము చేసే కుక్కలను కొంచెం తరిమికొట్టాలి.

కానీ, ఒక్కొక్కతూరి ఏమవుతుందంటే, మన ఇంట్లో, మన సంస్థలోనే ఉన్న కుక్కలు మొరుగుతుంటాయి కొన్నికొన్ని. ఇప్పుడు భగవంతం చెప్పాడు, “లండన్ లో, మలేషియాలో సురేష్ అనేవాడు పోయి స్వామి పంపించాడని చెప్పి కొన్ని వేల పౌండ్లు, కొన్ని వేల డాలర్లు వసూలు చేసుకుంటూ వెళ్ళాడు. ఇలాంటివారు కేవలం లండన్, మలేషియాలలో మాత్రమే కాదు, ఇండియాలోనే ఉంటున్నారు. ఇండియాలో ఉన్నవారిని మన

సంస్థలలోనివారే వారి దుర్బుత్తులకు కొంత సహాయం చేస్తున్నారు. ఇలాంటివారిని సంస్థలో ఎందుకు పెట్టాలి? సంస్థనుండి తీసివెయ్యాలి. మన సంస్థలవారే ఇలాంటి దుర్బుద్ధులకు పూనుకుంటే, ఇంక బయటివారికి గట్టిగా చెప్పడానికి ఏమి అధికారం ఉంటుంది మనకు? ఇలాంటి వ్యక్తులను నేను పంపను. ఇలాంటివారు నా పేరును దుర్వినియోగపరుస్తున్నారు. నమ్మకూడదని అనేక పర్యాయములు చెప్పాను. కానీ, విన్నటువంటి వ్యక్తులే, ఆఫీసు బేరర్స్ వారిని ఆదరించి వారి దుర్బుత్తులను అభివృద్ధిపరుస్తున్నారు. ఇదంతా చూస్తే స్వామితత్వము సరిగా అర్థము చేసుకోలేదని స్పష్టముగా అర్థమవుతున్నది. కనుక, ఈ ఆర్గనైజేషన్ లో బాధ్యత వహించినవారు, ఇలాంటివారు వస్తే ఏవిధముగానూ నమ్మకూడదని మీరు చాటడానికి పూనుకోవాలి. ఈవిధముగా మన సంస్థలను కొంతవరకు పోషించుకున్నప్పుడే మన సాధనగాని, మన డిసిప్లినగాని, మనము చేసే సంఘసేవలుగాని పవిత్రము కావటానికి వీలుంటుంది.

మొట్టమొదట మన హృదయంలో విశ్వాసాన్ని గాఢంగా బలపర్చుకోవటానికి ప్రయత్నం చేయాలి. మన సంస్థలలో ఉన్న పవిత్రమైన భావాలను కొంతవరకు ఇతరులకు అర్థమయ్యేరీతిగా చెప్పటానికి పూనుకోవాలి. ఏ నిమిషములో వారు ప్రశ్నించినా కూడను మనము సూటిగా చక్కగా జవాబు ఇవ్వడానికి సంసిద్ధులం కావాలి..... మనది ప్రత్యేకమైన మతమనిగానీ, ప్రత్యేకమైన స్పిరిచువాలిటీ అనిగానీ మనం చెప్పకూడదు. “సర్వజన సమ్మతమైన మతము మా మతము” - ఇందులో ఏమీ తప్పులేదు. మతము అని చెప్పటంలో తప్పు లేదు, మతము అని చెప్పక తప్పదు. ఎందుకంటే, ముస్లింలు మావారే, అదిగో, అక్కడ క్రిసెంట్, నక్షత్రముంది. క్రిష్టియన్స్ మావారే, చూడండి క్రాస్ ఉంటున్నది. హిందువుల ఓం మనకున్నది. వారు మావారే. పార్శ్వ చిహ్నమైన ఫైర్ ఉంటున్నది, వారు మావారే. బుద్ధిజంయొక్క చక్రముంటున్నది, వారు మావారే. కనుక, అందరూ మావారే అనడంలో ఏమి తప్పున్నది?! ప్రత్యేకమైన ఇండివిజువల్ రిలిజియన్ కాదు మనది. సర్వమత సమ్మతమైన మతము, సమాజ సేవ అని చెప్పటంలో

తప్పులేదు. అయితే, ఎప్పుడు దీనిని చెప్పాలి? ఏదైనా వాదోపవాదములు కలిగినప్పుడు వారిని సంతృప్తిపరచే నిమిత్తమై ఈరకముగా సర్వమత సమ్మతమని చెప్పాలిగానీ ఊరిగే పబ్లిక్‌లోకి పోయి చెప్పకూడదు. “స్పిరిచువాలిటీ అండ్ సర్వీస్” అని చెప్పాలి. ఇది సరైన జవాబు. ఎందుకంటే, సాధన చేస్తున్నాము, జపము చేస్తున్నాము, ధ్యానము చేస్తున్నాము, అనేక సమాజసేవలు చేస్తున్నాము. కనుక, ఇది స్పిరిచువల్. ఏ మతముతోనూ సంబంధము లేదు. “సర్వమతములు మంచి” అని చెప్పవచ్చు. వాదోపవాదములు వచ్చినప్పుడు అన్నింటికీ తగిన జవాబులు మనము ఇవ్వవచ్చు. ఈవిధమైనదానిలో మొట్టమొదట మనము విశ్వాసమును అభివృద్ధి పరచుకోవాలి. మనస్సును సంతృప్తి చేసుకోవాలి. మన విశ్వాసమే దృఢముగా లేకుండాపోతే బయటివారికి ఏవిధముగా జవాబు చెప్పగలము?! వారిని ఏరీతిగా తృప్తిపరచగలము?! మొట్టమొదట మనలో వచ్చే ప్రశ్నలకు మనమే జవాబు చెప్పుకోవటానికి పూనుకోవాలి. కనుక, ప్రతి రాష్ట్రమునందు, ప్రతి విషయమునందు ఇలాంటివి వచ్చినప్పుడు మీరు తక్షణమే జవాబు నందించటానికి పూనుకోవాలి. మనము ఇచ్చే జవాబులు ఎట్లా ఉండాలంటే, ఒక వ్యక్తిగాని, ఒక మతానిగాని, ఒక తెగకుగాని సంబంధము లేకుండా సర్వమతములవారికికూడను, సర్వజనులకుకూడను సంతృప్తినిచ్చే జవాబునందించాలి. మనము డైరెక్టుగా ఫైట్ చేయటానికి పూనుకోకూడదు, ఇన్‌డైరెక్టుగా వాళ్ళ నోరు మూయించాలి. మన సంస్థల నిబంధనలు, మనము చేసే సేవలు, దేశములో సత్యసాయి సేవాసంస్థలు ఎలా ఆదర్శాన్ని నిరూపిస్తున్నాయి.... ఇవన్నీ చేర్చి ఇందులో దివ్యత్వమనేది సమ్మిళితమయ్యేట్లుగా ఇమిడ్చి తద్వారా దేశానికి వ్యాప్తి గావించినామంటే, వారికి వారే నోరు మూసుకుంటారు.

ఇంకొక ఆదర్శముకూడ తీసుకోవాలి. ఒకరు, “నేను జాబు రాస్తే (ఛాలెంజ్ చేస్తే) దీనికి జవాబు రాలేదు” అన్నారు. మనము వారి ఛాలెంజ్‌ని మీట్ చేయనక్కర్లేదు. ఎందుకంటే, అది చిల్లర బుద్ధి లక్షణం. దివ్యత్వమును తెలుసుకున్నవారి దగ్గరయితే మనం మీట్ చేయటానికి

అవకాశముంటుంది. ఒక చిన్న ఉదాహరణ: ఒక పశువు ఉంటున్నది. గడ్డి తినడం దానికి సహజం. ఆ పశువు మరొక పశువు దగ్గరకు వెళ్ళి, “నీవు ఎక్కువ గడ్డి తింటావా, నేను ఎక్కువ గడ్డి తింటానా, చూద్దాం” అని ఛాలెంజ్ చేస్తే రెండింటికీ మ్యాచ్ కుదురుతుంది. ఒక మృగము ఉంటున్నది. మాంసం తినడం దానికి సహజ లక్షణం. ఆ మృగము మరొక మృగము దగ్గరకు పోయి, “నీవు ఎక్కువ మాంసం తింటావా, నేను ఎక్కువ తింటానా?” అని పోటీ వేసుకోవడంలో న్యాయం ఉంటున్నది. అట్లే, పంది ఉంటున్నది. మలం తినడం దానికి సహజ లక్షణం. అలాంటి పంది మరొక పందితో పోటీ వేసుకోవడం న్యాయంగా ఉంటుంది. మనిషి ఉంటున్నాడు. అన్నం తినడం అతని సహజ లక్షణం. అలాంటి మనిషి మరొక మనిషితో, “నీవు ఎక్కువ అన్నం తింటావా, నేను ఎక్కువ తింటానా?” అని పందెం వేసుకోవడంలో న్యాయం ఉన్నది. కానీ, పంది వచ్చి మనిషితో, “నీవు ఎక్కువ మలం తింటావా? నేను ఎక్కువ తింటానా?” అని ఛాలెంజ్ వేయటం, దానికి వాడు ఒప్పుకోవడం న్యాయమా? లేక, దానికి దూరం పోవటం న్యాయమా? మీరే యోచన చేసుకోండి. ఇలాంటి ఛాలెంజ్‌కి మనం దూరం ఉండటం మంచిదికానీ వారితో పోటీ వేసుకోవడం మంచిది కాదు. ఇది సరియైన మ్యాచ్ కాదు. నిజంగా వాడు ఆధ్యాత్మిక మార్గములో ఉండి, దివ్యశక్తితో ఉంటుండి ఛాలెంజ్ చేస్తే మనము సిద్ధమే. కానీ, శక్తి అంటే ఏమిటో తెలియనివారితో ఛాలెంజ్ వేసుకోవడం మనకే అవమానము తప్ప గౌరవము కాదు. ఇలాంటి జవాబులతో సరియైన రీతిగా వారి నోరు మూయించాలి. మొట్టమొదట మన సంస్థలవారు మన సంస్థలను గట్టిపరచటానికి పూనుకుంటే, ఇలాంటివాటిని మనమేమీ లెక్కచేయనక్కర్లేదు. ఈ సమావేశములో మనము ఎలాంటి నిర్ణయాలు చేసుకున్నామో, వాటిని సక్రమమైన మార్గములో, మన సంస్థలను నడిపించుకునే మార్గములో మీరు తగిన శ్రద్ధ పెట్టాలని నేను ఆశిస్తున్నాను.

(1976 జూలై 10వ తేదీన ప్రశాంతి నిలయంలో స్టేట్ (పెసిఫిక్) సమావేశంలో భగవాన్ అనుగ్రహించిన దివ్య సందేశమునుండి)

స్వామి మాటే మహా మంత్రము

ఎల్.వి. సుబ్రహ్మణ్యం, ఐఎఎస్,

తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానం కార్యనిర్వహణాధికారి

మనం స్వామియొక్క అనుగ్రహ భాషణములు విన్నాం. మన అదృష్టం ఏమిటంటే, స్వామియొక్క మాతృభాష తెలుగు అవటంవల్ల వారు మాట్లాడిన మాటలు నేరుగా మన మనసులోకి చేరగలుగుతున్నాయి. మంత్రోచ్ఛారణలో ఏదైతే శక్తి ఉన్నదో అటువంటి శక్తి నేరుగా మనసు స్పృశించి మనలో ఒక కదలిక తీసుకురావడానికి ఈ మాటలు దోహదపడతాయి. ఒక స్థాయిలో ఉన్నప్పుడు మనకి ఒక మాట అవసరం. ఆ మాటే మన జీవితానికి ఒక మంత్రంగా మారుతుంది. ఒక వ్యక్తి తాను చేద్దామనుకొని పక్కన పెట్టిన పనులు ఏవైతే ఉంటాయో, ఆ మాట విన్న తరువాత తనలో వచ్చిన పరివర్తనవల్ల ఆ పనులు చేపట్టడం మొదలెడతాడు. మరి ఆ వ్యక్తి బరువు మారదు, రూపు మారదు, రంగు మారదు, పేరు మారదు, ఊరు మారదు. కానీ, ఎప్పుడైతే ఆ మాట, ఆ శబ్దం, ఆ మంత్రం, అతన్ని స్పృశిస్తుందో ఉన్నట్లుండి అమాంతంగా అతనిలో ఒక నవచైతన్యం బయలుదేరి, తాను ఒక చిన్న కర్మాగారంలాగ తయారై తన చుట్టూ ఉన్నవారికి విశేషమైన ఆదరణ అందిస్తూ, స్ఫూర్తి కలిగిస్తూ పనులు చేయడం ప్రారంభిస్తాడు. మనందరంకూడా ఆరకమైన వ్యక్తిత్వానికి ఎదగడానికి ఎదురుచూస్తూ ఉండాలి.

స్వామి అనేకసార్లు మనకు చెబుతూ ఉంటారు, “జంతూనాం నరజన్మ దుర్లభం” అని. ఈరోజు సమాజంలో అనేక మార్పులు వస్తున్న తరుణంలో, ఏది మంచి మార్పు? ఏది చెడుకి దారితీసే మార్పు? ఏది మనకు హితముగా ఉన్నది? దేనివలన మనకు ప్రమాదము పొంచి ఉన్నది? అని తెలుసుకోలేని విచక్షణా రహితమైన ప్రపంచములో జీవిస్తున్నాం. సనాతన ధర్మ విలువలగూర్చి ఎవరైనా మాట్లాడినప్పుడు, “సనాతన ధర్మ విలువలకి, ఆధునిక యుగానికి సంబంధం ఏమైనా ఉన్నదా?” అని

చాలా ధైర్యంగా, వారికున్న అజ్ఞానాన్ని ప్రదర్శిస్తూ వక్తలు టీవీలోనూ, రేడియోలోనూ మాట్లాడుతున్నాకూడ ఓపిగా వాళ్ల మాటల్ని సహిస్తూ, మన భుజాలమీద వాళ్లను మోస్తున్నాం. ఎందుకు మనం వాళ్లందరినీ మోయాలి? మన చరిత్ర వాళ్లకేమైనా తెలుసా? మన ఆధ్యాత్మిక విలువల గురించి వాళ్లకేమైనా తెలుసా? వాళ్ళు జీవితంలో చూపించిన ఆదర్శం ఒకటైనా ఉన్నదా? సమాజ సేవకోసంగానీ, ఆధ్యాత్మిక చింతనకోసంగానీ, నలుగురిలో విలువలు వ్యాప్తి చెందడానికిగానీ త్యాగబుద్ధితో వాళ్ళేమైనా చేశారా? ఇలా ప్రశ్నించడానికి కనీసమైన ధైర్యం లేని నిర్ణీతమైన సమాజంలో మనం ఉంటున్నాం. ఒక స్థాయిలో చూసినప్పుడు కొంతమందికి దీనివల్ల చాలా దిగులు పుడుతున్నది, కొంతమందికి ఆవేశం కలుగుతున్నది. కానీ, ఈ రెండూ కూడా సరియైన స్పందనలు కావేమో అనిపిస్తున్నది. ఇలాంటి సమయాల్లో స్వామియొక్క మహిమలు చూసినవారు, స్వామియొక్క మార్గాన్ని చవిచూసినవారుకూడా నిర్దిష్టంగా ఉండి ప్రేక్షక పాత్ర వహిస్తే, మనం సాయి భక్తులం అని చెప్పుకోవడంలో ఏ ఉపయోగం ఉన్నది? దానివల్ల మనకు ఏమి సంతృప్తి మిగులుతుంది? ఇక్కడికి విచ్చేసిన సాయి భక్తులందరినీ ఒక భక్తుడిగా నేను కోరేది ఏమిటంటే, మన జీవితాలలో, లభించిన అవకాశాల్లో మనలో ఉన్న చైతన్యాన్ని, మనలో కలిగిన మార్పుని ప్రకటించడానికి మనం సిద్ధంగా ఉండాలి. ఎదుటివారిని నిందించి, వారిని అపవాదుల పాలుచేసే అనవసరమైన అహంకారం మనకి అక్కర్లేదు. మనవరకు మనం తీర్మానించుకోవాలి - “నా ప్రవర్తనలో మచ్చలేకుండా సత్యమార్గమందే నేను నడుస్తాను, ధర్మమార్గమందే నడుస్తాను, సమాజంలో సమానత్వమే నాకు చాలా ముఖ్యము, సనాతన ధర్మ విలువలే నాకు

ప్రధానము, ధనానికి నేను ప్రాధాన్యత ఇవ్వను.” మనం స్వామితో సంచరించడంవల్ల, జీవించడంవల్ల, వారి జీవిత సందేశాన్ని అధ్యయనం చేస్తున్న భక్తులుగా కనీస ధర్మాన్ని ఈమాత్రమైనా చేయలేని పక్షంలో.... మరి స్వామియొక్క భక్తులుగా ఇతరులకు మనం ఏ సందేశం ఇస్తున్నాము?!

ఒక పెద్ద మనిషిని ఎవరో వెళ్ళి, “ఏమండీ, రామరాజ్యం, రామరాజ్యం అంటున్నారు కదా. అసలు రాముడియొక్క జీవిత కాలం ఏమిటి? రామరాజ్యంయొక్క ఆయుష్షు ఎంత?” అని ప్రశ్నించారట. దానికి సమాధానంగా ఆయన, “ఎంత కాలమైతే ప్రజలు శ్రీరామచంద్రుని తలుచుకుంటారో, శ్రీరామచంద్రుడు ఉంటే బాగుంటుందని భావిస్తారో, శ్రీరామనవమి వేడుకలలో పాల్గొని ఆ రామచంద్రుడికి మ్రొక్కుతారో, అన్నాళ్ళకూడా రామరాజ్యం ఉన్నట్లుగానే లెక్క” అన్నారట. కాబట్టి, మనం దేవతా స్వరూపాలగురించి, అవతార విషయాలగురించి మాట్లాడుతున్నప్పుడు వారికికూడా ఈ భౌతికమైన కాలప్రమాణాన్నే కొలబద్ధంగా చూస్తున్నామంటే, మనకంటే మూర్ఖులు ఇంకెవ్వరూ ఉండరు. ఎన్నాళ్ళయితే స్వామి కీర్తి అందరుకూడా స్మరిస్తారో, ఎన్నాళ్ళయితే వారి కరుణగూర్చి అందరూ మాట్లాడుతారో, ఎన్నాళ్ళయితే వారు చూపించిన మార్గమందు ప్రయాణం చేయడానికి సిద్ధంగా ఉంటారో, “స్వామి ఎదురుగా నేను మాట్లాడుతుంటే, స్వామి ప్రక్కనే నిలుచుని ఉంటే, ఈ మాట మాట్లాడగలనా? ఈరకంగా ప్రవర్తించగలనా? ఈరకంగా ఎదుటివాణ్ని నేను దూషించగలనా?” అనే చైతన్యంతో ఎన్నాళ్ళయితే మనమంతా ప్రవర్తిస్తామో, అప్పుడు సాయి యుగం నడుస్తున్నట్లుగానే మనం లెక్కపెట్టుకోవాలి.

మనం ఒక హితబోధ, ఆత్మబోధ పొందినప్పుడు మనలో కలిగిన మార్పు ఏమిటో చూడటానికి ఆత్రుతగా సమాజంలో చాలామంది ఉన్నారు. “ఈయన ఇన్నిసార్లు స్వామిదగ్గరికి వెళ్ళాడు, ఇన్ని పుస్తకాలు చదువుతున్నాడు, ఇన్ని వ్యాసాలు పంచుకుంటున్నాడు, ఈయన తన జీవితంలో ఎలాంటి విలువలు పోషిస్తున్నాడు? దీనికి నిదర్శనం ఏమిటి?” అని వాళ్ళు మనల్ని గమనిస్తూ ఉంటారు. “గురువారం సాయంకాలం మాత్రమే నేను ఈ

విలువలు పాటిస్తానండీ, శుక్రవారం పొద్దున్న మాత్రం మా కంపెనీలో ఉన్న విలువలు పాటిస్తాను” అని అన్నామంటే, ఉత్సాహంగా ఉండే ఒక భక్తుడికి మనం నిరాశ కలిగించినవారమవుతాము. అతడు స్వామిదగ్గరికి వచ్చే బదులు దూరంగా వెళ్ళిపోయే అవకాశం కల్పించిన వారమవుతాము. మన ప్రవర్తనవల్ల స్వామికి మనం దూరం కావడమే కాకుండా దగ్గరికి రావలసిన ఒక ఆప్తుణ్ని దూరం చేసుకున్నవాళ్ళమవుతున్నాం. దయచేసి ఇది మనం జ్ఞాపకం పెట్టుకుందాం. నిరంతరం కూడా మనం ఆ శుద్ధ చైతన్యంలో సంచరిస్తూ, మనం చేసే ప్రతి పనిలోకూడా ఆ చైతన్యాన్ని ప్రతిబింబించేటట్లుగా ఎప్పుడైతే ఉండగలుగుతామో, అప్పుడు ఎలాంటి ఇబ్బందులు ఎదురైనా మనకి తప్పకుండా స్వామి అనుగ్రహం ఉంటుంది. ఆ ఏడు కొండలవాడి అనుగ్రహం ఉంటుంది. మనని కాపాడకపోతే ఆ దేవుడు ఇంకెవరిని కాపాడతారు, అనే ధైర్యంతో మనం జీవించవచ్చు. ఎప్పుడైతే మనం జీవించే విధానం లోపభూయిష్టంగా ఉంటుందో అప్పుడు తప్పకుండా ఒక అడుగు ముందుకు వేసి, ఒక చూపు వెనక్కి వేయాల్సిన అవసరం వస్తుంది. అలా వెనక్కి చూస్తూ ముందుకు నడుస్తూ ఉంటే జరిగే పరిణామమేమిటో మనందరికీ తెలుసు. అలాకాకుండా నిర్భయంగా, నిస్సంకోచంగా, మనయందే స్వామి ఉన్నాడు, మనల్ని కాపాడతాడు, మనల్ని నడిపిస్తున్నాడు, మనకి నచ్చిన మార్గాన్ని మనం ఎంచుకున్నాం, ఆ మార్గాన్ని తప్పకుండా జీవితాంతం పాటిస్తాం, పాటించి నలుగురిని ఈ మార్గంలోకి తీసుకురావడానికి మన ప్రయత్నం మనం చేద్దాం, అనే దీక్షాకంకణబద్ధులమై ఉందామని భక్తులందరికీ విన్నవిస్తున్నాను.

విద్యార్థులు కేవలం చదువులో మార్కులు సంపాదించడం ఒక్కటే లక్ష్యంగా పెట్టుకోకుండా, వారికి మెండుగా విలువలు కూడా నేర్పించాలి, పిల్లల్లో ధార్మిక బుద్ధి రావాలి, వారంతా సనాతన ధర్మ సారథులుగా జీవితాంతం ప్రయాణం చేయాలి, అనే ఒక ముఖ్య ఉద్దేశ్యంతో స్వామి నెలకొల్పిన విద్యాలయాలనుంచి బయలుదేరిన పిల్లలు ఈరోజు ఎన్నో ఆదర్శాలని సమాజంలో చూపిస్తున్నారు. అలాంటి నా తమ్ముళ్ళందరికీ

కూడా నా ఘనమైన అభినందనలు తెలుపుతున్నాను. మీరు చేపడుతున్న ఈ రేడియో సాయి కార్యక్రమం తప్పకుండా ఆ స్వామియొక్క అనుగ్రహంవల్ల విజయవంతమవుతుంది. ఇందాక స్వామికి ప్రణామాలు అర్పించడానికి లోపలికి వెళ్ళినప్పుడు అప్రయత్నంగా పైనుంచి ఒక ఎఱ్ఱ గులాబీ పువ్వు కిందపడింది. అది వారియొక్క అనుగ్రహానికి చిహ్నంగా నేను భావిస్తూ, తప్పకుండా స్వామి ఆశీస్సులు మనలో ప్రతి ఒక్కరి మీద ఉండి మనల్ని నడిపిస్తూ

మనవల్ల సమాజానికి మేలు జరిగేటట్లు, మనవల్ల ఎవరికీ కీడు జరుగకుండా, అధర్మం జరుగకుండా ఆ స్వామి మనల్ని పరిపూర్ణమైన వాత్సల్యంతో, ప్రేమతో, కరుణతో, చూస్తూ మనల్ని నడిపించేటట్లుగా ఆ స్వామి మనతో ఉండాలని ప్రార్థిస్తున్నాను.

(2012 మార్చి 29వ తేదీన తిరుపతిలో రేడియో సాయి రికార్డింగ్ స్టూడియో ప్రారంభోత్సవ సందర్భంగా శ్రీ ఎల్.వి. సుబ్రహ్మణ్యంగారి ప్రసంగం)

సాయి “శ్రీనివాసుడు”

వి. విజయసాయి

దాదాపు రెండు దశాబ్దాలుగా మహబూబ్ నగర్ లోని శ్రీ సత్యసాయి మందిరంలో ప్రతి ఆదివారం ఉచిత వైద్య చికిత్సా శిబిరం స్వామి కృపాశీస్సులతో నిర్వహించి నిర్వహించబడుతున్నది. ఈ శిబిరంలో సేవలందించడానికి వెంకటయ్య అనే సెక్యూరిటీ గార్డు క్రమం తప్పకుండా హాజరయ్యేవాడు. తాను స్వామిని ప్రత్యక్షంగా దర్శించుకోలేదు కానీ, స్వామి సందేశంతో స్ఫూర్తిని పొంది ఎవరూ వచ్చినా ప్రేమతో పలకరించి సేవలందించేవాడు.

ఒక ఆదివారం మెడికల్ క్యాంపు ప్రారంభం కాబోతోంది. సేవాదళ్ సభ్యులం ఏర్పాట్లలో నిమగ్నమై ఉన్నాము. ఇంతలో వెంకటయ్య ఎంతో ఆనందంతో, ఉద్వేగంతో నన్ను సమీపించాడు. అతని చేతిలో పాత ఫ్రేముతో కట్టబడిన ఫోటో ఒకటుంది. “సాల్! క్రిందటి బుధవారం రాత్రి పుట్టపర్తి వెళ్ళి స్వామిని చూడాలని ప్రగాఢమైన కోరిక కలిగింది. ‘స్వామీ, మీ దర్శనం చేసుకోవాలని ఉంది. కానీ, పుట్టపర్తికి వచ్చే ఆర్థిక సౌమత నాకు లేదు’ అని కన్నీరు కార్చుకుంటూ పడుకున్నాను. తెల్లవారితే గురువారం. యథాప్రకారం స్నానం చేసిన తరువాత పూజ చేస్తుంటే నేను నిత్యం పూజించే వేంకటేశ్వరస్వామి ఫోటో హఠాత్తుగా బోర్లాపడి అద్దం ముక్కలైపోయింది. ఆ ఫోటో నేను 30 సం॥ల క్రితం తిరుపతిలో కొన్నది. అవచారం జరిగిపోయిందని బాధపడుతూ, ఆ పగిలిన గాజు ముక్కలను తీసివేశాను. వేంకటేశ్వరస్వామికి వేరే మంచి ఫ్రేము కట్టిద్దామని చిత్రపటాన్ని ఫ్రేమునుండి వేరుచేశాను. అశ్చర్యం, ఆ ఫోటో వెనుక, ఈ బాబా ఫోటో ఉంది” అంటూ మందస్మిత వదనారవిందులైన బాబావారి ఫోటో చూపించాడు.

30 ఏళ్ళ క్రిందట అతడు తిరుపతిలో కొన్న వేంకటేశ్వరస్వామి ఫోటో వెనుక శ్రీ సాయి ఫోటో ఉండటమేమిటి?! అలనాడు ప్రహ్లాదుని మొరవిని స్తంభమును చీల్చుకొని ఉగ్ర నరసింహుడు ఉద్భవించి, ఈనాడు ఈ అమాయక భక్తుని ఆర్తికి కరిగిపోయి అనుగ్రహమూర్తిగా బాబా ఈ అద్దమును చీల్చుకొని సాక్షాత్కరించినా రనిపించింది. అందులో సందేహం లేదు. ఎందుచేతనంటే, 30 ఏళ్ళ నాటి ఫోటో కాదది. ఇటీవల తీసిన ఫోటోలలోని దివ్యమంగళ రూపం. ఆ భక్తుడు ఇంతవరకు శ్రీ వేంకటేశ్వరుణ్ణి ఆరాధించాడు. ఇప్పుడు నడయాడే శ్రీనివాసుని దర్శించాలని ఆరాటపడ్డాడు. అందుకే ఆ సప్తగిరీశుడే సాయి శ్రీనివాసుడై “నీకోసం నేనే వచ్చాను, చూడు” అన్నట్లు సాక్షాత్కరించాడు. సర్వరూపధరుడు సాయి, సర్వనామధారి సాయి. మన పిలుపులో ఆర్తి ఉంటే ఏరితిగానైనా పలుకుటకు సిద్ధమే అని నిదర్శనం చూపించారు. “శ్రీనివాసుండు లోకైక చిన్మయుండు వెల్లె పర్తిశుడై నేడు వృథివియుండు.”

సంపూర్ణ ప్రేమావతారులు

డా॥ కె.వి. కృష్ణకుమారి

ప్రేమస్వరూపులైన స్వామి అమృత దృక్కులలో జాలువారేది ప్రేమవాహిని. ఆ హృది నిండుగా పొంగి పొరలేది సత్యమైన ప్రేమ ప్రవాహం. ఆ అమృత వాక్కులలో ప్రతిఫలించేది ప్రేమతత్త్వం. ఆ పలకరింపులో పొంగిపొరలేది అంచనాలకందని ప్రేమప్రపంతి. స్వామి ప్రేమామృత హృదయాన్ని స్వామి మాటల్లోనే విశ్లేషించాలంటే -

“జగత్తంతా ప్రేమచేతే నిండి ప్రేమపైనే ఆధారపడి ఉంది. సర్వాన్నీ అనుగ్రహించగల ప్రేమతత్త్వాన్ని మానవుడు గుర్తించలేక తాను ఐహిక వాంఛలకు లొంగిపోతున్నాడు. త్యాగం, ప్రేమ, సత్యం మొదలైనవాటికి తిలోదకాలిస్తున్నాడు. మానవత్వంలోని ఏకత్వాన్ని, దివ్యత్వాన్ని నిరూపించేదికూడా ప్రేమ ఒక్కటే. భగవంతుని ప్రేమను పొందటానికి ప్రేమతో హృదయాన్ని నింపుకొని ఆ హృదయాన్ని స్వామికి సమర్పించుకోవాలి. ప్రేమరాహిత్యమే నేటి అసర్థాలకు మూలం. నీ జీవితమంతా ప్రేమమయమే. నీలోని ప్రేమే అందరి హృదయాలను ప్రేమమయం చేస్తుంది. ఈ ప్రేమవలననే స్వామి తత్త్వం జగత్తంతా వ్యాప్తి చెందుతోంది. నాలోని ప్రేమ అనే అయస్కాంతమే మిమ్మల్ని నాదగ్గరకు ఆకర్షిస్తుంది. మీరెక్కడున్నా మీ హృదయాన్ని పవిత్రం చేసుకోండి. పవిత్ర ప్రేమతో మీ జన్మను సార్థకం చేసుకోండి. మిమ్మల్ని ద్వేషించేవారిని సహితం నిర్మలమైన చిరునవ్వుతో మీవారిని చేసుకోండి. విశ్వప్రేమతత్త్వాన్ని పదిమందికీ పంచి ఇవ్వండి. పవిత్రత ఎక్కడుంటే ప్రేమ అక్కడ ఆవిర్భవిస్తుంది.”

మహర్షులూ, మహనీయులూ అనేక సంవత్సరాలు ఘోర తపస్సు చేసి భగవంతుని సాక్షాత్కరింపజేసుకోవడం గురించి విన్నాము. మన అదృష్టవశాత్తు భక్త సులభుడైన పరమాత్మ తన అనురాగామృతాన్ని మనపైన ప్రేమతో కురిపించేందుకై ఎన్నుకున్న మార్గం ఎంతో కరుణామయమైనది. స్వామికై ఎదురు చూస్తున్నదంతా తపస్సే కదా! స్వామి దర్శనం ఇంకా కాలేదన్న ఆరాటమంటే వియోగమే కదా! దర్శన భాగ్యం కలిగేవరకూ మన మనసులో అనుభవానికి వచ్చేదంతా విరహమే కదా! ఈ కలియుగంలో సంపూర్ణ ప్రేమావతారులూ, సర్వ దేవతాతీత స్వరూపులూ, సర్వాంతర్యామీ, సర్వసాక్షీ అయిన స్వామి సంకల్పమాత్రాన్నే మన హృదిలో ఆవిష్కృత మవుతున్నారు. స్మరణ మాత్రాన్నే తమ ఉనికిని మనకు స్పష్టపరుస్తున్నారు. మన హృదయాలలో ప్రేమను పెంచి, పోషించి, పంచి, పరమానందం చెందడమే తమను సాక్షాత్కరింపజేసుకోవడానికి సులభమైన మార్గమని సూచించారు. ఐతే!

తేషాం సతతయుక్తానాం భజతాం ప్రీతిపూర్వకమ్

దదామి బుద్ధియోగం తం యేన మా ముపయాన్తి తే

(విభూతి యోగము)

“ఎల్లప్పుడు నాయందు మనస్సు గలవారై ప్రీతితో నన్ను భజించునట్టివారికి దేనిచే వారు నన్ను పొందగలరో అట్టి జ్ఞానయోగమును (అత్మానాత్మ వివేచనా శక్తిని)

ప్రసాదించుచున్నాను” అంటూ ద్వాపరయుగంలో కృష్ణుడు, కలియుగంలో సాయికృష్ణుడు నొక్కి వక్కాణించారు. జ్ఞానయోగము జీవాత్మను పరమాత్మవద్దకు చేర్చగల నిరుపమాన సామర్థ్యము గలది. నిరంతరమూ పరమాత్మ యందు చిత్తమును నెలకొల్పటము, ప్రీతిపూర్వకముగా భగవంతుని పూజించటముకూడా అందుకవసరమైన యోగ్యతను ప్రసాదిస్తాయి.

ఐతే, అటువంటి భక్తి తత్పరత తగ్గిపోతోంది. శరీర ధర్మములపైన భ్రాంతి, విషయ సుఖములపైన ప్రీతి అధికమవుతోంది. నిజమైన విశ్వప్రేమతత్వానికి నిర్వచనమే మరుగునపడిపోతోంది. అందుకే,

నిజ భక్తుని ప్రేమా, ఆవేదనా, ఆర్తీ, ఆలాపనా, భగవంతుని ఎలా కదిలించి భక్తుని దరి చేర్చుకుంటుందో తెలియజేయటమే జగన్నాటక సూత్రధారి దివ్య సంకల్పం. గజేంద్రునిలో పెల్లుబికిన ప్రేమపూర్వకమైన, భక్తిపూరితమైన, ఆర్తితో కూడిన హృదయ నివేదనయే తమ భక్తులపరంగా స్వామి కోరుతున్నారు. భక్తులనుండి ఇటువంటి హృదయసుమార్చనలనే స్వామి ఆకాంక్షిస్తున్నారు. ఇదంతా స్వామికోసమా? కాదు, కాదు... మనకోసమే. మనల్ని ప్రేమపథంలో, జ్ఞానపథంలో నడిపించడంకోసమే. నిరాకార తత్వాన్ని అంతర్ దృష్టితో వీక్షింపజేసి బుద్ధికి స్థిరత్వాన్ని ప్రసాదించి, ‘దాసోహ’ మనిపించి, ‘సోహము’నకు నడిపించి అంతర్యామిని సందర్శింపజేయాలనీ, అఖండమైన ఆధ్యాత్మిక సంపదను మనకు సంక్రమింపజేయాలనీ స్వామి సంకల్పించారు.

అందుకే, ఆ స్థితిని మనకు కలగజేయటంకోసమే తాత్కాలిక వియోగాన్ని ప్రసాదించి, విరహాన్ని పెంచి, ఆర్తినీ, ఆరాటాన్నీ లక్షంతలు చేసి, అద్వైత సిద్ధికి తగిన అర్హతను మనకందించాలన్నదే స్వామి సంకల్పం.

కోటానుకోట్ల భక్తుల బాధలను శారీరకంగా తీసుకుంటూ, తన బాధను బోధగా మారుస్తూ, దేహ భ్రాంతిని దూరం చేసుకోవాలని బోధిస్తూ, అంతర్యామిగా తన ఉనికిని మనలో సుస్పష్టపరుస్తున్నారు స్వామి.

“సాధు సత్పురుషులు, మహర్షులూ ఆర్తితో నిరీక్షించినప్పుడు భగవంతుడు అవతారం ధరిస్తాడు.

సాధువులు ప్రార్థించారు. నేను అవతరించాను. వేద రక్షణ, ధర్మ సంరక్షణ నా ఆశయాలు. నిరాకారమైన పరతత్త్వం రూపం ధరించి మానవులకు రక్షణ, పోషణా కల్పిస్తుంది. పూర్వ యుగాలలోని అవతారాలు దుష్ట శక్తులను, రాక్షసులను నిర్మూలించి లోక కళ్యాణం సమకూర్చినవి. కానీ, ఈనాడు మూర్ఖత్వం, దుర్మార్గం ప్రతి హృదయంలోనూ రాజ్యం చేస్తున్నాయి. కనుక, ఈనాడు అందరినీ సంస్కరించవలసి ఉంది. భక్తులకు సాలోక్య, సామీప్య, సారూప్య, సాయుజ్యములను అనుగ్రహించడానికి భగవంతుడు మానవ రూపం ధరిస్తాడు. మానుషాకారం ధరించక మానవులను సమీపించ వీలుకాదు. కనుకనే, దైవము మానవాకారము ధరించి మానవులకు సమీపంగా, సన్నిహితంగా మెలగుతూ, సంభాషణలను సల్పుతూ మానవులలోని దైవత్వాన్ని అభివృద్ధిపరచుతూ వస్తాడు” అన్నారు భగవాన్.

స్వామి విశ్వవిభూతి తత్వాన్ని అర్థం చేసుకోలేని వారెందరెందరో ఇప్పుడు స్వామి విరాట్ స్వరూపాన్ని ప్రకృతి అణువణువునా వీక్షించగలుగుతున్నారు. వేయి తల్లుల దివ్యప్రేమను ఇప్పుడుకూడా స్వామినుంచి ప్రత్యక్షంగా, పరోక్షంగా, సుస్పష్టంగా అందుకుంటూ ఆనందపరవశులవుతున్నారు.

ఉదాహరణకు - యు.ఎస్.ఎ.లో ఉన్న శ్రీమతి గాయత్రి శశికాంత్ అనే భక్తురాలు తన తల్లిని కోల్పోయి పుట్టెడు దుఃఖంలో మునిగి ఉన్న సమయంలో భగవాన్ ఆమెకు సాక్షాత్కరించి ఓదార్పు కలుగజేశారు. భౌతికంగా స్వామి పర్తిలో హాస్పిటల్లో ఉన్న సమయంలో అక్కడ అమెరికాలో ఆమె ఆర్తికి సమాధానంగా అఖండమై వెలిగిపోతూ దర్శనమిచ్చి కోటి తల్లుల ప్రేమను కురిపించారని ఆమె తన దివ్యానుభూతిని ఆనందాశ్రువులతో నాతో పంచుకుంది. స్వామిలోని అణువులమైన మనం స్వామి ప్రేమకోసం ఎంతగా పరితపిస్తామో, మనకు ప్రేమామృతాన్ని అందజేయటానికి స్వామి అంతకుమించి ప్రతిస్పందిస్తారు. మన హృదయ మందిరాలలో సుస్థిరమైన స్వామి మనలను విడిచి ఎక్కడికి వెడతారు? వెళ్ళగలరు?!!!

‘మీ ఆయన చేతికి కర్ర ఇవ్వు’

కామరాజు విజయలక్ష్మి

ఒకరోజు దర్శనంలో స్వామి వస్తున్నప్పుడు నా వెనుక కూర్చున్న ఒకావిడ స్వామికి లెటర్ ఇస్తూ, “ఐ యామ్ నాట్ వెల్” (నాకు ఆరోగ్యం సరిలేదు) అంది. “సీ ది డాక్టర్” (డాక్టర్ దగ్గరికి వెళ్ళు) అంటూ స్వామి నావైపు చూశారు.

ఇంతలో వేసవి సెలవులు ప్రారంభం కాగానే స్వామి బెంగళూరుకు వెళ్ళారు. మేము గుంటూరు వెళ్ళాం. పది రోజులయింది. సమ్మర్ కోర్సు ఏర్పాట్లకోసం స్వామి రమ్మంటున్నారని ఫోన్ రావడంతో మావారు బెంగళూరు చేరుకున్నారు. తరువాత వారికి జ్వరంగా ఉందని తెలిసి నేనుకూడా బెంగళూరు వెళ్ళాను. వారికి జ్వరం తగ్గింది. నాకు జ్వరంతోపాటు నడుం నొప్పి పట్టుకుంది. పదిహేనురోజులు దాటినా ఆ నొప్పి తగ్గనే లేదు. స్వామి మావారిని పలుకరించి, “మీ అమ్మను ఇంతవరకు చూడలేదా? హైదరాబాద్ వెంటనే వెళ్ళు” అంటూ ప్రసాదం, కొన్ని పళ్ళుకూడా ఇచ్చి మరీ పంపారు. నొప్పితో బాధపడుతూనే టాబ్లెట్స్ వేసుకుంటూ హైదరాబాద్ వెళ్ళాం. అక్కడి నుండి గుంటూరులో ఒక పెళ్ళికి హాజరై

పర్తికి చేరుకున్నాం. “సీ ది డాక్టర్” అని స్వామి నన్ను చూస్తూ చెప్పిన మాటలు గుర్తుకొచ్చి గుంటూరులో ఒక డాక్టర్ని సంప్రదించి మందులు తీసుకున్నాను. ఏమీ ప్రయోజనం కనిపించలేదు.

ఈలోగా మా వదినగారు స్వామి దర్శనార్థం పర్తికి వచ్చారు. మేమిరువురం పక్కపక్కనే కూర్చున్నాం. స్వామి మావైపుకు వచ్చినప్పుడు, “మా వదినగారు, స్వామీ” అని చెప్పాలనుకొని అనాలోచితంగా, “స్వామీ, నాకు బ్యాక్ పేయిన్” అని చెప్పేశాను. ఇదేమిటి, ఇలా చెప్పాను అనుకున్నాను. స్వామి ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతూ, “మీ ఆయన చేతికి కర్ర ఇవ్వు” అంటూ వెళ్ళిపోయారు. “ఇదేమిటి ఇలా అంటారు! మా ఆయన చేతికి కర్ర ఇచ్చి ఒక దెబ్బ వేయించుకుంటే నొప్పి తగ్గుతుందా!” అనుకున్నాను. ఆశ్చర్యం! రెండు నెలలనుండి నన్ను విపరీతంగా బాధపెట్టిన నడుం నొప్పి తగ్గిపోయింది. స్వామి జోక్ చేసినా, ఏవిధంగా మాట్లాడినా ఏదో ఒక అంతరార్థం ఉండే తీరుతుందన్న సత్యం నాకు అప్పుడే తెలిసింది.

ఆరోజు జులై 2వ తేదీ ఉదయం, దర్శన సమయం. అందమైన ప్రభాతంలో అందరి హృదయాలను ప్రేమతో సేదదీరుస్తూ అరుణకాంతులను వెదజల్లుతున్న స్వామి దివ్యస్వరూపం, కమనీయ విగ్రహం దర్శిస్తుంటే, “కనువిందుగ నిను చూడని కన్నులేలనో” అని అనిపించింది. స్వామి నేరుగా వచ్చి మా వరుసలో మొదట్లో కూర్చున్న డాక్టరు ముందు నిల్చుని మాట్లాడటం ప్రారంభించారు. ఆ డాక్టరు ఏదో సమాధానం చెప్తుంటే స్వామి నావైపు తదేకంగా చూస్తూ చిరునవ్వుతో, “గుడ్ డే” అన్నారు. ఆరోజు దర్శనానికి వెళ్ళే ముందు ఇంట్లో స్వామి పాదాల ఫోటోకి నమస్కారం చేసుకొని, “స్వామీ, ఈరోజు నన్ను బ్లైస్ చేయండి, ప్లీజ్” అని మనసులో ప్రార్థించుకున్నాను. స్వామి నా ప్రార్థన విని “గుడ్ డే” అంటూ ఆశీస్సులందించారని పరమానందభరితురాలి నయ్యాను. ఇంతకీ విశేషమేమంటే, ఆరోజు మా మ్యారేజి యానివర్సరీ.

జ్ఞాపకాల పందిరి

(ధారావాహిక - 8వ భాగం)

ప్రొ॥ కామరాజు అనిల్ కుమార్

అందరూ ఆసక్తిగా ఎదురు చూస్తున్నారు. “కొన్ని సంవత్సరాలుగా కార్యక్రమాలు చేసుకుంటున్నాము. ఇంకా విస్తృతంగా సేవలు చేసి భగవాన్ బాబావారి అనుగ్రహం పొందడానికి అవకాశం వచ్చింది. మన భజన మండలికి సమితి స్థాయి కల్పిస్తున్నారు. మన జిల్లా అధ్యక్షులు శ్రీ సీతారామయ్యగారు ఆవిష్కరిస్తారు” అని ప్రకటించారు చీరాలలో. ఆనాటికి ప్రకాశం జిల్లా ఏర్పడలేదు. వేదికపైన ఒక బ్యానరు కట్టినారు. దానిపైన “శ్రీ సత్యసాయి భజన మండలి, చీరాల” అని వ్రాయబడి ఉంది. దాని క్రింద “శ్రీ సత్యసాయి సేవాసమితి, చీరాల” అని వ్రాసిన మరొక బ్యానరు కట్టినారు. జిల్లా అధ్యక్షులు జెండా ఎగురవేసే సమయంలో త్రాడు లాగినట్లు లాగితే భజన మండలి బ్యానరు తొలగి సేవాసమితి బ్యానరు కనబడేటట్లు ఏర్పాటు చేశారు. భజన జోరుగా సాగుతున్నది. అందరూ చూస్తుండగా లయ, తాళ బద్ధంగా భజన మండలి బ్యానరు దానికదే నెమ్మదిగా వైదొలగనారంభించింది. ఇంకేం! సేవాసమితి బ్యానరు బహిష్కరమయింది. సాక్షాత్తు బాబావారే ఆవిష్కరించినట్లయింది. కరతాళ ధ్వనులు మారుమ్రోగినాయి. అక్కడికక్కడే అందరికీ స్వామి సాక్షాత్కారానుభూతి కలిగింది.

చీరాల అంటే మరో అపురూప సంఘటన జ్ఞాపక మొస్తుంది. ఆ సమీపంలోని గ్రామస్థులతో చీరాల భక్తులు బాబావారి దర్శనార్థం పుట్టపర్తికి వెళ్ళటం జరిగింది. వారికి ఇంటర్వ్యూ ఇచ్చి స్వామి అన్నారట, “మీరు నగర సంకీర్తన చేస్తున్నారు. సంతోషం. కానీ బంగారూ! భజన చేస్తున్నప్పుడు మీరు చేతులు చేర్చి లయబద్ధంగా, రాగయుక్తంగా పాడాలి. కానీ మీలో కొందరు తాళం వేయటానికి బదులు దోమల్ని చంపుతున్నట్లు చప్పుట్లు

చరుస్తున్నారు. వినలేక నా చెవుల్ని వెంట్రుకలతో కప్పుకుంటున్నాను.” అందరూ ఘక్కున నవ్వినారు. స్వామి భజనలు వింటున్నట్లు నిరూపణ అయింది, వెటకారం చేసి సవరించినట్లయింది, అని ఆనందించేరు.

ఓసారి వలపర్ల అనే గ్రామానికి నన్ను ఆహ్వానించారు. మెయిన్ రోడ్డు దగ్గర దిగి మూడు మైళ్లు నడచి ఊరు చేరాలి. నన్ను మోటారు సైకిలు మీద ఒక వలంటీరు తీసికెళ్ళాడు. కొండకు సమీపంగా ఇళ్లు, సభకు చాలమంది వచ్చారు. నిజానికి భక్తి, శ్రద్ధ, వినయం, త్యాగం, ప్రేమ, నిరాడంబరత్వం, సంస్కారం గ్రామాలలోనే ఉన్నాయన్న భగవానుని మాట నా అనుభవానికి వచ్చిన పరమ సత్యం. అందుకే ఆనాడు కృష్ణుడు ప్రేపల్లెనూ; సాయినాథుడు నాడు షిర్డీనీ, నేడు పర్తినీ తమ జన్మస్థానంగా ఎన్నుకున్నారు. పెద్ద సిటీలు దాంబికం, దర్పం, ధనం మూలిగే స్థావరాలే. వలపర్లలో తెల్లవార్లూ కష్టపడిన ఇద్దరు యువకులు కార్యక్రమానంతరం అర్ధరాత్రి కార్లో నన్ను గుంటూరులో దింపడానికి సిద్ధపడ్డారు. తెల్లారితే ట్యూషన్లు, కాలేజీ క్లాసులు ఉన్నాయి కదా! తప్పలేదు మరి. కారు నడుపుతున్నవారు నిద్రకు తట్టుకోలేకపోతున్నారు. రెప్పలు వాలిపోతున్నాయి పాపం! ప్రయాణం సాగుతూ ఉండగా హఠాత్తుగా పెద్ద చప్పుడు వినబడింది. ఏం జరిగిందా అని చూస్తే కారు తలుపు నుజ్జునుజ్జు అయిపోయింది; ఊడి పోయినంత పనయిపోయింది. స్పీడుగా వస్తున్న లారీ ఢీకొని చేసిన నిర్వాకమిది. ద్రైవరుకి కొద్దిగా దెబ్బ తగిలిందిగాని మొత్తంమీద స్వామి అనుగ్రహంవల్ల మేము క్షేమంగానే ఉన్నాం. మాకేమీ గీసుకున్న చిహ్నాలు కూడా లేవు. భగవాన్ ఇంట, వెంట, జంట, కంట ఉండి కాపాడుతానంటే ఇదే అర్థం.

దుడ్డుకూరు, టంగుటూరు, సింగరాయకొండ, ఒంగోలు మొదలైన ఎన్నో గ్రామాలు ప్రకాశం జిల్లాలో నేను తిరిగినవే! ఒంగోలు సభకు విశాఖపట్నం వాస్తవ్యులు, మహాపండితులు శ్రీ సుబ్రహ్మణ్యశర్మ గారు, అనాటి రాష్ట్ర గ్రామ సేవా సంచాలకులు శ్రీ వెంకటరెడ్డి గారు విచ్చేశారు. ఒంగోలును శర్మగారు “ఓం - గోలు” గా గలిగినది అని అంటే వెంకటరెడ్డిగారు “వన్ - గోలు” గలిగినది (గోల్ అంటే లక్ష్యం) ఒంగోలు అని చమత్కరించారు. ఆ సభకు ఆచార్య ఎక్కిరాల భరద్వాజగారుకూడ రావటం జరిగింది.

చాలకాలంగా వేటపాలెంలో జరిగిన బాబావారి వీలలకు అంతే లేదు. ప్రతి పండుగకి తత్సంబంధిత సూచనలందించారు స్వామి. కుంకుమ, విభూతి. పసుపు అన్నీ పటాలనుండి రావటమే కాకుండా అపురూపంగా అన్ని దేవతల రూపాలూ, మత చిహ్నాలూ, విభూతి కుంకుమలతో స్వామి పటాలపై రూపురేఖలు దిద్దుకోవటం ఎల్లరెణ్ణిగినదే! చాలమంది వేటపాలెం తీర్థయాత్రగా వెళ్ళి దర్శించుకున్నారు.

టంగుటూరు సభకు వెళ్ళాను. “నన్ను రిసీవ్ చేసుకోవడానికి ఎవరూ రాలేదు. ఇంత నిర్లక్ష్యమా!” అంటూ ఒక మహిళా కార్యకర్త జిల్లా అధ్యక్షులను నిలదీసినంత పనిచేసింది. పైగా “ఇదే అనిల్ కుమార్ అయితే మీరు రిసీవ్ చేసుకోరా?” అని ప్రశ్నించింది. “లేదమ్మా! లేదు. అనిల్ కుమార్ గారిని కూడ రిసీవ్ చేసుకోలేదు. నా మాట నమ్మండి” అంటున్నారు ఆ పెద్దాయన. ఈలోగా బస్ స్టాండులో దిగి రిక్షా ఎక్కి సభాస్థలికి చేరుకున్న నాకు ఈ మాటలు చెవినపడ్డాయి. ఆధ్యాత్మిక సాధనలో భాగంగా మనం పాల్గొనే సభల పర్యవసానం ఇంతగా ఉంటుందా అనిపించింది. నిర్లక్ష్యం, అహంకారం ఎవరిదో తెలుస్తూనే ఉంది.

“ప్రతి చిన్న విషయానికి స్వామి సహాయం చేస్తుంటే ఆశ్చర్యమేస్తుంది నాకు. ఇంటి దగ్గర బాబాకు దండం పెట్టుకుని వెళ్తే చాలు, అంతా వారే చూసుకుంటారు. స్కూలులో పిల్లలు హోంవర్క్ విషయంలోను బాబానే వేడుకుంటారు. “హోంవర్క్ చేయలేదు బాబా, నన్ను రక్షించుమ”ంటే వాళ్ళ క్లాస్ టీచరుగారు ఆ రోజు సెలవు

పెట్టడమో, లేక టీచరు గద్దించి దండించకపోవడమో జరుగుతున్నది. ఈ సాయి అవతారానికి చిన్న పని - పెద్ద పని, చిన్నవాడు - పెద్దవాడు, యువకుడు - ముదుసలి, త్యాగి - భోగి, సాధకుడు - ఏమీ సాధన చేయనివాడు, దేశీయుడు - విదేశీయుడు, యోగ్యుడు - అయోగ్యుడు అనే తేడాలుండవు. ‘నాపై నమ్మకాన్ని కలిగి, భారాన్ని నా పాదాలపై ఉంచి ఆశ్రయిస్తే చాలు, ఇంకేమీ చేయ నక్కరలేదు’ అన్నట్లుంటుంది బాబా దయ” - గుంటూరు నెహ్రూనగర్ లో నివసిస్తున్న స్కూలు హెడ్ మాస్టర్ గారు నాతో అన్న మాటలివి.

మా ఇంటి ముందే షిరిడీ సాయి మందిరం ఉంది. ఈ హెడ్ మాస్టర్ గారు స్థూలకాయుడు. పంచె, చొక్కా, గొడుగు, కాళ్ళకు కిర్రుకిర్రుమనే పాతచెప్పులు తొడుక్కుని కాళ్ళీడ్చుకుంటూ నడిచేవారు. నొసట విభూతి, పెద్ద కుంకుమ బొట్టు ధరించి బాబా గుడికి వచ్చినప్పుడల్లా మాయింటికి వచ్చి పలకరించి వెళ్ళేవారు. వారి మాటలు భక్తితో నిండియుండేవి. “మాస్టరుగారు బాబాని నిరంతరం తలచుకుంటుంటారే! మీ అంతటి భక్తి మాకుంటే ఎంత బాగుండేది!” అని అనేవాడిని. ఒకరోజు నోట్సు వ్రాసుకుంటున్న నన్ను “నాయనా! ఏం వ్రాస్తున్నావు?” అని అడిగారు. “నా ఉపన్యాసానికి సిద్ధమవుతున్నాను సార్” అన్నాను. ఆయన నవ్వుతూ, “ఇన్నేళ్ళనుంచి చెబుతున్నావు. ఇంకా ప్రిపేర్ కావాలా?” అన్నారు. “చెప్పిందే చెప్పుకుంటూపోతే ‘పాడిందే పాడరా పాసి పళ్ళ దాసరి’ అన్న సామెతలాగ ఉంటుంది. అనంతమైన సాయి సాహిత్యంలో ఎన్నెన్నో విషయాలు అందుబాటులో ఉంటే ప్రతి సారి ఒకే విషయాన్ని టేప్ రికార్డర్ లా వినిపించటం బాగుండదు కదా” అన్నాను.

అప్పుడా ఎలిమెంటరీ స్కూలు హెడ్ మాస్టర్ గారిలా స్పందించారు, “నమ్మినవాడికి చెప్పనవసరం లేదు. నమ్మనివాడికి చెప్పి ప్రయోజనం లేదు. ఎందుకు ప్రయాసపడతావు?” ఇంతేకాదు. మరో మాట అన్నారు, “నాయనా! ఒక విషయం గుర్తుంచుకో! ఏ ఉపన్యాసాల వలననో, పత్రికలు, పుస్తకాలవలననో ఎవరూ బాబా భక్తులు కాలేరు. కాళ్ళకు తాడు కట్టి పిచ్చుకను లాగినట్లు,

నా దగ్గరకు రప్పించుకుంటాను, అన్నారు బాబా. ‘నా సంకల్పం లేనిదే ఎవ్వరూ ఇక్కడకు రాలేర’న్నారు బాబా. బాబా భక్తుల్లో నిరక్షరాస్యులు, నిరుపేదలు, అమాయక గ్రామీణులు ఏ ఉపన్యాసాలు విన్నారు? ఏ పుస్తకాలు చదివారు?” నేను ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడ్డాను. వారి మాటలు అక్షరాల సత్యం. స్వామి దయ, సంకల్పం, మన జన్మాంతర సంస్కారం ఇక్కడకు రప్పించిందేకాని మరొకటి కాదు. పెద్దాయన ఉన్నమాటే అన్నారు. కాస్త తెప్పరిల్లుకుని ఇలా అన్నాను - “ఈ సత్యంగాలు, రచనలు, నా సాధనకేగాని, ప్రపంచాన్ని మార్చడానికి కాదు. నా ఉత్సాహాన్ని, ఆనందాన్ని, అనుభూతిని తోటివారికి పంచుటయే నా సాధన అనుకున్నాను. అంతేగాని, స్వామినిగూర్చి నేను ప్రచారం చేస్తున్నాననుకోవటంలేదు. స్వామిని, వారి ప్రవచనాలను తలచుకోవడం, మననం చేయడంవల్ల నాకే ఎంతో ఆనందం కలుగుతోంది.”

చాల సంవత్సరాల క్రితమే నేను ప్రసంగ వ్యాసంగంలో మునిగి రాష్ట్రం అంతటా తెగతిరిగేస్తున్న రోజుల్లో మా నాన్నగారు శ్రీ కామరాజు బాపయ్యగారు, బహుముఖ ప్రజ్ఞాశాలి, నాతో ఒక మాట అన్నారు. అది ఈ రోజుకూ నన్ను హెచ్చరిస్తుంది; ఆత్మావలోకనం, ఆత్మవిమర్శ చేసుకునేలా చేస్తుంది. “ఒరేయ్ ప్రచారం బాగానే చేస్తున్నావు. ఎందరెందరికో, ఎన్నో విషయాలు బాబావారి గురించి, వారి సందేశాలనుగురించి చెబుతూనే ఉన్నావు. మంచిదే! అయితే, ఒక విషయం నీకు చెప్పాలి. గరిటతో పాయసం వడ్డిస్తారు ఎంతమందికైనా. జుర్రుకొని మరోమారు అడిగి వేయించుకుని తిని ఆనందిస్తారు. ఆరగించినవారందరూ రుచిని గ్రహించి సంతోషిస్తారు. కానీ ఇంతమందికి వడ్డించి ఆనందం పంచిన గరిటకు పాపం పాయసం రుచి తెలియకుండా పోతుందిరా! నువ్వు గరిటవు కాకుండ చూచుకో!” అన్నారు.

అందుకనే భగవంతుడు experience కు రావాలి కానీ expression కు కాదు. తత్వాన్ని analyse చెయ్యటం కాదు, realise చెయ్యటం ప్రధానం. ఎంత చెప్పినా, ఎన్ని వ్రాసినా ఏదో తెలియని వెలితి నాలో ఉన్నది. సంవత్సరాలు దొర్లుతున్నాయికాని వెలితి భర్తీ

కావడంలేదు. పూర్ణానుభవం కలుగలేదు. అద్వైతానుభవం దరిదాపుల్లో లేదు. బ్రహ్మానందం రుచి తెలియదు. ఆయుర్దాయం కొవ్వొత్తిలా కరిగిపోతోంది. ఏం సాధించామన్నది ప్రశ్నగానే మిగిలింది. బాబావారి దయలో మునిగితేలటం వరకు అనుభవానికి కొంతవరకు వచ్చింది. ఈ జన్మకింతేనేమో మరి!

“బాబావారిగురించి మాస్టారూ, మీరు ఎంచక్కా వివరించారండీ” అని హెడ్ మాస్టారైన ఆ పెద్దాయనను ప్రశనిస్తూ, “సార్, మీ ఒక్క అనుభవాన్ని చెప్పండి. విని ఆనందిస్తాను” అంటూ కాగితాల్ని, పెన్నుని ప్రక్కన పడేసి ప్రశ్నించాను. వారిలా చెప్పసాగారు - “నేను, మా ఆవిడ, చిన్న పిల్లవాడు కలసి మొదటిసారి మద్రాసు వెళ్ళాం. స్టేషన్ దిగి నడుస్తూ ఆ పక్క ఈ పక్క చూస్తుండగా చిన్నాడు మెల్లిగా నడుచుకుంటూ తప్పిపోయాడు. ముందుగా ఒకరినొకరం నిర్లక్ష్యానికి, అజాగ్రత్తకు బిగ్గరగా తిట్టుకున్నాం. ఏదైనా. లాభం లేదనుకుని ఇంటావిడను ఒకచోట నిలబెట్టి నేను రోడ్డెక్కి వెతకడం ప్రారంభించాను. అంతా కొత్త. ఎటు పోవాలో, ఎటు పోతున్నానో నాకే తెలియటం లేదు. ఎండకు చెమటలు కారుతున్నాయి. పిల్లాడు కనబడకపోవటంతో కన్నీళ్లు ఆగటం లేదు. అలా ఎంత దూరం నడిచానో తెలియదు. “బాబా! రావా! రక్షించు, కాపాడు” అని దీనంగా వేడుకున్నాను, ప్రార్థించాను. నా ముందు ఒక కారు శరవేగంగా దూసుకు వస్తూ ఆగింది. “ఏమండీ మీ అబ్బాయి వీడే గదా! చూసుకొండి” అన్నారు. అవును, ముమ్మాటికీ మావాడే! డ్రైవరు, “కారెక్కండి, అమ్మగారు ఎదురు చూస్తున్నారు. మిమ్మల్ని అక్కడ దింపుతాన”న్నాడు. ఈ దిగ్భ్రాంతిలో ఉన్న నన్ను పిల్లవాణ్ణి సరిగ్గా మా ఆవిడ నుంచున్న దగ్గర కారు ఆపి దిగమన్నాడు. నాకు, మా ఆవిడకు పిల్లవాణ్ణి చూసి పరమానందమై ముద్దులాడాం. టాక్సీ డ్రైవరుకు కాస్త డబ్బులిస్తే మంచిదనిపించింది. తిరిగి చూస్తే, ఏడీ? డ్రైవరు లేడు, కారు లేదు. నా బాబాయే డ్రైవరై, కారై నా బాబును నాకిచ్చాడు. బాబా భగవంతుడయ్యా!” అంటూ మీదనున్న కండువాతో కళ్ళు తుడుచుకుంటూ మాస్టారు మా గడప దిగి ముందుకు సాగారు.

(సశేషం)

‘ఛాయా చిత్రాలు... దివ్యలీలా విచిత్రాలు...’

‘సాయిదాసు’

“ఏవో కొన్ని నిదర్శనాలు, అద్భుతాల ఆనవాళ్ళూ చూస్తేనేగానీ మీరు నమ్మరు కదా?!” అన్నారు ఏసు ప్రభువులు ఆనాడు...

“మిమ్ములను సంస్కరించటానికి నేను అప్పుడప్పుడు నా దివ్యత్వ వైభవపు చమక్కులను వెల్లడిస్తుంటాను... ఆ చమత్కారాలనే మీరు అద్భుత లీలలు అంటున్నారు...” అన్నారు శ్రీ సత్యసాయినాథులు ఈనాడు...

అనంతములైన శ్రీ సత్యసాయి దివ్య లీలలు ఒక్కొక్క సందర్భంలో ఒక్కొక్క విధంగా వ్యక్తములౌతుంటాయి. అదుగో... అటువంటి విధంగానే ‘ఛాయా చిత్రాలు’ (ఫోటోలు) కూడా ‘దివ్యలీలా విచిత్రాలు’గా విశేషతను సంతరించుకొన్న సందర్భాలెన్నో...

అసలు ఈ ఛాయాచిత్రాల విచిత్రాలు అవతార ప్రకటనా ఘట్టముతోనే ప్రారంభమయ్యాయని చెప్పాలి... 1940 అక్టోబరు 20వ తేదీన ‘నేను సాయిబాబాను’ అని ప్రకటించి, ‘అన్న’ ఇంటిని విడిచి శ్రీ గొడ్డుమర్రి ఆంజనేయులుగారి తోటలోని గుండురాతిపై కూర్చున్న సమయంలో ఫోటో తీయటానికి వచ్చిన శ్రీ వి.వి. రాములు - బాలబాబా ముందు అడ్డుగా ఉండిన ఒక రాయిని తొలగించమని కోరగా, “ఫర్వాలేదు, నీ పని నీవు కానియ్యి” అన్నారు, స్వామి. అట్లే, ఫోటోను తీసి, కడిగి ప్రింట్ చేయగా, ఆ ఫోటోలో ఆ ‘రాయి’ స్థానంలో శ్రీ షిర్డీ సాయి విగ్రహం దర్శనమిచ్చింది. నాటి ఆ విశేష ఛాయాచిత్రం నేటికీ ప్రపంచవ్యాప్తంగా పూజలందుకొంటున్నది.

***

1969 నవంబరు 16 నాటి రాత్రి బెంగళూరులోని ఒక హోటల్ గదిలో... వ్యాకుల చిత్తుడై, జీవితంపట్ల విరక్తుడై ఆత్మహత్యా ప్రయత్నమునకు సిద్ధమవుతున్న టి.ఎస్. నాయర్ కు భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారు క్షణకాల మాత్రం సాక్షాత్కార దర్శనమిచ్చి, నాయర్ చేతిలో ఒక ఫోటోనుంచి, “దీనిని భద్రంగా పెట్టుకో... చక్కగా పడుకుని నిద్రపో...” అని ఆదేశించి అదృశ్యులైనారు. ఆ ఫోటోలో స్వామి దివ్య సౌందర్యంతో వెలిగిపోతూ

షిర్డీ సాయి విగ్రహముగా మారిన రాయి

దర్శనమిచ్చి... నాయర్ అంతరంగంలో నవజీవన ఆశాలతలను చిగురింపజేసి... అతనిని ఆత్మహత్యా యత్నపు యోచననుంచి రక్షించారు.

చిత్రావతీ తీర సైకతాలపై భక్త బృంద పరివేష్టతులైన శ్రీ సత్యసాయి ఉన్నట్లుండి ఒక భక్తుని చేతిలో ఉన్న కేమెరాను తమకిమ్మన్నారు. “అందులో ఫిల్ము రీలు లేదు స్వామీ...” అన్నాడా భక్తుడు, విచారంగా! “నాకు తెలుసు నాయనా!” అంటూనే ఆ కేమెరాను తమ చేతుల్లోకి తీసుకొన్నారు, స్వామి. స్వామివారి ఫోటోలు తీయాలనే ఉత్సాహంతో కేమెరా తెచ్చుకొన్న ఆ భక్తుడు, అందులోకి ఫిల్ము రీలు తెచ్చుకోవటం మరచిపోయానే అని విపరీతంగా బాధపడ్డాడు. ఈ సంఘటనకు ప్రత్యక్ష సాక్షియైన బాలపట్టాభి చెట్టియార్ మాటల్లో చెప్పాలంటే... “తమ భక్తుని మనస్సులోని ఆలోచనలను ఫోటో తీయగల స్వామివారు ఆ కేమెరాను అటూ ఇటూ వాయింపసాగారు. అంతే! ఆ ఖాళీ కేమెరాలోనుండి ధారాపాతంగా ఛాయాచిత్రాలు వర్షించసాగాయి! సమస్త విశ్వాన్నీ తమ లీలావిరోధంకోసం సృజించిన ఆ పరమాత్మకు... ఛాయాచిత్రాలు సృజించటానికి ఒక కేమెరా కావాలా! అక్కడి భక్తులందరూ తమకు అందినన్ని ఛాయాచిత్రాలను తమ చేతులనిండుగా, హృదయాల నిండుగా ఏరుకున్నారు.”

***

మరొక సందర్భంలో .... స్వామివారు రెండు జీపు కార్ల నిండుగా భక్తులను ఎక్కించుకొని చిత్రావతికి అవతలి గట్టున అడవిలో కొంత దూరం పోయి, ఒక మనోహరమైన ప్రదేశంలో ఒక చదరపు బండపై ఆసీనులైనారు. భక్తులు వారి చుట్టూ చేరారు. వేడివేడిగా టీ తయారు చేయబడింది. బాబావారు కలకండ తీసి భక్తులకు పంచారు. ఆ తరువాత స్వామి తమ హస్తమును త్రిప్పి ఫోటోల కట్ట నొకదానిని సృజించారు. ఆ కట్టలో బాబావారి ఫోటోలు సరిగ్గా 16 ఉన్నాయి; బాబావారు ఆనాడు తమ వెంట తీసుకొని వెళ్ళిన భక్తుల సంఖ్య కూడా సరిగ్గా పదహారే! ఆ ఫోటోలను వారికందరికీ తలొకటి పంచిపెట్టారు! భక్తులకు తమ ప్రేమానుగ్రహ చిహ్నములుగా, వారిని రక్షించే తమ ‘దివ్యరక్ష’లుగా ఛాయాచిత్రాలను స్వామివారు ఆవిధంగా ప్రసాదించటం అలనాటి నుండే వస్తున్న ఆనవాయితీ కాబోలు...

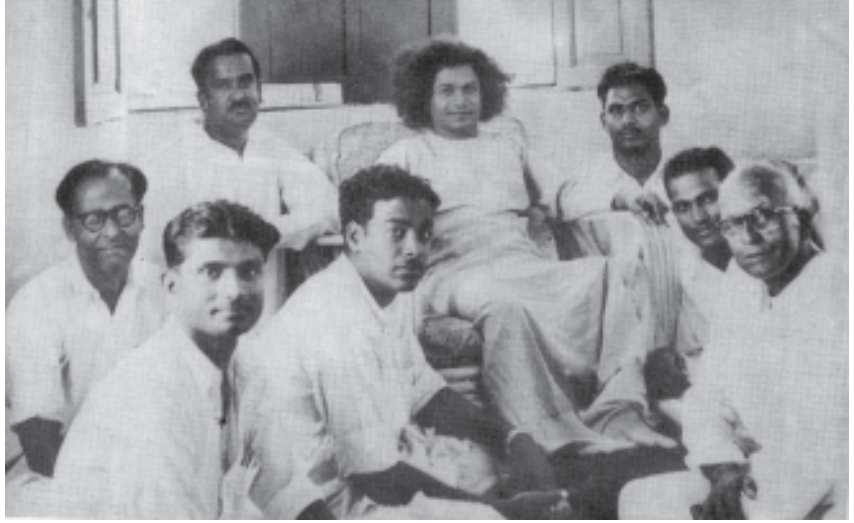
1947 అక్టోబరు 26వ తేదీన కరూర్ పట్టణంలో భగవాన్ బసచేసి ఉన్న భక్తుని ఇంటి మొదటి అంతస్తు వరండాలో పది అడుగుల ఎత్తయిన వేదికపైనుండి.... క్రింద రోడ్డుమీద చేరిన అశేష భక్తజనుల నుద్దేశించి ప్రసంగిస్తూ ఉండిన స్వామివారు... తాము నిలచి ఉన్న వేదికకు ఎదురుగా, వీధికి అవతలివైపు మేడపై నిలబడిన ఫోటోగ్రాఫర్ ను గమనించి.. ఫోటోలు తీయవద్దని సైగలతో ఆదేశించారు; కానీ, స్వామి ఆదేశాన్ని లెక్కచేయక ఫోటోలు తీయటానికి ప్రయత్నిస్తుంటే, “నీ కేమెరాలో ఫిల్ములేదు, చూసుకో” అన్నారు స్వామి. అతడు ఫిల్ము ఉందని ధీమాగా కేమెరా తెరిస్తే నిజంగానే ఫిల్ము లేదు. అది స్వామి చేతిలో ఉంది! అతను విచిత్రంగా చూస్తుంటే, దానిని అతనివైపు విసిరారు. విదిలించిన స్వామి చేతినుండి స్వామి ఫోటోలు, ఫిల్ములు, తాయెత్తులు, డాలర్లు, పిప్పరమెంట్లు, చాక్లెట్లు, ధారాపాతంగా వర్షించాయి! వాటిని అందరూ ఆనందోత్సాహాలతో ఏరుకున్నారు.

***

ఇటువంటి ‘ఛాయాచిత్ర’ లీలలలో విశేషించి చెప్పుకోదగ్గ అపురూప సంఘటన ఒకటి 1956లో చోటుచేసుకుంది. ప్రశాంతి నిలయం వెనుక భాగాన ఉన్న కొండపై శ్రీ సత్యసాయి జనరల్ హాస్పిటల్ నిర్మాణం జరుగుతుండిన రోజులవి... ఆసుపత్రి నిర్మాణానికి సంబంధించిన వివిధ పనులలో పాల్గొన్న భక్త బృందాలను సంతోషపెట్టడానికి స్వామి ఎప్పుడూ సంసిద్ధులై యుండేవారు. ఒకరోజున బాబావారు తమ భక్తబృందం మధ్యన ఉండి, వారిని నవ్వులతో ముంచెత్తుతున్న సమయంలో మద్రాసు (ప్రస్తుత చెన్నై)కు చెందిన పార్థసారథిగారివద్దనుండి కేమెరాను అడిగి తీసుకున్నారు. తాము ఫోటో తీస్తామని స్వామి చెప్పారు. అయితే, భక్తులలో కొందరు, “బాబావారు లేకుండా ఖాళీ సోఫాతో ఉన్న ఫోటో మాకు అక్కర్లేదు” అని నిష్కర్షగా చెప్పారు. అందుకు, ఆ భక్త బృందంలోనే ఉండిన కస్తూరిగారు వెంటనే, “అదేమిటి? బాబా ఫోటో తీస్తే సోఫా ఖాళీగా కనిపించదు; నన్ను నమ్మండి” అని వారికి సర్దిచెప్పారు. భగవాన్ బాబావారు కస్తూరిగారిని బలపరుస్తూ, “నిజం

కస్తూరీ” అని ఆయనను అభినందించారు.

స్వామి సోఫాకు ప్రక్కనే కూర్చుండిన కస్తూరిగారు తన కుడి చేతిని బాబా సోఫా పాదపీఠంపై ఉంచారు. ఎందుకంటే, బాబా ఫోటో తీస్తే తప్పక ఫోటోలో బాబా కూర్చున్నట్లుగా వస్తుంది కాబట్టి, స్వామి పాదాలపైనో, పాదాల క్రిందో, తన చేయి కనిపిస్తుందనే ఆశతో

ఆవిధంగా చేశారు. కానీ, కస్తూరిగారి ఉద్దేశం గమనించిన బాబావారు, “వద్దు కస్తూరీ! అక్కడినుండి చెయ్యి తీసివెయ్యి” అని ఆదేశించారు. బాబావారి ఆజ్ఞను శిరసావహించక తప్పలేదు కస్తూరిగారికి! బాబా కేమెరాను క్లిక్ మనిపించారు; అటుపై కేమెరాను పార్థసారథిగారికి ఇచ్చివేస్తూ, “జాగ్రత్త సుమీ! అందులో నేనున్నాను” అన్నారు. ఆ ఫోటోలోని భక్తులందరికీ ఫోటో కాపీలను తలొకటి ఇమ్మని పార్థసారథిగారితో చెప్పారు. తరువాత

పది రోజుల్లో ఆ ఫోటో పోస్టుకార్డు సైజు కాపీలు అందులో ఉన్న భక్తులందరికీ అందాయి. ఆ ఫోటోలో సోఫా ఖాళీగా లేకుండా(!) తాము చేయబోయే పనిని (ఫోటో తీయటాన్ని) తామే అశ్రద్ధగా చూస్తూ కూర్చుని ఉన్నట్లుగా - కొద్దిగా చెదరిన జుట్టుతో - బాబావారు ఆ ఫోటోలో ప్రస్థితులై ఉన్నారు. ఈ అపురూప ఛాయాచిత్ర లీలను కస్తూరిగారు తమ ఆత్మకథ ‘లవింగ్ గాడ్’ (శ్రీ సత్యసాయి ప్రేమసుధా ప్రపంతి)లో మనోహరంగా వర్ణించారు. **(సతేషం)**

సమయస్ఫూర్తి

అక్బర్ చక్రవర్తికి బీర్బల్ మేధాశక్తిపట్ల సంపూర్ణ విశ్వాసం ఉంది. ఒకసారి రాజసభలో, “బీర్బల్! నా అరచేతిలో వెంట్రుకలు లేకపోవడానికి ఏమిటి కారణం?” అని అడిగేడు. అయితే, అది అందరికీ సహజ సిద్ధమని అక్బర్ కి తెలుసు. వినోదార్థం ఆ ప్రశ్న వేశాడు. “ప్రభూ! మీరు మీ చేతులతో దానాలు చేసి చేసి ఉండటంవల్ల అరచేతిలో వెంట్రుకలు పెరుగడానికి ఆస్కారం లేకుండాపోయింది” అన్నాడు బీర్బల్.

అక్బర్, “సభలో ఉన్న ఈ మంత్రుల అరచేతుల్లో కూడా వెంట్రుకలు లేవే!” అన్నాడు. దానికి బీర్బల్, “ప్రభూ! మీరిచ్చిన దానాలు చేతులతో పుచ్చుకుని పుచ్చుకుని ఉండటంవల్ల వారికికూడా అరచేతుల్లో వెంట్రుకలు లేకుండాపోయాయి” అన్నాడు. సభాసదులందరూ ఆ జవాబుకి ఆనందపరవశులయ్యేరు.

అంతటితో ఆగక అక్బర్, “నా చేతినుండి ఏవిధమైన దానాలూ పొందనివారి అరచేతుల్లో కూడా వెంట్రుకలు లేవే” అన్నాడు. వెంటనే బీర్బల్, “మాకు ప్రభువునుండి ఏవిధమైన దానాలూ అందలేదే, అన్న నిరుత్సాహంతో చేతులు నులుపుకుంటూ ఉండటంవల్ల వాళ్ళ అరచేతుల్లోనూ వెంట్రుకలు లేవు” అన్నాడు. అక్బర్ తో సహా సభాసదులందరూ బీర్బల్ సమయస్ఫూర్తికి నవ్వుతూ కరతాళధ్వనులు చేశారు.

- బాబా

విశ్వామిత్రుడు

గరిమెళ్ళ కృష్ణమూర్తి

రామలక్ష్మణ భరతశత్రుఘ్నులు బాల్యమునందే వసిష్ఠుడు మొదలగు మహర్షులవద్ద వేద, శాస్త్రములు మరియు అస్త్ర శస్త్ర విద్యలన్నీ నేర్చి సకల విద్యాపారంగతులైనారు. ఒకనాడు విశ్వామిత్ర మహర్షి తాను తలపెట్టిన యాగసంరక్షణ నిమిత్తమై దశరథ మహారాజు కుమారుల సహాయము కోరుటకై వచ్చినాడు. దశరథుడు ఆయనను సగౌరవంగా ఆహ్వానించి ఆయన వచ్చిన కారణము తెలుపవలసిందిగా ప్రార్థించాడు. అప్పుడు విశ్వామిత్రుడు, “లోక కళ్యాణ నిమిత్తమై నేనొక యజ్ఞము చేయ సంకల్పించినాను. కానీ, దీనికి రాక్షసులు అనేక విధములుగా ఆటంకములు కలిగిస్తున్నారు. నేను యజ్ఞదీక్ష పూనడంచేత వారిపై అస్త్ర శస్త్రములు ప్రయోగించడానికి, ద్వేషము పూనడానికి వీలులేదు. కనుక, లోక సంరక్షణార్థమై నేను ఆచరించే ఈ యజ్ఞమును సంరక్షించడానికి నీ కుమారులైన రామ, లక్ష్మణులను పంపుమని నిన్ను కోరడానికి వచ్చాను” అని చెప్పాడు. ఆ మాటలు విన్న దశరథుడు నివ్వెరపోయి బాలురైన రామ లక్ష్మణులను భయంకరులైన రాక్షసులతో పోరాడటానికి ఎలా పంపేది అని చాలా బాధపడ్డాడు.

విశ్వామిత్రుని యాగ సంరక్షణకొరకు అనేక ఇతర ఉపాయములను ఆయన ముందుంచాడు. వాటిని అంగీకరించని విశ్వామిత్ర మహర్షి దశరథునిపై కోపించి ఆడిన మాట తప్పని ఇక్ష్వాకు వంశ రాజులకు అపకీర్తి తెస్తున్నాడని దశరథుణ్ణి తీవ్రంగా హెచ్చరించాడు. ఆ

సమయంలో వసిష్ఠ మహర్షి రంగ ప్రవేశం చేసి, విశ్వామిత్రుని శాంతింపజేసి, దశరథుని నెమ్మదిగా ఒప్పించి రామలక్ష్మణులను యాగ సంరక్షణకొరకు ఆయన వెంట పంపడానికి ఏర్పాటు చేశాడు.

విశ్వామిత్రుడు రామలక్ష్మణులను వెంటపెట్టుకుని సరయూ నదీ తీరములో సిద్ధాశ్రమమునకు చేరి అక్కడ ‘మీకు మంత్రోపదేశము చేస్తాను’, అన్నాడు. అదే మాయ! రాముడు సాక్షాత్తు అవతార పురుషుడు, సర్వశక్తిమయుడు అని తెలిసికూడా వారికి మంత్రోపదేశం చేసే ప్రయత్నం చేశాడు విశ్వామిత్రుడు. దానికి కారణం, రాక్షస సంహారం జరిగేంతవరకు సిద్ధాశ్రమంలో రామలక్ష్మణులు ఆహారము, నిద్ర లేకుండా ప్రతి క్షణం జాగరూకులై ఉండాలి. కనుక, ఆకలిదప్పలను, నిద్రను జయించే ‘బల’, ‘అతిబల’ అనే రెండు మంత్రాలను ఉపదేశించాడు.

ఆ రెండవ దినమే రామ, లక్ష్మణులు సిద్ధాశ్రమములో విశ్వామిత్రుడు ప్రారంభించిన యాగమును సంరక్షించే బాధ్యతను చేపట్టారు. ఆ సమయంలో విశ్వామిత్రుడు రామునితో, “ఓ రామా! తాటకి అనే పేరుగల భయంకర రాక్షసి నూరు ఏనుగుల బలం కలిగినది, ఈ ప్రాంతంలో

తిరుగుతున్నది. అది ఈ యజ్ఞమునకు విఘాతం కలిగించవచ్చు. దానిని నీవు సంహరించాలి” అని చెప్పాడు. అప్పుడు రాముడు స్త్రీ హత్యను తాను అంగీకరించనని పట్టుపట్టాడు. విశ్వామిత్రుడు, “ఓ రామా! స్త్రీలయినను లోకకంటకులైతే వారిని వధించవచ్చును” అని

విశ్వామిత్రుడు రాముని
అవతార కార్యక్రమంలో రెండు
ముఖ్య భూమికలను పోషించాడు.
ఒకటి, యాగసంరక్షణ నెపంతో రాక్షస
సంహారానికి నాంది పలకడం; ఇంక
రెండవది, జగత్కళ్యాణ కారకమైన
సీతారాముల కళ్యాణానికి
సూత్రధారి కావడం.

నచ్చజెప్పడానికి ప్రయత్నం చేశాడు. అప్పుడు రాముడు మళ్ళీ, “ఈవిధంగా స్త్రీలను సంహరించినవారు ఎవరైనా ఉన్నారా?” అని ప్రశ్న వేశాడు. విశ్వామిత్రుడు బదులు చెబుతూ, “లేకేమి? ప్రహ్లాదుని కుమారుడైన విరోచనునికి మంథర అనే పేరుగల బిడ్డ ఉండేది. ఆమె మహా కఠినమైన రాక్షస కృత్యములలో ప్రవేశించి దేశ సంక్షేమమునకు విరుద్ధముగా నడుస్తూరాగా సాక్షాత్తు మహావిష్ణువే ఆమెను సంహరించాడు” అని చెప్పాడు. ఈ మాటలు విని లోక కంటకురాలైన తాటకిని సంహరించుటలో తప్పులేదనే నిర్ణయానికి వచ్చాడు, శ్రీరాముడు. విశ్వామిత్రుడు తలపెట్టిన యాగమునకు విఘ్నాలు కలిగిస్తున్న భయంకర రాక్షసియైన తాటకిని, ఆమె కుమారుడైన సుబాహుని రామలక్ష్మణులు సంహరించారు. వారు ప్రయోగించిన అస్త్రములవల్ల తాటకి మరొక కుమారుడైన మారీచుడు నూరు మైళ్ళ దూరంలో ఉన్న సముద్రంలో పడిపోయాడు. వారితో వచ్చిన రాక్షస పరివారమంతా రామలక్ష్మణుల అస్త్ర శస్త్రముల ధాటికి ఓర్వలేక మరణించారు. సిద్ధాశ్రమంలో ప్రశాంత వాతావరణం ఏర్పడింది. విశ్వామిత్రుని యజ్ఞం నిర్విఘ్నంగా పూర్తయింది.

యజ్ఞం పూర్తయిన తరువాత రామలక్ష్మణులు అయోధ్యకు తిరిగి వెళ్ళాలని సంకల్పించారు. ఈలోగా జనక మహారాజు మిథిలలో శివధనుర్భంగము, సీతా స్వయంవరము జరుగుతాయని, ఆ సమయానికి విశ్వామిత్రుడు తప్పక మిథిలానగరానికి విచ్చేయ వలసినదని ఆహ్వానం పంపించాడు. అందువలన రామలక్ష్మణులను తనతో రావలసినదని విశ్వామిత్రుడు కోరాడు. అప్పుడు రాముడు, “మీ యజ్ఞ సంరక్షణ నిమిత్తమై మా తండ్రి మమ్ములను మీవద్దకు పంపాడుకానీ, మిథిలా నగరం వెళ్ళడానికి అనుమతి లేదు. మేము తండ్రి ఆజ్ఞను శిరసావహించే పుత్రులము. కాబట్టి, ఆయన అనుజ్ఞ లేకుండా ఒక్క అడుగైనా ముందుకు వేయలేము” అని ఖండితంగా చెప్పాడు. కానీ, విశ్వామిత్రుడు “మీ తండ్రి ‘ఈ ఋషి ఆజ్ఞను శిరసావహించండి’ అని చెప్పలేదా? కనుక, ఎట్టి అభ్యంతరమూ చెప్పక నాతో బయలుదేరి మిథిలా నగరానికి రండి” అని చెప్పాడు. ఆవిధంగా చెప్పేటప్పటికి కాదనలేక వాళ్ళు విశ్వామిత్రునివెంట బయల్దేరారు.

వారితోపాటు ఆశ్రమవాసులుకూడా బయలుదేరారు. కారణం, విశ్వామిత్రుడు తాను తిరిగి ఈ ఆశ్రమమునకు రానన్నాడు. మిథిలనుండి నేరుగా హిమాలయములకు వెళతానన్నాడు. వీరందరూ ప్రయాణమై వెళుతుంటే పశు పక్ష్యాదులుకూడా విలపిస్తూ ఉండిపోయాయి. విశ్వామిత్రుడు ఎంత భూతదయ కలవాడో ఈ సంఘటన ఋజువు చేసింది. ఆ తరువాత జనక మహారాజు ఏర్పాటు చేసిన సభలో రాముడు శివధనుస్సును ఎక్కుపెట్టగా అది విరిగిపోవడం, తరువాత జనకుడు దశరథ మహారాజును ఆహ్వానించి అందరి సమక్షంలో సీతారాముల కళ్యాణం వైభవంగా జరిపించడం చకచకా జరిగిపోయాయి. వివాహానంతరం విశ్వామిత్రుడు రామలక్ష్మణ భరత శత్రుఘ్నులను మరియు వారి భార్యలను ఆశీర్వాదిస్తూ, “ఇది నా కడపటి ఆశీర్వాదము. నేను ఇక్కడినుండే నేరుగా హిమాలయములకు వెళుతున్నాను. సీతారాముల కళ్యాణ నిమిత్తమే నేను ఇంతవరకు వేచి ఉన్నాను. నా కర్తవ్యం నెరవేరింది. సాక్షాత్తు శ్రీమన్నారాయణునికి, లక్ష్మీదేవికి నా చేతులతో కళ్యాణం జరిపించగలిగాను. ఇంతకంటే నాకు వేరు భాగ్యం ఏమి కావాలి! నాకు ఎట్టి పదవులూ అవసరంలేదు. ఏ కోరికలూ లేవు. ఇక ఈ శరీరమును వదలటమే నా కర్తవ్యము” అని చెప్పి హిమాలయములకు వెళ్ళిపోయాడు. దశరథుడు, జనక మహారాజు విశ్వామిత్రునికి కృతజ్ఞతలు చెప్పుకుని ఆయనకు వీడ్కోలు పలికారు. ఆనాటినుండి రామాయణములో విశ్వామిత్రుని పేరే వినిపించదు. ఈవిధంగా విశ్వామిత్ర మహర్షి రాముని అవతార కార్యక్రమంలో ఒక పరికరముగా రెండు ముఖ్య భూమికలను పోషించాడు. ఒకటి, యాగసంరక్షణ నెపంతో రామలక్ష్మణులచే తాటకి, సుబాహులను అంతమొందించి రాక్షస సంహారానికి నాంది పలకడం; ఇంక రెండవది, జగత్కళ్యాణ కారకమైన ప్రకృతీ పురుష స్వరూపులైన సీతారాముల కళ్యాణానికి సూత్రధారి కావడం. ఆ రెండు కార్యక్రమములు విజయవంతంగా పూర్తికాగానే ఆయన నిష్క్రమించాడు.

(శ్రీవారి రచనామృతము, వచనామృతములనుండి సంకలితము)

మహా మహిమాన్విత ప్రేమావతారి

(ధారావాహిక - 15వ భాగం)

బి.వి. రమణరావు

జన్మాంతర పుణ్యఫలం

కుటుంబ సభ్యులు యావన్ముదీ భగవానుని సంపూర్ణ అనుగ్రహానికి పాత్రులైన ఒక అద్భుత గాథను తెలుసుకుందాం. 1940 సం॥ ప్రాంతం రోజులవి.

గుమ్మగట్ట సుబ్బారావు కృష్ణ భక్తి పరాయణుడైన బ్రాహ్మణుడు. బుక్కపట్టణం పంచాయితీ బోర్డులో చిన్న గుమాస్తా ఉద్యోగం చేస్తూ పెద్ద కుటుంబాన్ని పోషించుకుంటూ వస్తున్నాడు. ఆయన సతీమణి తిప్పమ్మ ఆదర్శ గృహిణి. ఆ దంపతులకు నలుగురు కుమార్తెలు, ముగ్గురు కుమారులు. వారిలో ఇద్దరు కుమారులు మిలిటరీలో చేరారు.

ఒకరోజున పెద్ద కుమార్తె నాగలక్ష్మి, షిరిడీ సాయిబాబాను గురించి విని ప్రభావితురాలై, ఆ బాబాది చిన్న ఫోటో సంపాదించి, గూట్లో పెట్టుకుని ఆరాధించేది. అది చూసి అతడెవరో ముస్లిం సన్యాసి అయి ఉంటాడని సుబ్బారావు భావించి, కోపోద్రిక్తుడై ఆ చిత్రాన్ని తీసి ఇంటి బయట పారేశాడు. ఆ రాత్రి అతనికి స్వప్నంలో షిరిడీ సాయి ప్రత్యక్షమై సుబ్బారావు ఆరాధించే రాధాకృష్ణుని చిత్రపటంలో ఐక్యమవడం గమనించేడు. కనువిప్పు కలిగింది. ఉదయం ఆ చిన్ని చిత్రపటాన్ని వెదికి తీసుకొచ్చి తన పూజ గదిలో ఉంచేడు. నాగలక్ష్మి ఎంతో ఆనందించింది. నాటినుండి సుబ్బారావు షిరిడీ సాయిని కూడా ఆరాధించడం మొదలుపెట్టాడు.

సంవత్సరాలు గడిచేయి. సత్యనారాయణరాజునే పందొమ్మిది సంవత్సరాల యువకుడు తాను సాయిబాబానంటూ ప్రకటించి ఉరవకొండనుండి తన స్వగ్రామమైన పుట్టపర్తి తిరిగొచ్చి ఏవో మహిమలు ప్రదర్శిస్తూ, విభూతితో భక్తుల రోగాలు కుదర్చడం,

కోరికలు తీర్చడం గురించీ విని ఆ బాలునిపట్ల నిరసన భావం పెంచుకున్నాడు. ఒకరోజున ఆ బాలబాబాకి బుక్కపట్నంలోనే సన్యాసం జరిపి ఊరేగిస్తారని గ్రామస్తులు తనని అహ్వానించినా తాను పట్టించుకోలేదు.

బుక్కపట్నంలో ఉన్న యదాలం నాగమ్మ అనే భక్తురాలింటికి బాబా వస్తున్నారని తెలిసి, తనకి పరిచితురాలైన ఆమె ఇంటికి తిప్పమ్మ వెళ్ళి బాబాను దర్శించుకుంది. బాబా, ఆమె ఏమీ చెప్పకుండానే, “మీ మిలిటరీ పిల్లలిద్దరూ క్షేమంగా తిరిగి వస్తారు, ఆయురారోగ్యాలతో వర్ధిల్లుతారు” అని ఆశీర్వదించేరు. ఆమె ఆనందం పట్టలేక ఈ విషయం భర్త సుబ్బారావుతో చెప్పి బాబాయొక్క ఆకర్షణీయమైన రూపురేఖలను, వారి దివ్యత్వాన్ని గురించి విన్న సంఘటనలను దండకం లాగ చదివింది. సుబ్బారావు కోపంతో మండిపడి తర్వాత ఆమెను సముదాయించే ప్రయత్నంలో, “మనం దైవ భక్తులమే కదా! రాత్రి మన ఇంటి ముందునుంచే జీప్ లో అతణ్ని ఊరేగిస్తారు. నిజంగానే అతను దేవుడైతే, మన ఇంటి ముందు జీప్ ఆపించి, దిగి వచ్చి సరాసరి మన పూజ గదిలోకి వెళ్ళి మనం దేవుడికి పెట్టిన నైవేద్యం ఆరగిస్తాడు” అన్నాడు.

బాబా కూర్చున్న జీప్ ఊరేగింపు వాళ్ళింటి ముందు ఆగింది. బాబా జీప్ దిగి సుబ్బారావు ఇంటిలోకి వచ్చి, సరాసరి పూజ మందిరంలోకి వెళ్ళి నైవేద్యంగా పెట్టిన చిన్న బెల్లం ముక్క నోట్లో వేసుకుని వచ్చి సుబ్బారావు భుజంమీద చెయ్యి వేసి, “ఇప్పుడు నమ్మకం కుదిరిందా?” అన్నారు. సుబ్బారావు స్పృహతప్పి పడిపోయేడు. స్పృహ వచ్చిన తరువాత బాబా పాదాలమీద పడి క్షమాభిక్ష కోరేడు. అప్పుడే అక్కడే అతడికి బాబా యెడల భక్తికి అంకురార్పణ

జరిగింది. అటుపైన జీవితాంతం సుబ్బారావుకీ ఆయన కుటుంబ సభ్యులకీ బాబాతో ఉన్న సాన్నిహిత్యం అద్వితీయం. సుబ్బారావు ఆర్థిక స్తోమత, బహుసంతానం, భక్తిప్రపత్తులను దృష్టిలో పెట్టుకుని అతనిని 'కుచేలుడు' అనేవారు స్వామి. సుబ్బారావు ఆఖరి సంతానమైన మూడు, నాలుగు సంవత్సరాల వయస్సున్న పద్మ, కుసుమ అనే కుమార్తెలను బాబా తమ భుజాలమీద ఎత్తుకుని చిత్రావతి దాటించి పుట్టపర్తి తీసుకు వెళ్లేవారు. వాళ్ళిద్దరూ భజన పాటలను నేర్చుకుని శ్రావ్యంగా పాడేవారు. “వాళ్ళని గ్రామఫోన్ ప్లేట్లు” అని బాబా పిలిచేవారు.

ఎప్పుడొచ్చేవారో, ఎలా వచ్చేవారో బాబా రాత్రికి రాత్రి బుక్కపట్నం వచ్చి చడీ చప్పుడు లేకుండా సుబ్బారావు పక్కన పడుకునేవారు. తెల్లవారేక సుబ్బారావు లేచి బాబాను చూసి నివ్వెరపోయి, పాదాలు కళ్ళకద్దుకుని, ఆనందోత్సాహాలతో బాబాకు తలస్నానం చేయించేవారు. బాబా, “ఛీ, బాగాలేదు” అంటూ తిప్పిమ్మచే బ్రతిమాలించుకుంటూ అన్నం ముద్దలు తిని వెళ్లేవారు.

ఒకనాడు సుబ్బారావు, తిప్పిమ్మ వింటూ ఉండగా, ‘సుబ్బారావు! ఈ రాత్రికి నా భక్తబృందంతో మీ ఇంటికి భోజనానికి వస్తున్నాను’ అని బాబా మాటలు వినపడ్డాయి. తిప్పిమ్మ ఇరవైమందికి సరిపడే అన్నం, పులిహోర, పరమాన్నం, పులుసు, కూర చేసింది. రాత్రి తెల్లవార్లు మేలుకుంది. బాబా రాలేదు. మర్నాడు ఉదయం బాబా వందమంది భక్తులతో వచ్చి అందరికీ భోజనం పెట్టమన్నారు. తిప్పిమ్మ రాత్రి చేసిన వంటకములన్నీ బాబాకు చూపెట్టి, “ఇంత అర్ధాంతరంగా ఇంతమందికి భోజనం తయారు చెయ్యడం సాధ్యమా?” అని కంట తడిపెట్టింది. బాబా నవ్వుతూ ఆమెతో, “నువ్వు ముందు అందరికీ అరిటాకు ముక్కలు వెయ్యి, నేను ఈ అన్నం సంగతి చూస్తాను” అని అన్నారు. ఆమె వెళ్లేక ఆ పదార్థాలన్నీ కలిపేసి పెద్దపెద్ద ముద్దలుగా చేసి, ఆమెను వడ్డించమన్నారు. షడ్రసోపేతమైన ఆ అన్నం ముద్దలను భక్తులు ఎంతో రుచిగా ఉందని మెచ్చుకుంటూ కడుపు నిండా తిన్నారు. వాళ్ళు, “ఎన్నడూ మేము తిని ఎరుగని ఈ అద్భుతమైన అన్నం ముద్దలను ఎలా చేశారు?” అని అడిగితే, “భక్తితో” అని బాబా సమాధానం చెప్పి

నోరుమూయించేరు. బాబా హస్త మహిమతో ముందురోజు రాత్రి చేసిన ఆహారం అక్షయం అవ్వడమే కాకుండా అమృతతుల్యం అయింది. బాబా వాళ్ళకెంత సన్నిహితంగా ఉన్నా ఆ కుటుంబ సభ్యులందరూ బాబాయెడల ఎంతో భయ భక్తులతో ఉండేవారు.

సుబ్బారావు బాబాతో ఏర్పరచుకున్న సన్నిహిత సంబంధం దృష్ట్యా ఆ ఊర్లో బ్రాహ్మణులు అతనిపట్ల ద్వేషం పెంచుకున్నారు. సుబ్బారావు ఒక పర్యాయం తండ్రి ఆట్టికం పెట్టడానికి బుక్కపట్నంలో బ్రాహ్మణుల్ని పిలిస్తే, వాళ్ళు రావడానికి నిరాకరించేరు. దిగులు పడుతున్న సుబ్బారావు సమయానికి బాబా రాగానే ఆ విషయం చెప్పేడు. బాబా, “మరేమీ ఫరవాలేదు, మీరన్నీ సిద్ధం చేసుకోండి, సమయానికి మీ పితృదేవతల్నే రప్పిస్తాను” అన్నారు. సరిగ్గా సమయానికి ముగ్గురు ఆజానుబాహులు, స్ఫురద్రూపులు వచ్చేరు. వాళ్ళు ముగ్గురూ తన తండ్రి, తాత, ముత్తాల పేర్లు కలవాళ్ళే! గుంటూరు స్వగ్రామం అన్నారు. శాస్త్రోక్తంగా శ్రాద్ధకర్మ నిర్వహించి, భోజనాలు చేసి, సుబ్బారావు నమస్కారములు, సత్కారములు అందుకొని ఆశీర్వాదించి వెళ్ళేరు. మళ్ళీ వాళ్ళ జాడ తెలియకుండా అదృశ్యులయ్యేరు. ఇదంతా బాబావారి సంకల్ప శక్తివల్లనే జరిగిందని గ్రహించి బాబాకు సుబ్బారావు దంపతులు కృతజ్ఞతాభివందనములర్పించేరు.

ఒకసారి యాడాలం నాగమణమ్మ, తిప్పిమ్మ బాబాను కుర్చీలో కూర్చోపెట్టి వారిని లక్ష్మీదేవిగా ఆరాధిస్తూ వరలక్ష్మీ వ్రతం చేసుకున్నారు. ఆ సందర్భంగా కుడుములు, తదితర భక్త్యాలు అయిదుగురు సుమంగళులకు చాటలవాయనం రూపంలో అర్పించడం వ్రత సాంప్రదాయం. వాళ్ళిద్దరూ ఏ అయిదుగురిని పిలుద్దామని తర్కించుకోవడం, అందులో ఈశ్వరాంబారికి ప్రథమ తాంబూలం ఇవ్వాలని నిర్ణయించుకోవడం బాబా విని, “ఆ వాయనం నేనే తీసుకుంటాను” అన్నారు. వాళ్ళు నవ్వుకుని, “స్వామీ, అది పునిస్తీలకు...” అంటూ అప్పుడే తమ ఎదుట పట్టుచీర ధరించి సకల ఆభరణాలతోనూ, కుంకుమ బొట్టుతోనూ, ముగ్ధమనోహరమైన రూపంలో నిలబడ్డ బాబాను చూసి నిర్ఘాంతపోయి పాదాభివందనం చేసుకున్నారు. ఎప్పుడూ కళ్ళజోడు పెట్టుకోని బాబా ఆ

**‘మోడర్న్ పార్వతి’ అంటూ అందర్నీ నవ్వించిన
స్త్రీ పాత్రధారిణిగా స్వామి**

వేషంలో కళ్ళజోడు పెట్టుకుని “మోడర్న్ పార్వతి రూపం” అంటూ వాళ్ళని నవ్వించేరు. వాళ్లవద్ద వాయనం స్వీకరించిన తరువాత బాబా తిరిగి యథాపూర్వ రూపం పొందేరు. మళ్ళీ ఒక్కసారి ఆ స్త్రీ రూపాన్ని చూపించ వలసిందని తిప్పమ్మ ప్రార్థించగా బాబా వెంటనే ఆ ఫోటోను సృష్టించి ఇచ్చారు.

కాఫీ తోటల రాణిగా పేరు పొందిన సాకమ్మ, తదితర భక్తులతో కలసి బాబా 1946 జూలై 6న మైసూరులో కరుణాంబరామమూర్తిగారింటికి వచ్చి, ఆమెకు పాదపూజ చేసుకునే అవకాశాన్ని అనుగ్రహించేరు. అనంతరం సాకమ్మగారు తదితర భక్తులు వెంటరాగా, మైసూరు మహారాజా ఆహ్వానంపై, వారి భవనానికి వెళ్ళేరు. వారు సపరివారంగా ఏర్పాటు చేసిన ఘనస్వాగతాన్ని అందుకుని

వారికి కూడా పాదపూజ చేసుకునే అవకాశాన్ని బాబా అనుగ్రహించారు. అప్పటికే కాలాతీతమైపోయిందని బాబావారంటున్నా మహారాజావారి కుటుంబ సభ్యులు ఒకరి తర్వాత ఒకరు వారివారి గృహములకు బాబావారిని తోడ్కొనిపోయి వారిని ఉచితరీతిని సత్కరించి పూజించి వారి అనుగ్రహానికి పాత్రులయ్యేరు.

బుక్కపట్నం సుబ్బారావు దంపతులు ఆ సమయంలో బళ్ళారిలో వారి పుత్రిక సత్యవతి ఇంట ఉంటున్నారు. జూలై 6వ తేదీన బళ్ళారిలో మధ్యాహ్నం భోజనానికి వచ్చి అందరికీ సంతృప్తి, ఆనందం కలుగజేస్తామని తాము లోగడ చేసిన వాగ్దానం చెల్లిస్తూ స్వామి 15 మంది భక్తులను వెంటపెట్టుకుని బళ్ళారి వచ్చి భక్తిపూర్వకంగా ఎదురు చూస్తున్నవారందరి కోరిక తీరుస్తూ విందు ఆరగించేరు. బళ్ళారి భక్తులు ఆనందపరవశులైనప్పటికీ విందు అయిన వెంటనే బాబావారు భక్త బృందంతో తిరిగి వెళ్లిపోవడం వారికి కొంత నిరుత్సాహాన్ని, మనస్తాపాన్ని కలిగించింది.

మర్నాడు మధ్యాహ్నం తలవని తలంపుగా అంతకుముందురోజు వెంట వచ్చిన అదే పదిహేనుమంది భక్తులతో స్పెషల్ బస్సులో బళ్ళారి వచ్చి బాబా వారందరినీ ఆశ్చర్యపరిచేరు. ఎవరూ ఊహించని విధంగా, ఎవరూ బాబాని స్వాగతించటానికి ఎటువంటి ఏర్పాట్లు చేసే అవకాశమూ లేకుండా అంత అవ్యవధిగా స్వామి వచ్చి దర్శనమివ్వడం అందర్నీ ఆశ్చర్యచకితుల్ని చేసింది. బాబా రాక విని భక్తులు తండోపతండాలుగా వస్తున్నా ఎవరి చేతుల్లోనూ ఒక పువ్వుకానీ, ఒక పూలమాలకానీ లేదు. భక్తుల ఆందోళన గ్రహించిన వెంటనే బాబా హస్త చాలనంతో సుగంధభరితమైన, అద్భుతమైన పూలమాలను సృష్టించి ఇవ్వగా సుబ్బారావు వారి మెడలో అలంకరించి పాదాలకు నమస్కరించేడు. “స్వామీ, నిన్న విందు సమయంలో కనీసం సూచనప్రాయంగానైనా ఈనాడు మళ్ళీ దర్శన భాగ్యం కలిగిస్తానని చెప్పి ఉంటే, ఆనందంగా స్వామిని స్వాగతించే ఏర్పాటు చేసుకుందుము కదా” అన్నాడు సుబ్బారావు. దానికి స్వామి చెప్పిన సమాధానం ఇది: “నిన్న మధ్యాహ్నం మీరందరూ ఎంతో ఆర్భాటంగా, ఆనందంగా విందు ఏర్పాటు చేసి నా రాకకోసం ఎదురు

చూస్తూ ఉంటారని తెలుసు. నిన్న మైసూరులో మహారాజా వారి కుటుంబ సభ్యులందరి ప్రార్థనలు మన్నించి వాళ్ళ భవనాలకు వెళ్ళి వాళ్ళందరినీ సంతృప్తిపరిచేటప్పటికి చాలా ఆలస్యమయింది. మరి మీరందరూ నిరుత్సాహ పడకుండా ఉండటానికి నాతోపాటు ఈ పదిహేనుమంది రూపాలను కల్పించి విందారగించేను. ఈనాడే మా నిజమైన భౌతిక రూపాలతో వచ్చేము. నిన్నటిది కల్పిత దృశ్యం, ఈనాటిది నిజరూప దర్శనం” అన్నారు.

స్వామి వచనాలు విన్న బళ్ళారి భక్తులతోపాటు స్వామితో వచ్చిన భక్తులు యావన్ముదీ బాబాయొక్క అనుగ్రహ పూర్వక మాయాజాల అద్భుత చర్యకి కృతజ్ఞతా పూర్వక ఆనందాశ్చర్యపరవశులయ్యేరు.

బుక్కపట్నంలో ఉన్నప్పుడు సుబ్బారావుతో బాబా, “నువ్వు పుట్టపర్తి వచ్చి స్థిరపడకూడదూ?” అన్నారు. వెంటనే, “స్వామీ, దైవసాన్నిధ్యంకంటే అదృష్టమేముంది! స్వామి అనుజ్ఞ ఇస్తే వచ్చేస్తాను” అన్నాడు సుబ్బారావు. “నువ్వు రావొద్దు. నువ్వెక్కడున్నా నా అనుగ్రహాన్ని అందుకుంటావు. జన్మాంతరకర్మఫలాన్ని అనుభవించడానికే ఈ సంసార జంఝాటంలో పడ్డావు. షిరిడీ సాయి అవతారంలో నిన్ననుగ్రహించేను. ఈ జన్మలో సరే సరి. వచ్చే ప్రేమసాయి అవతారంలోకూడా నా అనుగ్రహాన్ని పొందుతావు. నీకే కాదు, నీ కుటుంబంలో యావన్ముదికీ ఆ తర్వాత జన్మరాహిత్యం ప్రసాదిస్తాను” అన్నారు. (సాయి టవర్స్ పబ్లికేషన్స్ “లవ్ ఈజ్ మై ఫామ్” ఆధారంగా)

(సశేషం)

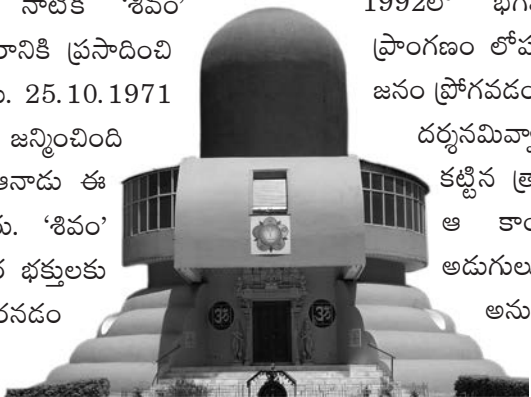
‘శివం’ వార్షికోత్సవం

ఆర్.ఎమ్. కృష్ణారావు

ఈ ‘నందన’ ఉగాది నాటికి ‘శివం’ మందిరాన్ని భగవాన్ భాగ్యనగరానికి ప్రసాదించి 39 వసంతాలు పూర్తి అయినాయి. 25.10.1971 కార్తీక సోమవారం, (స్వామి జన్మించింది కూడా కార్తీక సోమవారమే), అనాడు ఈ మందిరానికి శంకుస్థాపన చేశారు. ‘శివం’ నిర్మాణంతో భగవాన్ భాగ్యనగర భక్తులకు తమను తామే ఇచ్చుకున్నారనడం అతిశయోక్తి కాదు. ఆరోజుల్లో స్వామివారు దాదాపు ప్రతి సంవత్సరం భాగ్యనగరానికి వచ్చేవారు. సుందరమైన ఈ మందిరం ముందు వారు ఎప్పుడూ సింహాసనంపై కూర్చోవడానికి ఇష్టపడేవారు కాదు, ఆ మెట్లమీదే కూర్చుని భజన పాటలకు తాళం వేస్తూ భక్తసమూహాన్ని పులకింప జేసేవారు. నగర సంకీర్తన తరువాత షట్టర్ గేట్లోంచి సుప్రభాత దర్శనాలు, పైనించే పలకరింపుల పులకరింపులు... ఇవన్నీ మరలరానివి, మరపురానివి.

1992లో భగవాన్ విచ్చేసినప్పుడు ‘శివం’ ప్రాంగణం లోపలా, వెలుపలా నేల ఈనినట్లుగా జనం ప్రోగవడంతో స్వామి పట్టగోడమీద నడుస్తూ దర్శనమివ్వాలి వచ్చింది. షామియానాకోసం కట్టిన త్రాళ్ళను అడ్డు తొలగించుకుంటూ ఆ కాంపౌండ్ గోడమీద నెమ్మదిగా అడుగులు వేస్తూ భక్తులపై తమ అనుగ్రహశీస్సులను కురిపించిన ఆ దృశ్యం కళ్ళముందు ఇంకా కదలాడుతూనే ఉంది. ‘శివం’ మందిరంలో భగవాన్ ఎన్నో దివ్యోపన్యాసాలు అందించారు; ఎందరినో అనుగ్రహించారు; ఎన్నో కార్యక్రమాలు దగ్గరుండి జరిపారు. ఇకముందుకూడా అదృశ్యంగా జరుపుతారు. ఇంతకుముందు దర్శనాలు, ఇకపై నిదర్శనాలు. భౌతికానికి నిష్క్రమణ, అంతరంగానికి ఆవిష్కరణ. కనుకనే, ‘శివం’ ఇప్పటికీ, ఎప్పటికీ సాయి చైతన్యంతో తొణికిసలాడుతూనే ఉంది, ఉంటుంది.

పర్తివాసుల సేవ

అనిల్ కుమార్ రేగళ్ళ

పరిపూర్ణ మహావతారులు, ప్రేమస్వరూపులైన భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారి భౌతిక దేహాన్ని దర్శించడానికి 2011 ఏప్రిల్ 24, 25, 26 తేదీలలో లక్షలాది భక్తులు పుట్టపర్తికి తరలి వచ్చారు. బయటి ప్రపంచంలో ఉన్న వాతావరణమే ఇక్కడకూడా ఉంటుందేమోనన్న ఆలోచనతో పోలీసుశాఖవారు తమ వృత్తిధర్మాన్ని అనుసరించి క్యూలను క్రమబద్ధీకరించడం, వన్-వే ట్రాఫిక్ ఏర్పర్చడం, పాపులు, హోటళ్ళు అన్నీ మూయించడం వంటివి చేశారు. అయితే, కేవలం ప్రేమతో, భక్తితో, వినయంతో, తమ ప్రియాతిప్రియమైన స్వామివారిని భౌతికంగా చివరిసారి చూడాలనే తపనతో వచ్చిన లక్షలాది భక్తులు స్వామి తమకు నేర్పిన క్రమశిక్షణకు కట్టుబడి నడుచుకున్నారే తప్ప ఎలాంటి ఆందోళనగానీ, అలజడిగానీ సృష్టించలేదు. బయటి ప్రపంచంలో మనం ఈ రోజుల్లో అసలు చూడలేని ఈ అరుదైన దృశ్యం కేవలం శ్రీ సాయి భక్తులవల్లనే సాధ్యం. మరి వచ్చిన లక్షలాదిమందికి భోజనాలు, నీరు ఎలా?

ఏ ప్రేమస్వరూపుని అవతరణతో తమ కుగ్రామం ప్రపంచానికి ఆదర్శప్రాయమైన ఆధ్యాత్మిక కేంద్రంగా మారిందో, ఏ భగవంతుని జననం వలన తమ విద్య, వ్యవసాయం, ఉద్యోగం, వ్యాపారాలతోపాటు తమ ప్రాంతం కూడా అభివృద్ధి చెందడం జరిగిందో ఆ సాయీశ్వరుని పట్ల కృతజ్ఞతతో, ప్రేమతో, భక్తితో పర్తివాసులు సేవాసైన్యంలా ముందుకు కదిలారు. వీధివీధిలోనూ టెంటులు వెలెశాయి. టేబుల్స్ పై ఆహార పదార్థాలు, మంచి నీళ్ళు ఉంచి కొద్దిమంది సేవలు చేస్తే, తమ వీధి అరుగులనే టేబుల్స్ లాగా ఉపయోగించి పదార్థాలను ఉంచి సేవలు చేసినవారు మరికొంతమంది. లక్షలాది ప్రజలకు ఉపాహారం

ఫ్రైడ్ రైస్, పెరుగన్నం, మంచినీరు ఉచితంగా, ప్రేమతో అందించడం జరిగింది. ఒక వీధిలో మజ్జిగ, ఒక వీధిలో బిస్కట్లు, వేరొకచోట పుచ్చకాయ ముక్కలు, ఒకరిని మించి మరొకరు ప్రేమతో వచ్చిన భక్తులను స్వామి స్వరూపులుగా భావిస్తూ, వారి ఆకలి తీర్చే సేవలో పాల్గొన్నారు.

ఒకచోట అరటిపండ్ల గంప ముందు పెట్టుకొని ఒక పండు ముసలమ్మ కనిపించింది. అందరికీ అన్నీ ఉచితంగా లభిస్తూ ఉండటంచేత ఆమె గిరాకీ లేక కూర్చుండేమోనని భావించి నేను నాకు అవసరం లేకపోయినా ఆమెవద్దకు వెళ్ళి పళ్ళు తీసికొని జేబులోంచి డబ్బులు తీశాను. “డబ్బుల్తో బాబూ, అందరూ సేవ సెత్తన్నారు. మా సామికి నేనుకూడా సేవ సేసుకుంటాను. నేను ముసలిదాన్ని. లేచి అందరికాడకు ఎళ్ళలేను. పళ్ళు కావల్సిన్నీ ఈడకు పంపు. అంతా సామి పెసాదమే” అన్నది. తనదగ్గర ఉన్న పండ్లన్నీ ఒక్కొక్కరికి రెండేసి చొప్పున ఉచితంగా ఇస్తున్నదట.

రెక్కడితేగాని డొక్కాడని స్థితిలో ఉన్న ఆ పండు ముసలమ్మది ఎంతటి త్యాగం! ఎంతటి సేవాభావం! ఉచితంగా తీసుకోవాలా వద్దా? ఏం చేయాలో అర్థం కాని సందిగ్ధావస్థలో నేను అలాగే నిలబడిపోయాను. “ఏం బాబూ! నేను మాత్రం సేవ సేయకూడదా? స్వామి దయవల్లే కదా ఇన్ని రోజులనుండి పళ్ళు అమ్ముకొని బతుకుతున్నాను. ఇలాంటి రోజున ఈమాత్రం సేవ నేను చేయలేనా?” అని అమాయకంగా, స్వచ్ఛమైన మనస్సుతో సూటిగా ఆ ముసలమ్మ మాట్లాడుతుంటే, నా కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఆ పండ్లను స్వామి ప్రసాదంగా స్వీకరించేను.

సేవ చేయాలనే మనసుండాలేగాని మార్గాలు అనేకం. “నేను క్వాలిటీ చూస్తాను, క్వాలిటీ చూడను. భగవంతుడు భావప్రియుడేగాని, బాహ్యప్రియుడు కాదు” అన్న శ్రీవారి మాటలు గుర్తుకొచ్చాయి. రెండు అరటి పండ్లు తీసికొని అక్కడి నుండి కదిలాను. “స్వామీ, నీవున్నావు. కోటానుకోట్ల భక్తుల హృదయాలలో ప్రేమరూపంలో ఉన్నావు, సేవ రూపంలో వ్యక్తమవుతున్నావు” అని మనస్సులో శ్రీవారికి కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా శతకోటి నమస్సుమాంజలులు సమర్పించుకున్నాను.

శ్రీ సత్యసాయి ఆరాధన మహోత్సవం

దివి చతుర్వేది

సనాతన సారథి జూన్ 2011 సంచికలో “నిష్క్రమణ లేని అవతరణ”గా భగవాన్ బాబావారినిగురించి పేర్కొనడం జరిగింది. అది అవతార పురుషుని సహజ స్థితి, భక్తుల అనుభవముకూడా. భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబా తమ దేహాన్ని సూత్రప్రాయముగా విడనాడిన ఈ సంవత్సర కాలములో పరిపరి విధాలుగా సాయి సంస్థలు చేపట్టిన సమాజ సేవకార్యక్రమాలలో, భక్తుల గృహాలలో, వారి హృదయమందిరాలలో తమ ఉనికిని నిర్వహించుముగా చాటుతూనే ఉన్నారు. వారి అమృత హస్తస్పర్శ మనలను కార్యోన్ముఖులను గావిస్తూనే ఉన్నది. శ్రీ సత్యసాయి ఆరాధన అవ్యవధానముగా కొనసాగే ఆధ్యాత్మిక ప్రక్రియ. ఈ విశాల ప్రపంచంలో ఎక్కడో ఒకచోట ప్రతి క్షణం ఆర్తులో, అర్ధార్తులో, జిజ్ఞాసువులో, జ్ఞానులో భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిని సంస్మరిస్తూనే ఉన్నారు. ఇది దివ్యానుబంధం, దేశకాల పరిస్థితులకు అతీతమైనది.

ప్రశాంతి నిలయంలో 2012 ఏప్రిల్ 23 నుండి 2012 ఏప్రిల్ 25 వరకు జరిగిన శ్రీ సత్యసాయి ఆరాధన మహోత్సవం, భక్తులు తమ హృదయ క్షేత్రాలలో ఆధ్యాత్మిక బీజాలను నాటి తమను దివ్యపథమువైపుకు నడిపించిన భగవాన్ బాబావారికి కృతజ్ఞతలు తెలియజేయటానికి, వారికి కలిగిన దివ్యానుభూతులను ఇతరులతో పంచుకోవడానికి వేదికగా నిలిచింది. “దివ్యానుభూతి - సాకారమునుండి నిరాకారానికి” అన్న అర్థం వచ్చే ఇతివృత్తంతో ఈ ఆరాధన మహోత్సవాన్ని నిర్వహించారు.

ఏప్రిల్ 23వ తేదీన ఉదయం సాయికుల్వంత్ హాలులో శ్రీ సత్యసాయి ఉన్నత విద్యాసంస్థ కంట్రోలర్ ఆఫ్ ఎగ్జామినేషన్స్ శ్రీ ఎస్. రంగరాజన్ భౌతికముగా స్వామిని దర్శించి ఆరాధించిన భక్తులకు ఈ సంవత్సర కాలం అత్యంత క్లిష్టమైనదిగా పరిణమించిందనీ, నిర్గుణ నిరాకారమైన స్వామి దివ్యత్వముపట్ల దృష్టి సారించి

ఆరాధించడమనే సవాలును ఎదుర్కోవలసివచ్చిందని పేర్కొన్నారు. కాలిఫోర్నియాలో మానసిక వైద్యులు, సాయి భక్తులు అయిన డా॥ శామ్మ్యుయెల్ శాండ్వీస్ను, యొగోడా సత్సంగ సొసైటీ సభ్యులైన స్వామి శుద్ధానందగిరిని ప్రసంగించవలసినదిగా కోరారు.

డా॥ శామ్మ్యుయెల్ శాండ్వీస్ ప్రసంగిస్తూ, రూపరహిత దివ్యత్వాన్ని అనుభవకవేద్యం గావించుకోవడమనగా బాబావారి అనంతమైన ప్రేమను అనుభవములోకి తెచ్చుకోవడమే అని అన్నారు. రూపరహిత తత్త్వమనగా ప్రగాఢమైన నిశ్శబ్దత, వాంఛారాహిత్యం, మోహరాహిత్యం అన్నారు. అది విశుద్ధమైన ప్రేమభావన అన్నారు. భగవాన్ బాబావారి సర్వవ్యాపకత్వానికి నిదర్శనముగా ప్రశాంతి నిలయానికి 12,000 మైళ్ళ దూరంలోని శాన్ డియాగోలో భగవాన్ ఒక రోగికి దర్శనమిచ్చి సంస్కృతములో సందేశమిచ్చిన ఉదంతాన్ని వివరించారు. పాశ్చాత్యురాలైన ఆ రోగికి సంస్కృతములో యేమాత్రమూ ప్రవేశము లేదు. అయినా స్వామి చెప్పిన విషయాన్ని యథాతథముగా తన ఫోన్ ఆన్సరింగ్ మెషీన్లో రికార్డ్ చేయగా తాను విన్నానని, ఇది పరమాద్భుతమైన విషయమని చెప్పారు.

స్వామి శుద్ధానందగిరి మాట్లాడుతూ, అగోచరుడయిన భగవంతుని ఒక నిర్దిష్టమైన, ప్రీతిపాత్రమైన రూపములో దర్శించగలగడం భక్తితో సుసాధ్యమే అన్నారు. అయితే, భగవంతుని ఆ రూపానికి మాత్రమే పరిమితం చేసి, వారి అనంతమైన దివ్యత్వాన్ని విస్మరించడం మూర్ఖత్వమన్నారు.

ఏప్రిల్ 23వ తేదీ సాయంకాలం రమణాశ్రమం నుండి వచ్చిన శ్రీ జయరామన్, భౌతిక రూపం శాశ్వతంగా ఉండాలని వాంఛించలేము, మనము ఉన్నత స్థాయికి ఎదగాలి. అంతరంగంలోకి ప్రయాణించాలి, బాహ్యంగా కాదు; బాహ్యం అంతరంగంలోనే నిబిడీకృతమై ఉన్నదని అన్నారు.

అనంతరం ఒడిషా సాయి యువత ఆంగ్లములో ఒక నాటికను ప్రదర్శించారు. భగవాన్ దేహాన్ని విడనాడిన అనంతరం సంభవించిన అద్భుత ఘటనలతో ఈ నాటికను రూపొందించారు. చక్రాల కుర్చీకే పరిమితమైన ఒక యువకునికి స్వామి స్వప్న దర్శన మిచ్చి ఆశీర్వదించగా అతని అంగవైకల్యము తొలగిపోయింది. కారాగారములో శిక్షననుభవిస్తున్న ఒక నేరస్తునికి భగవాన్ బాబావారిపట్ల ఆసక్తి కలగటంతో క్రమక్రమేణ అతనిలో పరివర్తన కలుగుతుంది. అధికారులు అతని సత్ప్రవర్తనను గుర్తించి నిర్ణీత కాలానికి రెండు సంవత్సరాలు ముందుగానే అతడిని విడుదల చేస్తారు. యథార్థ సంఘటనల సంకలనమైన ఈ నాటిక భక్తులను విస్మయానందాలకు గురిచేసింది.

ఏప్రిల్ 24వ తేదీ ఉదయం విద్యార్థులు భగవాన్ తో కలిగిన మధురానుభూతుల వ్యాఖ్యానాలతో భక్తిగీతాలను ఆలపించారు. తదుపరి సాయి సంస్థల దేశీయ అధ్యక్షులు శ్రీ వి. శ్రీనివాసన్ భగవాన్ దేహధారులై లేనట్లుగా భౌతిక సూత్రాల పరిధిలో భావించబడినా వారు దివ్యశక్తి సమన్వితులు, ఈ విశ్వములో ఎక్కడైనా వారు సాక్షాత్కరించ వచ్చు, వారి సాన్నిహిత్యాన్ని ఇకముందుకూడా భక్తులు అనుభవిస్తూనే ఉంటారు, అన్నారు. ముద్దేనహళ్ళి కేంపస్ కు శ్రీ సత్యసాయి ఉన్నత విద్యాసంస్థ నాలుగవ క్యాంపస్ గా ప్రభుత్వ గుర్తింపు లభించిందని చెప్పారు. శ్రీ సత్యసాయి సెంట్రల్ ట్రస్టు అనంతపురం జిల్లాలో గతంలో లబ్ధి పొందని 118 గ్రామాలకు 80 కోట్ల రూ॥ల వ్యయముతో త్రాగునీటి సౌకర్యాన్ని అందించనున్నట్లు తెలిపారు.

అనంతరం ప్రొ॥ జి. వెంకట్రామన్ రచించిన “మిరకిల్ ఆఫ్ ప్యూర్ లవ్” గ్రంథాన్ని ఆంధ్రప్రదేశ్ గవర్నర్ శ్రీ ఇ.ఎస్.ఎల్. నరసింహన్ ఆవిష్కరించారు. శ్రీ నరసింహన్ ప్రసంగిస్తూ, అప్రతిహతముగా విశ్వానికి వెలుగునిచ్చే ఆదిత్యునితో భగవాన్ బాబాను పోల్చారు. భగవాన్ బాబా భౌతికముగా లేకపోవడాన్ని ప్రస్తావిస్తూ, చర్మచక్షువులతో చూడాలనికాక వారి దివ్యత్వాన్ని అనుభూతము గావించుకోవడానికి ప్రయత్నించాలన్నారు.

తదుపరి భగవాన్ బాబావారి ప్రసంగములోని అంశాలను వినే అవకాశం భక్తులకు లభించింది. ప్రతి

వ్యక్తి “నేనెవరిని?” అని ప్రశ్నించుకొని, తన నిజతత్వాన్ని ఎఱిగి మానవత్వమునుండి దివ్యత్వానికి చేరుకోవాలని అన్నారు. ఆత్మవిశ్వాసంతో, ప్రేమభావనతో ముందుకు సాగాలన్నారు. తమ సందేశాన్ని “హరి భజన బినా సుఖ శాంతి నహీ” పాటతో ముగించారు. భజనానంతరం ప్రసాద వితరణ జరిగింది. ఆనాడు శ్రీ సత్యసాయి హిల్స్ వ్యా స్టేడియంలో నిర్వహించిన మహానారాయణ సేవకు చుట్టుప్రక్కల పల్లెలనుండి వేలాది గ్రామస్తులు తరలి వచ్చారు. ఆశ్రమవాసులు, ఇతర భక్తులకూడా మధ్యాహ్న భోజనాన్ని ప్రసాదంగా అందుకున్నారు.

ఏప్రిల్ 24వ తేదీ సాయం సమయంలో సాయి కుల్వంత్ హాలులో రెండు సంగీత కచేరీలు జరిగాయి. బొంబాయి జయశ్రీ కర్ణాటక బాణీలో “జగదీశ సురేశ” పాటతో ప్రారంభించారు. వీరు పాడిన “ఉయ్యాలలూగుమా శ్రీ సత్యసాయి” భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారి జన్మ దినోత్సవ సందర్భాలలో నిర్వహించే ఉయ్యాలోత్సవాన్ని గుర్తు చేసింది. తదుపరి ప్రముఖ సరోద్ విద్వాంసులైన ఉస్తాద్ అంజద్ అలీఖాన్ కుమారులు అయాన్ అలీ ఖాన్ సరోద్ వాదనను ‘రాగశ్రీ’లో వినిపించారు. సంగీత కళాకారులందరూ వస్త్రాలను, మెమెంటోలను స్వీకరించారు.

ఏప్రిల్ 25వ తేదీన సాయంకాలం ఆరాధనోత్సవం వేదప్రవచనంతో గం. 5.15 ని॥లకు ప్రారంభమైంది. శ్రీరంగరాజన్ వక్తలను సభకు పరిచయం చేశారు. రీసర్చ్ స్కాలర్ శ్రీ సాయి గిరిధర్ ప్రసంగిస్తూ, మానవుల హృదయాలలో ప్రేమబీజాలు నాటడానికే భగవాన్ అవతరించారు, అన్నారు. భగవాన్ బాబా దేహరూపులై ఉన్నప్పుడు కనీసం ఒక్కమారయినా చూడని ఒక ఇండోనేషియా విద్యార్థి అనుభవాన్ని వివరించారు. వారు శ్రీ సత్యసాయి విద్యావిధానాన్ని అధ్యయనం చేయడానికి ప్రశాంతి నిలయం వచ్చిన బృందములో ఒకరు. శ్రీ సత్యసాయి ఉన్నత విద్యాసంస్థలో ఒక అధ్యాపకుడు ప్రసంగించే సమయంలో ఆ ఇండోనేషియావాసి భగవాన్ బాబావారిని ప్రత్యక్షముగా చూడడము జరిగిందని శ్రీ సాయి గిరిధర్ చెప్పారు.

ప్రొ॥ జి. వెంకట్రామన్ తమ ఉపన్యాసములో భగవాన్ బాబావారు కనుమరుగు కావడమనేది ఒక భౌతికమైన మార్పు మాత్రమే, వారిని పాంచభౌతికమైన శరీరానికి పరిమితం చేయడం మన బలహీనతే అన్నారు. సాయిని బాహ్యముగా కాక అంతరంగములో చూడవలసిన సమయం ఆసన్నమైనదని అన్నారు.

ఈ ప్రసంగానంతరం, వెస్ట్ బెంగాల్ సాయి యువత సభ్యులు సంకీర్తనతో భగవాన్ బాబావారి దర్శన దృశ్యాలను మేళవించి ఒక ప్రదర్శన ఇచ్చారు. భజన పాటలతో ఆరాధన మహోత్సవానికి ముక్తాయంపు పలికారు.

శ్రీరామ నవమి

ఏప్రిల్ 1వ తేదీన శ్రీ సత్యసాయి ఉన్నత విద్యాసంస్థ విద్యార్థులు 40 ని॥ల పాటు శ్రీరాముని, శ్రీ సత్యసాయిని శ్లాఘిస్తూ వ్యాఖ్యాన సహితంగా సంకీర్తన చేశారు. అనంతరం భగవాన్ దివ్యోపన్యాసాన్ని భక్తులు విన్నారు. భగవాన్ బాబా రామాయణ గాథ ఆదర్శనీయమైన భ్రాతృప్రేమకు ప్రతీక అన్నారు. శ్రీరాముణ్ణి హృదయంలో ప్రతిష్ఠించుకోండి, అని భక్తులకు ఉద్బోధించారు. ఆనాటి సాయంకాలం శ్రీ సత్యసాయి మీర్చురి సంగీత కళాశాల విద్యార్థులు కర్ణాటక మరియు హిందుస్తానీ బాణీలలో సంకీర్తన చేశారు.

తమిళ సంవత్సరాది

ఏప్రిల్ 13వ తేదీన ప్రశాంతినిలయంలో నిర్వహించిన తమిళ సంవత్సరాది వేడుకలు ఒక ప్రత్యేకతను సంతరించుకున్నాయి. తమిళనాడుయందలి విల్లుపురానికి చెందిన వేల పాఠశాల విద్యార్థులు చేసిన నృత్యం భక్తుల హృదయాలపై గాఢమైన ముద్ర వేసింది. ఈ విద్యార్థులు చెవిటివారు, మూగవారు. ఈ పాఠశాలను శ్రీ సత్యసాయి ఉన్నత విద్యాసంస్థ పూర్వ విద్యార్థులు మరియు తమిళనాడు సాయిసంస్థల సభ్యులు దత్తత తీసుకున్నారు. “దిక్కులేని వారికి దేవుడే గతి” అన్న ఇతివృత్తం గల ఈ ప్రదర్శన విలక్షణమైనది. పాటల కనుగుణముగా విద్యార్థులు నర్తించారు. అయితే, వారు చెవిటివారు కావడంతో వారికి పాటలు వినపడవు. అయినా వారు పాటలకనుగుణముగా

అడుగులు వేయటం, నేత్రాలతో, ముఖ కవళికలతో భావ ప్రకటన చేయటం విశేషం. వీరికి శిక్షణ ఇచ్చిన అధ్యాపకులు చేతి సంజ్ఞల (సైన్ లాంగ్వేజి)ద్వారానే తర్ఫీదు ఇచ్చారు. వారి కృషి అమోఘం, విద్యార్థుల దీక్ష వర్ణనాతీతం. ఈ కార్యక్రమానంతరం బాలలందరూ ప్రత్యేకమైన బహుమతులను అందుకున్నారు.

విషు

ఏప్రిల్ 14వ తేదీన కేరళ నూతన సంవత్సరాదిని పురస్కరించుకొని సంప్రదాయ బద్ధముగా సాయికుల్యంతో హాలును అలంకరించారు. ఆనాటి సాయంకాలం కేరళ శ్రీ సత్యసాయి సంస్థల అధ్యక్షులు ప్రొ॥ ముకుందన్ స్వాగతోపన్యాసం అనంతరం శ్రీ జ్యోతిలాల్, ఐఎఎస్, భగవాన్ బాబావారి అవతార వైభవాన్ని వివరించారు. తదుపరి ‘పద్మశ్రీ’ శివచిదంబరంగారి కర్ణాటక గాత్ర కచేరీ జరిగింది.

శ్రీ సత్యసాయి ప్రేమామృత ధార

ఆంధ్రప్రదేశ్ లో 108 గ్రామాలలో శ్రీ సత్యసాయి సేవాసంస్థ చేపట్టిన బృహత్తరమైన నీటి పథకాలను గురించి ఆంధ్ర రాష్ట్ర సాయి యువత సభ్యులు “శ్రీ సత్యసాయి ప్రేమామృతధార” పేరుతో ఏప్రిల్ 22వ తేదీ సాయంసమయంలో ఒక చక్కని దృశ్య మాలికను ప్రదర్శించారు. 23 జిల్లాలలో విస్తరించిన ఈ పథకం విజయవంతం కావడానికి రెండు వేలమంది వాలంటీర్లు శ్రమించారు. లక్షమందికి పైగా ప్రజలకు మంచినీటి సౌకర్యము లభించింది. నాలుగు దశలుగా ఈ పథకాన్ని అమలుచేశారని రాష్ట్ర సాయి సంస్థల అధ్యక్షులు శ్రీ ఎస్.జి. చలం చెప్పారు. సాయి యువత సభ్యులిరువురు తెలుగులోనూ, ఇంగ్లీషులోనూ ఈ నీటి పథకంయొక్క వివరాలను తెలియజేశారు. భగవాన్ బాబావారు ఇచ్చిన స్ఫూర్తితో ఎన్నో ఆటంకాలను అధిగమించామన్నారు. “సత్యయుగం సాయి యుగం” పాట పాడిన అనంతరం ఈ కార్యక్రమంలో పాల్గొన్నవారందరూ దుస్తులను అందుకున్నారు. భగవాన్ బాబావారి స్వరములో “మానస భజరే గురుచరణం” పాటతో కార్యక్రమం ముగిసింది.

- దివి చతుర్వేది

చిన్నకథ:

ధ్వని - ప్రతిధ్వని

ఒక యువకుడైన పశువుల కాపరి, తన పశువులను తోలుకొని ఒక కొండ ప్రాంతం చేరాడు. అతడు కాలక్షేపం కోసం ఏదో పాటను పాడుకోవడం ప్రారంభించాడు. ఎక్కడినుండో ఆ పాట తిరిగి వినిపిస్తున్నది. ఆ యువకునికి echo (ప్రతిధ్వని) అనేది ఉంటుందని తెలియదు.

అందువలన, “ఎవడు వాడు? నా స్వరమును అనుకరించి నా పాటనే పాడుతున్నాడు” అని ఆందోళన చెందాడు. గట్టిగా “ఎవరక్కడ? ఎవరు నీవు?” అని అరిచాడు. ఎక్కడినుండో మరల “ఎవరక్కడ? ఎవరు

నీవు?” అనే పలుకులే వినవచ్చాయి. యువకుడు, “నీ పేరు చెప్పు” అన్నాడు. తిరిగి “నీ పేరు చెప్పు” అని వినబడింది. అతనికి కోపం వచ్చింది. “ఏయ్! నోర్మయ్” అన్నాడు. “ఏయ్! నోర్మయ్” అని మరల వినబడింది. “నిన్ను పట్టుకొని కొడతాను” అన్నాడు యువకుడు. అదే మాటలు మరల వినిపించినవి. తనకి బదులు చెప్పే వ్యక్తి కొరకు పశువుల కాపరి వెదికాడు; ఎక్కడా ఎవరూ కనపడలేదు.

“వీడెవడో నాకు శత్రువు. నాకు కనబడకుండా నన్ను ఏడిపిస్తున్నాడు” అనుకొని పశువులను తోలుకొని ఇంటికి వెళ్లాడు. అమ్మతో, “అమ్మా! ఎవడో నన్ను విసిగించాలని, నాకు కోపం తెప్పించాలని నేను మాట్లాడినట్లే, పాట పాడినట్లే నన్ను అనుకరించి నన్ను అవమానపరిచాడు. వెదికితే ఎవరూ కనబడలేదు” అన్నాడు. తల్లి మరునాడు అతనివెంట ఆ కొండ ప్రాంతానికి వెళ్లి జరిగిన విషయమును అర్థం చేసుకుంది.

“నాయనా! నిన్నెవరూ తిట్టలేదు, అవమానపరచ లేదు. నిన్ను నీవే తిట్టుకున్నావు. అంతే! నీవు ఏవిధమైన శబ్దములు, చర్యలు చేస్తే, వాటి ప్రతిధ్వనులే, ప్రతిచర్యలే నీవు అనుభవిస్తావు. కనుక, ఎవరినీ దూషించవద్దు. ఎవరినీ బాధించవద్దు. లోకములో మన సుఖ దుఃఖములు, మంచి చెడ్డలు అన్నింటికీ మనమే కారణభూతులము అని తెలుసుకో” అని నచ్చచెప్పింది, వివేకవంతురాలయిన ఆ తల్లి.

చిత్రరచన: జి.వి. సత్యమూర్తి

వార్షిక చందా: రూ॥ 60.00 (భారతదేశంలో)
రూ॥ 550 లేక \$13 లేక £9 (విదేశాలకు)
చందా ఒకటి, లేక రెండు, లేక మూడు
సంవత్సరాలకు స్వీకరింపబడును

అంతర్ముఖులు కంటే!

నాకు, మీకు ఉన్న సంబంధము దేహ సంబంధము మాత్రమే కాదు. మనము దేహ సంబంధమైన విషయములోనే మునిగి ఈ కాయమును వ్యర్థము చెయ్యరాదు. కాలాతీతమైన తత్వాన్ని, శాశ్వతమైన తత్వాన్ని అనుభవించడానికి ప్రయత్నము చెయ్యాలి. ప్రత్యక్షముగా మీరు చూశారు, అనుభవించారు. చూసినదానిని అంతర్ముఖముగా అభివృద్ధిపరచుకోవాలి. ఇప్పుడు ఇన్ని వేలమంది ఈ పూర్ణచంద్రహాసులో ఉన్నారు. నేను మీతో సంభాషణ సలుపుతున్నాను. సంభాషణ అనంతరం స్వస్థానములకు వెళ్లిన తరువాత మీరు పూర్ణచంద్రహాసులో కూర్చున్నట్లుగా, స్వామి మీతో సంభాషించినట్లుగా చింతించినప్పుడు దీనిని మీనుండి తీసివేయడానికి వీలుకాదు. మీరు జీవించునంతవరకు ఈ దృశ్యము మీలో ఉంటుంది. సందేహాలను నివారణ చేసుకోవాలి. సందేహములు దూరమైనప్పుడే దైవము దర్శనమిస్తాడు.

- బాబా

